

SOĞUK SESSİZLİK

GÜLŞAH TÜLAY ÇIRAK

©psilon

SOĞUK SESSİZLİK

Eğer öfkene yenilirsen, itaat etmek kaçınılmazdır.
Ördüğüm duvarlar, yetiştirildiğim çocuk kampının üzerine kuruluydu. O duvarları yıktım. Yerine yenilerini inşa etmek için kaçmam gerekti, kaçtım.

Yeni bir plan, yeni bir hayat.
Defalarca, attığım çıgıkları yüreğime sıkıştırıp
geceye armağan etmişim ama bu sefer
olmayacaktı.

Şimdi öyle bir çıgık atacaktım ki, ne duyan sessiz duracaktı
ne de duymayan kalacaktı.

KDV'den
muaf

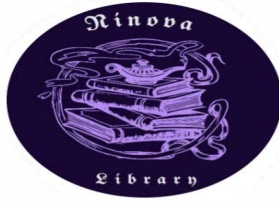
zm

SOĞUK SESSİZLİK

Duzenleme
Ny.Ozlem

GÜLŞAH TÜLAY ÇIRAK

*"Olabilecek her Şeye sahiptim
belki ama kendime sahip değildim."*

SOĞUK SESSİZLİK

GÜLŞAH TULAY ÇIRAK

1. BÖLÜM

17 Kasım 2014, Ankara - Çocuk Kampı

“Her şey için teşekkür ederim,” dedi, heyecandan yükselen nabzını umursamadan. Kurumuş dudaklarını ısıtıp bakışlarını kısaca etrafta dolaştırdı. Şu an için bir sorun yok gibi görünüyordu. Gerçi sorun olursa ne yapacağını da bilmiyordu çünkü korkuyordu. Etrafa bakmaya bir son verip Eymen’e döndü. Kahverengi gözleri şefkatle parlıyordu.

“Önemli değil. Senden tek ricam Melih’e ve kendine iyi bakman... Her şeyiniz hazır, sizi idare edebilecek bir ev ve biraz para. Daha fazla yardımda bulunmak isterdim ancak birikimlerim sadece bu kadar. Elimden başka bir şey gelmiyor.” Üzgün görünüyordu lakin farkında değildi, kızın kurtuluş bileti kendisiydi.

Hiç düşünmeden Eymen’e sarıldı Mina. On sekiz yıllık hayatında en büyük destekçisi olmuştu. O olmasa ne kadar mücadele edebilir, ne kadar dayanabilirdi hiç bilmiyordu. Yaşadığı hayatın asla izin vermeyeceği hayallerini gerçekleştirebilmesi için buradan gitmesi gerekiyordu.

“Gerçekten o kadar minnettarım ki, anlatamam. Gönül isterdi ki birlikte gidelim... Ancak, kalmayı tercih ettin.” Gülümsedi Eymen.

“Merak etme, bir gün sizi bulacağım. O güne dek kendine iyi bak.” Kollarını çözerek Mina’dan ayrıldı ve güven veren bir şekilde gülümsedi. Daha fazla uzatmadan arkasını döndü Mina. Arabada oturan Melih’in yanına yerleşti ve ona sıkıca sarıldı. Son kez Eymen’e bakarak sessizce vedalaştı ve bu herbat yerden kurtulmanın verdiği mutlulukla şükretti.

Bir gün, buradaki tüm çocukları kurtaracağım, dedi kendi kendine.

Yaşamak ne olursa olsun güzeldi.

17 Mart 2018, İzmir

Gecenin gökyüzüne armağan ettiği yıldızlara bakarak derin bir nefes aldım. Hava serindi ama üşümüyordum. Etraftaki insanların önündeki tenekelerden yükselen ateşin dumanı boğazımı yakıyor, nefes almamı zorlaştırıyordu. Yüzüm buruşurken ceketime sarıldım. Bunca kalabalığın içinde yalnız hissetmek mümkün değilmiş gibi görünse de tam olarak o konumdaydım.

Çığlıklar, gülüşmeler ve daha fazlası... Kulak tırmalayan bir gürültü vardı. Daha önce birkaç kez gelerek denetlediğim bu yer yasadışı işletiliyordu. Haftada bir kez yapılan yarışlarda bahisler oynanıyor, insanlar parayı kaldırıyor.

Her hafta farklı kişiler bahis açardı. Bu hafta bahsi ben açmaya çalışacaktım. Burada bulunmamın tek amacı buydu. Sonuçlarını ve bedelleri düşünmek dahi istemiyordum. Çünkü topladığım parayı alıp kaçacaktım.

Korkunç bir fikirdi ama yapmam gerekiyordu. Elimizdeki para, geçimimizi sağlamaya yetmiyordu artık. Girdiğim işlerden nedenini bilmediğim bir şekilde kovuluyor, yeni işler için yaptığım görüşmelerde reddediliyordum.

Beni buna mecbur bırakmışlardı!

Kalbim gürültüyle çarparken kaçıp gitmek ve kalıp savaşmak arasında kararsız kalmıştım ama savaşmayı tercih ettim.

“Bugün bahisleri kim topluyor gençler!” diye bağırdı uzun boylu çocuk. Genelde bahisleri o toplardı.

“Ben yaparım,” dedim büyük bir cesaretle. Önemli olan rahat ve sıradan bir şeymiş gibi davranmaktı. Herkesin gözü bana döndüğünde omuz silkmekle yetindim. Çocuk sırtarak bana baktı.

“Tamam güzellik, hadi başlat bakalım.”

“Timur’a iki yüz lira koyuyorum,” dedikten sonra, cebimden çıkardığım parayı ters çevirdiğim tenekenin tabanına koydum. Kazanan taraf, kaybeden tarafın paralarını paylaşacaktı.

“Süper başlangıç!” diyerek ilgiyle bana baktı Melis. Ardından tek tek bahisler gelmeye başladı. Bir saat sonra yarışmacılar, yerlerini almıştı.

Timur, iki haftadır üst üste kazanan kişiydi. Açılışı onunla yapmam doğru bir karardı. Arabalar harekete geçip tozu dumana katarken ortalık kızıştı, çığlıklar alkışlar havada uçuşurken Timur yine öndeydi.

Kalabalık tamamen yarışa odaklanmışken sessizce uzaklaştım. Gittiğimi kimse fark etmemişti. Zannediordum ki; “Nereye gittiğini sanıyorsun sen? Yarış bitmek üzere,” diye bağırdı sıska bir çocuk. Cevap vermeden korkuyla yüzüne bakıp hızlıca koşmaya başladım.

Cebimde tam on iki bin lira vardı.

Korkuyordum.

“Bahisçi kaçıyor!” diye bağırdığını duydum aynı çocuğun ama ben deli gibi koşmaya devam ediyordum. Hızlı koşabiliyordum, beni kurtarırsa yalnız bu kurtarabilirdi.

Harabelerin arasından çıkıp ara sokaklara girecektim ki neye uğradığımı şaşırdım.

Kolumdan çekilip karanlık bir sokağa sürükleniyordum. Sırtım duvara yapıştırıldığında karşımdaki mavi gözlere ba-

kakaldım. Uzun boyu, benim küçük bedenime göre heybetli olan vücudu, siyah saçları ve bembeyaz teniyle vampirleri aratmayan adam tam karşımdaydı. Ürkütücü gözleri gözlerimdeyken ne yapacağımı bilemedim.

Herhalde ölecektim.

Hayır, kesinlikle ölecektim.

“Seni küçük hırsız.”

Yakalanmış mıydım? Dizimi kaldırıp bacak arasına vurmaya çalıştım ama ani bir atakla kurtuldu ve iyice sıkıştırdı beni duvara. Aslında kendimi savunabilirdim ama bu kadar güçlü bir erkeğe karşı şansım yoktu.

“Uslu dur. Sana zarar vermeyeceğim. Aksine...” dedi ve eğilerek nefesini hissetmemi sağladı. Şaşkın şaşkın yüzüne bakıyordum şimdi. “Sana güzel bir teklifle geldim.”

Ne yani beni öldürmeyecek miydi? Ya da yarış alanına götürüp teslim etmeyecek miydi?

“Ne?” dedim hayretle.

“İnan bana çok seveceğin bir teklif.” Söyledikleri yüzünden aptallaşmışım, saf saf yüzüne bakıyordum. Sessizliğimi kabulleniş olarak algılamış olmalı ki tekrar konuştu.

“Bir süredir seni izliyorum. Hafife alınamayacak kadar uzun bir süre Mina...”

Dudaklarım korkuyla aralandı. “Ne? Neden izledin? Sapık mısın sen?”

“Hayır, sadece hayatını kurtaracak kişiyim. Kardeşinin ameliyat olmasını istiyorsun... Ben de sana yardımcı olmak için buradayım.” Kalbim gürültüyle atarken nefes alamadığımı hissettim. Kardeşimi biliyordu, sakat olduğunu biliyordu, adımı biliyordu. Bu adam her şeyi biliyordu!

“N-nasıl?” diye kekeledim.

“Bazı pis işlerde bana yardım edeceksin. Böylece ikimiz de istediğimizi elde etmiş olacağız. Ben amacıma ulaştığımda ve kardeşin tamamen iyileştiğinde herkes yoluna bakacak.”

Akıl çelen, büyük bir teklifti bu, doğruluğu kesin olmasa da...

Mantığım ve kalbim büyük bir kavgaya tutuştu, olan yine bana oldu. Cevap verip vermemekte kararsızken arkamızdan, “Bulun onu!” bağırışları duyuldu.

Araftaydım, alacağım kararlar hayatımı etkileyecek, vereceğim cevaplar beni ya aydınlığa çıkaracak ya da karanlık bir hapishaneye tıkacaktı.

2. BÖLÜM

Kaçınılmaz bir son, kaçınılmaz günaha gebeydi.

Bu kadar çaresizken ayağıma gelmiş fırsatı geri tepemedim. Ama... Düşünmeden de kabul edemezdim. Hayatım zaten bir ölüm kalım savaşından ibaretti. Kaçmaktan bıkmıştım. Anlık bir yanılgıyla tüm çabalarımın yerle bir olmasını kesinlikle istemiyordum. Her daim mantıklı düşünmem gerekiyordu, aksi takdirde elimdekilerin de yok olması an meselesiydi. Olanı da kaybetmek istemiyordum.

Kolumu kavramış güçlü parmakların sahibi, soluk mavi gözlerindeki donuk ifadeyle benden cevap bekliyordu.

“Düşünmem lazım.” Dudağının kenarı aheste bir şekilde kıvrıldı.

“İki gün,” dedi, “sonra tekrar karşına çıkacağım. Hırsızlık bir çözüm yolu olmamalı asla,” diyerek elini kaldırdı ve işaretparmağını şakağıma yasladı. “Tek çözüm yolu zihindir. Zihnini ne kadar iyi kullanırsan senin için o kadar verimlidir,” dedikten sonra, elini önüme uzatıp avucunu açtı. “Parayı onlara geri vereceğim.”

Cebimdeki paraları hiç sesimi çıkarmadan avucuna koydum. *Bari birazını alsaydım* bile diyemedim. Nutkum tutul-

muştı. Arkasını dönüp uzaklaşırken olanları idrak etmeye çalışıyordum.

* * *

Terleyen avuç içlerimi pantolonumun sert kumaşına sürttüm. Bir iş görüşmem daha berbat geçmişti. Nereye başvursam ya eleman ihtiyacı yoktu ya da benden önce birini almış oluyorlardı. Bu, bana hayatın oyunu olmalıydı.

Oflayarak gözyaşlarımı geri göndermek amacıyla elimin tersini gözlerime bastırdım. Hızlı adımlarla kaldırımda yürüyerek yolun karşısına geçtim ve evimin olduğu sokağa girdim. Kapımızın yan tarafındaki merdivenlerde oturan Ece Naz, arkadaşları onu dürtünce kafasını telefonundan kaldırıp bana baktı.

“Ne oldu kız, yine mi iş yok?”

Başımı iki yana salladım.

Uçları sarı olan saçlarını geriye doğru ittirip dirseklerini dizine yasladı. “Bir çözüm yolu bulsan iyi edersin. Abim bakkaldan artık veresiye bir şey vermeyeceğiyle alakalı bir şeyler geveliyordu.”

Sözleri üzerine yüzüm hafif kızarıırken yumruğumu sıkıyordum. Bunları bana söylerken zevk alıyordu. Birilerini ezmek veya aşağılamak onun için bir eğlenceden ibaretti ama bir gün kendisinin de bu durumlara düşebileceğini göz önünde bulundurarak hareket etmeliydi insan.

“En kısa zamanda borcumu ödeyeceğim,” dedim kuru bir sesle.

“Piyango çıkarsa bana da haber ver.”

Kendimi ezdirmeyi hiçbir zaman sevmedim ama diyecek bir şeyim olsa dahi aralanacak bir ağızım ve kelimeleri dökecek bir dilim yoktu o an. Yutkundum. Sadece yutkundum. En büyük serzenişim, sessizliğimdi. Usulca oradan uzaklaşıp alt sokaktaki parka doğru çiseleyen yağmura aldırmadan yürüdüm.

Ne düşünmeliydim?

Bilmiyordum.

Yağmur, yavaşça saçlarımı ıslatırken tek düşündüğüm ne yapmam gerektiği idi.

Bakmam gereken bir kardeşim, düzeltmem gereken bir geleceğim ve direnmem gereken bir hayat vardı. Pes etmem mümkün değildi.

Kardeşıme daha iyi bir hayat sunmamın tek yolu o adamdan geçiyordu.

Evet, yapmalıyım, kendim için değil kardeşim için bu hayata göğüs germeli, ne olursa olsun onu daha iyi yerlere getirmeliydim. Biz beraber büyümüştük. Onun masumiyeti, asla umudunu kesmeyişi bana güç vermişti. Gerçek kardeşim olmasa da daha fazlasıydı. O yanımdayken kendimi çocuğunu korumak isteyen bir anne gibi hissediyordum.

Kararımı vermiştim.

Teklifini kabul edecektim.

Olması gereken tek şey, yanıma gelip sorusunu tekrarlamasıydı.

Bugün o gündü. Beni bulacaktı.

Biraz daha yürüdükten sonra yolun kenarında bulunan büyük su birikintisine gittim, ayaklarımı nedensizce suya soktum ve dalgalanmakta olan suyu izledim.

Sonra, onu gördüm.

Bulanık suyun üzerine düşen karanlık gölgesini ya da ışığını... Kafamı kaldırdım, karşımdaydı, gözaltları biraz çökmüş gibiydi.

“Geldin,” dedim.

“Geldim,” dedi.

Bir süre sessiz kaldık.

Yağmur saçlarımdan damlıyor, o düşen damlaları takip ediyordu.

“Karar verebildin mi?”

Çok düşünmüştüm ve artık düşünmek istemiyordum.

“Evet,” diyerek derin bir nefes aldım. “Kabul, teklifini kabul ediyorum.”

Eskiden kalma yaralarım vardı. Yaram, kimi zaman kanayacaktı ama katlanacaktım. Kanayan yaraları birer birer sarıp kabuk bağlatacaktım.

“Hayatını değiştireceğim, söz veriyorum küçük Mina. Sözüm söz, çok güçlü olacaksın çünkü sen buna layıksın.”

İnanmalıydım. İnanmaktan başka çarem yoktu.

Belki sonunda ölüm vardı ama kardeşim için ölüme bile razıydım.

“Her şey güzel olacak.”

Tekrarladım.

“Her şey güzel olacak.”

Bu kelimeler hayatımın dönüm noktasıydı.

19.03.2018; Benim gizli hazinemın anahtar sayıları. Gizli hazinemın, gizemli adamı ile attığım ilk adımın tarihi.

“Şey, sormam gereken bazı şeyler var,” dedim ellerimi önümde birleştirip yüzüne bakarak.

“Tamam, gel şuradaki kafede oturalım. Çok ıslanmışsın zaten...”

Her şeyi konuşmak, detayları öğrenmek istiyordum. Mesela ne işi yapacaktım? Bu iş ne kadar tehlikeliydi? Şartları neydi? Kabul ettim demiştim ancak her an cayabilirdim de.

Ben önde, o arkada, kafeye girdik ve cam kenarındaki masalardan birine karşılıklı oturduk. Üzerindeki kapüşonu düzelterip ellerini masanın üzerinde birleştirdi. Kafe sakindi, rahat rahat konuşabilirdik.

“Dinliyorum,” diyerek söze girdi.

“Öncelikle, ismini öğrenebilir miyim?”

“Ah, kusura bakma. Kendimi tanıtmayı unutmuşum. Ben Arkın. Arkın Sancar.”

İçimdeki bütün soruları masanın üzerine boca etmek istesem de sırayla sormaya çalıştım.

“Ben... Ne yapacağım? Nerede yapacağım? Neler yapmam gerekiyor? Her şeyi öğrenmek istiyorum,” dedikten sonra nefeslendim. Heyecanlıydım. Korkuyordum. Endişeliydim. Hayatımın kurtulacak olması fikri ve kardeşimin iyileşeceği düşüncesi çok cazipti benim için. Bu mutlu olmam için yeterli bir sebepti ama tereddütlerimi de görmezden gelemezdim.

“Haklısın,” dedi ve derin bir nefes aldı. “En baştan başlayayım öyleyse. Seni Çocuk Kampı’ndan beri tanıyorum.”

İliklerime kadar üşüdüm, elim ayağım buz kesti. Yoksa... Beni onlara geri mi verecekti? Böyle bir şeye asla müsaade edemezdim. Kalbim korkuyla çarparken, yumruğumu sıkıştığımı avuç içlerim acıyınca fark ettim. Korktuğumu anlamış olacak ki ellerini teslim olurcasına kaldırdı.

“Sakin ol, sana yemin ederim ki hiçbir şey yapmayacağım. Lütfen sadece beni dinle.”

Derin bir nefes almaya çalışıp başımı sallayınca devam etti.

“Biliyorsun, Çocuk Kampı çocuklar için büyük bir eziyetti. Ben de ara sıra oraya gelirdim. Patron denilen adamın gözde çocuklarından biri sendin. Zeki, çevik ve söz dinleyen. Seni eğiterek kötü işler için kullanmak istiyordu. Bunu birçok kez duymuştum. Orada harcanmanı istemediğim için de kaçmana yardımcı oldum.” Duyduklarım, şakağıma dayanmış bir silahtan farksızdı benim için. Kalbim atmayı bırakmak üzereydi. Belki de tansiyonum düşüyordu, emin değilim. Zar zor yutkundum.

“O günden beri de peşindeyim. Seni oradan çıkarmayı başardık ama Eymen’e bir sözüm vardı ve bunu yerine getirmeye çalışıyordum. Ancak son zamanlarda işin rengi değişmeye başladı.” Sıkıntılı bir nefes çekti içine, gözleri etrafı kısaca süzdü. Bu sırada garson, siparişlerimizi getirmişti.

“Nasıl yani? Eymen’i tanıyor musun? Şu an nasıl?” diyerek ona doğru eğildim. Kalbim maratona çıkmış gibi gürül-

tüyle atıyordu. Onun ismini duymak boğazıma bir yumrunun oturmasını sağlamıştı.

“Evet tanıyorum, şu an iyi. Asıl konuya gelirsek, Patron senin peşine düştü. Güzel bir şekilde izini kaybettirdiğimi düşünüyordum ama yanılmışım. Seni buldu, düşüp takılman için önüne taşlar koyuyor. Hiçbir işyerinin seni kabul etmemesinin nedeni o. Ne yazık ki benden daha güçlü ve elimden geleni yapmama rağmen ona engel olamıyorum. Başaramazsan tekrar ona gideceğini ve af dileyeceğini düşünüyor. Bu da yetmezmiş gibi...” dedi, sinirli bir ifadeyle tekrar etrafa baktı. Kasıldığını görebiliyordum ancak put gibi kalakalmıştım.

Beni bulmuştu.

Hayatımı yeniden mahvedecekti.

Kardeşim?

Evde tek başınaydı!

Bu kadar aptal olamazdım.

“Bana bir mesaj geldi. Pusula’yı sadece senin çözebileceğin yazıyordu.” Aklım daha da karıştı. Kasılmaktan sırtım ağrımaya başlamıştı.

“Pusula?” dedim sorgularcasına.

Mavi gözleri kısıldı. “Belki inanamayacaksın ama ben de tıpkı senin gibi kardeşimi kurtarma peşindeyim. Pusula, kardeşimin hayatını kurtarabilmem için bana oynanan bir oyun ve ben de oyuna katılmaya mecbur bırakıldım. Yardımına ihtiyacım var, tıpkı senin benim yardımıma ihtiyacın olduğu gibi. Pusula’yı bulmaya çalışırken bana gelen mesajlarla yola çıkacağız. Mal sevkiyatı, alım, satım; bunun içinde her şey var. Ama merak etme, can güvenliğini tehlikeye atacaktır bir şey olmayacak. Hem seni koruyabilmek hem de kendi açıklarımı kapatabilmek için artık karşına çıkmak zorunda kaldım,” diyerek gözlerime beklentiyle baktığında aklım daha da karışmıştı.

“Yani... Şimdi o adam beni yine buldu ve artık güvende değil miyim?” dediğimde sadece başıyla onayladı. Endişe,

bir yılan gibi boynuma dolandı ve beni nefessiz bıraktı. “Ne yapacağım ben?” Sesim titremeye başlarken ellerimle yüzümü kapattım ve ağlamamak için direndim. Onca yıl süren uğraşlarım bir anda çöp olmuştu.

Elini kolumda hissettim. Nazik bir dokunuştı.

“Korkma, Eymen’le her şeyi düşündük. Bana güvenmiyor olabilirsin ama ona güveneceğine eminim. Yanına gelmeyi çok istedi ancak yakalanma riski nedeniyle buna cesaret edemedi.”

Elimi yüzümden çektim. İçimde, ufak bir umut kıvılcımı parlamıştı.

“Ne yapmam gerekiyor?”

“Bizim bir ortak evimiz var. Seni ve kardeşini oraya yerleştireceğiz ki bu süreçte ben de sizinle olacağım ancak sakın yanlış anlama, etrafta zaten güvenlik olacak. Ben sizi korumak için sadece orada bulunacağım. Eymen de kısa süre sonra bize eşlik edecek.”

Stresle elimi saçlarıma daldırdım. Ona sadece bir şekilde inanabilirdim.

“Eymen’i arar mısın? Onun sesini duyana kadar...” dedim tereddütle. Mavi gözlerindeki anlayışla telefonu cebinden çıkardı ve birkaç tuşa basıp telefonu hoparlöre alarak ortaya koydu. Ekrandaki *Eymen* yazısı kalbimin bir kuş gibi çırpınmasına neden oluyordu.

Telefon açıldı.

Onun sesini duydum.

“Efendim kardeşim?”

Bu sesi yıllar geçse de unutmazdım.

3. BÖLÜM

Çocukluğum, Eymen’le geçmişti. O harabede yaşadığım anıların tek güzel tarafıydı benim için. Çocuk aklımla onu severdim bir zamanlar, hissettiğim şeylerin aşk değil minnettarlık ve güven olduğunu büyüdükçe anlamıştım. Yaşadığımız yerde ne dayatılıyorsa yapmak zorundaydık, aç kalmak istemiyorsak, ölmek istemiyorsak buna mecburduk. Bütün o berbat koşullarda beni bir abi gibi sahiplenmiş ve korumuştı.

“Eymen,” dedim titrek bir nefes eşliğinde. Hüngür hüngür ağlamam an meselesiydi. O kadar dolmuştum ki içimi döksem herkes yasa boğulurdu.

Uzun süre sessiz kaldı, belki de ne diyeceğini bilemiyordu. Biliyordum bu hissi çünkü benim de dilim tutulmuştu.

“Mina?”

Ben cevap veremeyince devam etti.

“Şükürler olsun ki iyisin! Mina, lütfen Arkın’ı dikkatlice dinle ve ona güven. Ben, peşinizdekileri halletmeye çalışıyorum. Hızlıca toparlan ve ortak eve geçin. Ben izinizi silmeye çalışacağım, her şey durulduğunda da yanına geleceğim.”

Elimi kalbimin üzerine koydum. “Söz mü?”

Sıcacık bir ses tonuyla konuştu. “Kardeş sözü.”

Gözlerim dolu dolu, telefonu kapatıp Arkın’a uzattım. “Bu

kadar zamandır neredeydiniz? Neden beni kurtarmadınız? Daha önce yardım etseydiniz belki bu durumda olmazdım.”

“Sana yardım etmeye çalıştım fakat her şeyin bir zamanı vardı, bekledim. İşte şimdi o zaman geldi,” dediğinde daha fazla bir şey söylemenin anlamsız olduğunun farkına vararak ayaklandım, o da kalktı.

Evime kadar sessizce geldik. O dışarıda beklerken ben odada televizyon izleyen Melih’in yanına giderek yanına diz çöktüm.

“Ablam, sana bir şey söyleyeceğim.”

Kaşları merakla kalktı. Kumandayı alıp televizyonu kapattı ve beni dinlediğini belirtircesine baktı yüzüme.

Derin bir nefes aldım. “Artık buradan gidiyoruz,” dedim anda gözleri irice açıldı.

“Neden?” diye sordu haklı olarak.

“Patron bizi buldu. Sakin ol, korkma. Seni ne olursa olsun koruyacağımı biliyorsun. Bana güveniyor musun?”

O an, gözlerinde gördüğüm ifade nasıl tanımlanır bilmiyorum ama sırf bunun için bile onu ne pahasına olursa olsun korurdum.

“Her şeyden çok...”

Daha fazla konuşmaya ihtiyacım yoktu. Ona gülümseyip ayağa kalktım, kıyafetlerimizi valize doldurdum. Zaten çok fazla eşyamız yoktu, toparlanmak zor olmamıştı. Etrafı son kez kontrol edip Melih’i zorlanarak kucağıma aldım. Uzun boylu ve gelişmiş bir çocuktü. Dışarı çıktığımız anda Arkın, ne zaman getirdiğini bilmediğim arabanın kapısını açtı. Beklemeden Melih’i arka koltuğa oturttum ve yanına yerleştim. Araba, dakikalar içerisinde hareketlendi ve yola koyuldu.

Sessizliğimin içinde sorular oynaşıyordu.

Patron, bizi yine bulacak mıydı? Arkın bizi koruyabilecek miydi? Eymen ne zaman gelecekti? Kardeşim ameliyat olacak mıydı ve ben ne yapacaktım? Cevaba muhtaç tonlarca soru...

“Abla? Nereye gidiyoruz?” dedi daha fazla dayanama-

yan Melih. Kahverengi saçları oldukça uzamıştı, kesilmeye ihtiyacı vardı. Tıpkı saçları gibi kahverengi olan gözleri iri iri açılmıştı.

“Daha güvenli ve daha güzel bir eve...”

Kaşları hafif çatıldı. On dört yaşındaki bir çocuğa göre olgun olsa da soru sormak ve cevaplarını almak onun için önemliydi.

“Nasıl yani? Evimizin nesi vardı ki? O adam yüzünden, değil mi?”

Sorusuyla bakışlarım ansızın dikiz aynasından Arkın’ ke-sişti. Yüzündeki anlayışlı ifade bana güven veriyordu. Hoş, Eymen olmasaydı onunla şu an bu arabada olur muydum bilmiyordum ama Patron’dan kurtulabilmek için her şeyi yapabiliirdim. Gençliğim bir karmaşadan ibaretti ve artık ipleri elime alma zamanım gelmişti. Önceliğim Melih’ti, sonrasın-da kendim için bir şeyler düşünecektim.

“Evet.” Gözleri büyürken nefesini tuttuğunu gördüm. Patron’dan nefret ediyordu.

“O adam bizi yakalayamaz değil mi abla?”

Gülümsedim. “Arkın ve Eymen abin bizi koruyacakmış.”

“Eymen abim mi? O burada mı?” dediğinde sadece başımla onaylayarak daha fazla soru sormasını istemediğimi belli eden bir ifadeyle yüzüne baktım. Beni anlamış olacak ki sessiz kalıp arkasına yaslandı ve camdan dışarıyı seyretmeye başladı. Aynı şekilde ben de cama dönerek dışarıyı izlemeye koyuldum.

Camın yansımından gördüğüm feri gitmiş ve düşünceli gözler bana biraz yabancıydı. Şu üç günde hiç yıpranmadığım kadar yıprandığımı hissetmem normal miydi? Tekrar kötü yollara düşme endişesi vardı içimde. Patron’un üzerimde hakkı yoktu. Neredeyse yirmi üç yaşına gelmiş bir kız olarak kendi kararlarımı kendim alabilirdim, kimse beni bir şeylere zorlayamazdı ancak korktuğum şey zaten kendimle alakalı değildi ki... Melih’e zarar vermesinden ölesiye korku-

yordum. Onu buralardan uzaklaştırmak, kimsenin bilmediği yerlere göndermek istiyordum.

Keşke böyle bir fırsatım olsaydı. Burada kalıp savaşırdım, mücadeleye küçük yaşta başlamıştım ama o yanımdayken, kardeşimi bana karşı kullanabilirlerdi. Buna izin veremezdim, vermezdim.

Yarım saat kadar sonra, iki katlı, fazla büyük olmayan ancak göz dolduran bir evin önünde durduğumuzda heyecanlanmıştım. Artık burada mı yaşayacaktık?

Arabadan indikten sonra, takım elbiseli bir adamın valizleri alarak eve götürdüğünü, başka bir adamın ise arabayı garaja sokmasını izledim. Arkın, benden izin isteyerek kucaklamaya çalıştığım Melih'i aldı. Heyecanla etrafı süzen kardeşimin sorularını hiç rahatsız olmadan yanıtlıyordu.

Beraber kapıdan içeriye girdiğimizde oldukça sade olan bir salon karşılamıştı bizi. Hemen sağ tarafımda portmanto, biraz ilerisinde de yukarı çıkan merdivenler vardı. Birkaç basamakla salona indik. Sol tarafta TV ünitesi, hemen önünde cam bir sehpa, L koltuk ve iki tane tekli koltuk vardı. Sade ama güzel bir evdi.

Arkın önümden ilerleyip Melih'i nazikçe koltuğa oturttu ve bakışlarını bana çevirdi.

"İsterseniz önce bir yemek yiyelim, yoldayken masayı hazırlatmıştım." İtiraz etmeden başımla onayladım. Sıkıntıdan günlerdir doğru düzgün yemek yiyememiştım, artık biraz olsun gevşemem gerekiyordu.

İyi şeyler düşünürsem, iyi şeyler olabilirdi.

Arkın tekrar Melih'i kucaklayıp banyoya götürdü ve elini yıkatarak geri getirdi. Onların ardından ben de elimi yıkayarak mutfığa yanlarına gelmiş ve yemek masasına oturup hazırlanmış yemekleri sessizce yemeye başlamıştım. Melih'in tabağına karnını iyice doyurması için sürekli bir şeyler koyuyordum.

Yemekten sonra, karanlık çökene dek, sanki sıradan bir günmüşçesine ikisi beraber televizyon izlediler. Ben de Ar-

kın'ın yönlendirmesiyle kalacağımız odaya gelmiş, kıyafetlerimizi dolaplara yerleştirmiştım. Burası daha çok kız odası gibi görünüyordu. Karşılıklı koyulmuş iki yatak ve iki kıyafet dolabı vardı. Buranın yeni boşaltıldığı, burnuma gelen parfüm kokusundan belliydi. Anlaşılan bizden önce başka birileri burada kalıyordu. Burası ortak evdi. Bu ortaklığa tam olarak kimler dâhildi bilmiyordum ama içlerinden en az bir tanesi kesinlikle kız olmalıydı.

Her şeyi hallettikten sonra tekrar salona döndüm. Melih elindeki telefonla oyun oynuyordu. Muhtemelen Arkın'ın telefonuydu. Anlaşmaları beni sevindirmişti.

İçim, açmak üzere olan bir çiçek gibiydi, umarım çiçeğimi soldurmazlardı.

Tekli koltuğa oturdum. Kendimi aşırı derecede yorgun hissediyordum. Hâlim gözlerimden okunuyor olmalıydı ki Arkın dikkatle bana baktı.

“İsterseniz dinlenin. Melih'in de uykusu gelmiş gibi,” dedi, esneyen kardeşimi işaret ederek.

“Kesinlikle dinlenmeliyiz,” deyip doğrulduğumda benimle birlikte o da ayaklanmıştı.

“Melih'i ben çıkarırım.” Sesi, itiraz istemeyen bir tondaydı. Zaten itiraz edecek değildim. Gerçekten kendimi yorgun hissediyordum, bıraksalar saatlerce belki de günlerce uyuyabilirdim. Bu sefer ben önde o arkada merdivenleri sessizce çıktık. Melih'i mor örtülü yatağın üzerine bıraktı, üzerini değiştirecektim.

“Şey, iyi geceler o zaman, bir şeye ihtiyacın olursa seslen.”

“İyi geceler.”

O odadan çıktıktan birkaç dakika sonra ne olur ne olmaz diye düşünerek kapıyı kilitledim. Uykulu uykulu bana bakan Melih'e pijamalarını giydirdikten sonra pikeyi kaldırıp onu altına soktum ve üzerimi değiştirip yatağa girdim.

Yarıdan ve sonrasında beklentilerim büyüktü. Çünkü hayallerim de büyüktü. Artık huzurlu yaşamak istiyordum,

mutlu olmak ve kardeşimle gönül rahatlığıyla dolaşabilmek...

Ne de olsa hedefler, sonuçlara giden ilk adımdı ve bir adım atarsam devamının geleceğine inanıyordum.

Gün doğmuş, güneş bütün güzelliğiyle tepede parlıyordu. Uyanır uyanmaz camı açtım, havanın düne göre daha ılık olması sanki bana her şeyin güzel olacağı sinyalinin şimdiden veriyordu. Sahi olacak mıydı?

Odadan, Melih'i uyandırmamaya dikkat ederek çıkmıştım. Üzerimdeki eşofmanlarla aşağıya inmek umuyordum ki ayıp olmazdı. Mutfığa girdiğimde amacım kahvaltı hazırlamaktı ama geç kalmıştım. Saat henüz dokuz bile olmamıştı ve sofraya hazır.

"Günaydın."

Arkın, oldukça dinç bir şekilde karşımdaydı.

"Günaydın, erkencisin."

"Evet, kalktım da sporumu bile yaptım." Henüz yeni duş aldığı ıslak saçlarından belliydi.

"Anladım," dedim gözlerimi kaçırdıktan sonra.

"Ben, Melih'i uyandırayım," diyerek yanından geçecektim ki koluma dokunarak beni durdurdu.

"Birkaç dakika konuşalım mı? Sana danışmam gereken bir konu var."

Biraz şaşırsam da ne söyleyeceğini merak ettiğimden arkasından yürüyüp salona geçtim.

"Konu, Melih," diye başladığında merakım daha fazla artmıştı.

"Evet, dinliyorum."

"Dün gece, bir arkadaşımın aracılığıyla birkaç doktorla görüştüm. Melih'in durumundan bahsettim. Bugün hastaneye gitmemiz gerek. Biliyorsun, yapılması gereken çok kritik

bir ameliyat ve bu konudaki en iyi doktorun Los Angeles'ta olduğunu söylüyorlar. Gerçi zaten sen bunları biliyorsun. Şimdi son kontrollerin yapılması ve onu Los Angeles'a göndermemiz gerek.”

Kalbim gürültüyle çarptı.

“Ben yanında olamayacak mıyım?”

“Bu sizi tehlikeye sokar. Melih'i güvenli bir şekilde yurtdışına çıkarmamız gerekiyor... Ayrıca seninle başlamamız gereken başka bir işimiz var. Bu konuda endişen olmasın, onunla istediğin her an irtibatta olabileceksin, ayrıca orada güvenliği de sağlanacak. Eymen her şeyi ayarladı.”

Sözleri güven vericiydi. Mantıken bakınca Melih için buradan uzak olmak daha sağlıklıydı. Hatta bu dilediğim şeydi. Burada olabilecek herhangi bir şey onun psikolojisini daha çok zedeleyebilirdi.

“Ne kadar kalacak?”

“Bu konuda net bir şey söyleyemem. Ameliyatın ardından doktorun vereceği karara bağlı.”

Biraz sakinleşmek için pencerelerden görünen gökyüzüne baktım ama mümkün değildi. Ondan ayrı kalma fikri bile, kendimi kötü hissetmeme neden oluyordu. Gerçi onun kılına zarar gelse yapabileceğim şeylerin büyüklüğünden ben bile korkuyordum.

“Tamam. Onun için en doğrusu neyse o olsun. Ancak ona en küçük bir zarar gelirse her şeyi hiçe sayarım,” dedim benden beklenmeyecek kadar kararlı ve sert bir ifadeyle.

“Anlaştık. Senin konuna gelirse...” Arkasına yaslandı. Biraz düşünceliydi. “Kısa çaplı bir eğitim aşamasına girmemiz gerekiyor. Kendini savunmak için Çocuk Kampı'nda eğitim almıştın yanlış hatırlamıyorsam ancak paslanmış olmalısın. Melih gittikten hemen sonra çalışmalara başlarız.”

Duyduğum her şeyi hafızama not ederken biraz endişeli, çokça heyecanlıydım. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum ancak her şeye çok çabuk uyum sağlayabilen bir insandım.

Bunun üstesinden gelebileceğimi düşünüyordum. Arkın, ayağa kalkmadan önce tekrar konuştu.

“En büyük kural, daima cesur olmak! Çünkü cesaretin bittiği yerde esaret başlar.”

4. BÖLÜM

Aramızda geçen konuşmanın ardından ayaklandık. İçimi kemiren sorularla kaldığımız odaya gelmiş, kardeşimi uyardırmıştım. Kısa süre sonra aşağıya inerek sessizce kahvaltı yaptık. Kararsız kaldığım ve durmadan her şeyi sorguladığım saatlerin ardından Melih'i karşıma aldım.

"Bugün hastaneye gitmemiz gerekiyor,"

"Neden?" dedi merakla.

"Sana sözüm vardı hatırlıyor musun? En büyük hayalin..." dediğim anda gözlerindeki ışıltı boğazıma yumru gibi oturdu.

"Gün gelecek özgürce yürüyeceksin, demiştin."

"Gerçekleşmesi için elimizde fırsat var, bunu değerlendireceğiz," diyerek gülümsedim. Gözleri önce irileşti, sonra doldu. Dolu gözlerini görmek yüreğimi sızlatı.

"Abla, çok teşekkür ederim. Seni hiç üzmeyeceğim." Bana sıkıca sarılıp başım boynuma gömdü. Daha fazla dayanamadım, gözyaşlarım yanağımdan süzüldü ve saçlarının arasına karıştı. İçime sokmak istercesine sarıldım ona, kardeş sevgisi başkaydı. Ne kadar süre öyle kaldık bilmiyordum ama ayrıldıktan sonra onu hazırladım ve Arkın'ın yardımıyla arabaya yerleştirerek yanına oturdum. Yol boyunca kimseden ses

çıkamamıştı. Sadece ara sıra paranoyak gibi arkamızı kontrol ediyor, biri bizi takip ediyor mu diye bakıyordum.

Nihayet hastaneye geldiğimizde bize hemşirelerden biri yardımcı oldu ve tekerlekli sandalye getirerek gideceğimiz yere kadar eşlik etti. Doktorun odasına girince heyecandan nefesimi tuttum. Klasik birkaç cümleden sonra Melih'i muayene etti.

“Öncelikle, bütün tahlilleri ve kontrolleri yapmamız gerekiyor. Ardından her şeyi detaylıca konuşuruz,” dedi ve odaya çağırdığı hemşirelerle beraber kardeşimi, testlerin yapılacağı yere gönderdi.

Canını yakacaklar mıydı? Umarım yakmazlardı.

Boğazıma oturan ve her saniye rahatsız eden yumru kendini daha çok belli etti. Bazı şeyleri daha fazla sorgulamak istemiyordum. Çünkü sorguladıkça daha çok yıpranıyordu insan.

“Biraz sakın ol!”

Gözlerimi Arkın'a çevirdim. “Olamam, kolay değil.”

“Kolay olan ne var? Bunlar da geçecek.” Sırtını arkasındaki duvara yasladı. Dalgındı, sanırım o da benim gibi her şeyi sorguluyor ama benim aksime belli etmiyordu.

Kollarımı göğsümde birleştirdim. “Her şeyin geçeceğine, geçmişte kalacağına inanmıyorum.”

“Zaman geçiyor, geçmiş oluyor. Sadece, gelecekte ulaşacağımız sonuçlar için; geçmişteki nedenlere tutunuyoruz.”

Öyle miydi? Attığım adımların yönünü geçmişim belirliyorsa, geleceğim ne kadar sağlam olabilirdi?

İşte inşa ettiğim her şeyi yıkmış, yeni temeller atıyordum. Daha sağlam, daha güçlü... Kaderimi değiştirmek için elimde fırsat vardı, değerlendirmek benim elimdeydi.

Arkın'a cevap vermeden başımı önüme eğdim. Ne desem boştu. Oysa boşalması gereken tek şey kafamın içiydi.

Gözlerimi etrafta gezdirirken kardeşimin ve doktorun bize doğru geldiklerini gördüm.

“İçeride konuşalım,” dedi ve o önde biz arkada odaya girdik. Melih, hemşireyle beraber dışarıda bekliyordu. Masasına kurulan doktor, gözlüğünün üstünden bize baktı. Deri koltuklara yerleşerek söyleyeceklerini dikkatle dinlemeye başladık.

“Tahlillerini ve geçmiş raporlarını inceledim. İmkânsız değil ancak riskli, ameliyatı en iyi şekilde yapabilecek doktorumuz ise yurtdışında. Arkın Bey’le daha önce konuştuğumuz gibi izniniz olursa Melih’i Los Angeles’a göndermek istiyoruz,” diyerek cevap almak istercesine gözlerime baktı.

Başka seçeneğim olduğunu düşünmüyordum. Onun gözlerinde gördüğüm umut ışığını söndürmemek için ne gerekiyorsa yapacaktım.

“Tamam, ancak tedavi sürecinin bana eksiksiz bildirilmesini istiyorum.”

“Şüpheniz olmasın.”

Büyüdüm.

Çok erken büyüdüm. En acısı da büyüdüğümü biliyor olmamdı. Herkes unuturdu, her şey unutulurdu ama çocuk unutmazdı. Çocuk yaşta büyüdüğüm için unutamıyordum ben. Yaşadığım her şeyi hatırlıyordum; kim olduğumu, ne olduğumu... Hiçbir şeyi unutmamıştım, nasıl unuturdum? Hoş, belki de bu sayede omuzlarım hâlâ dikti, bu sayede bu kadar güçlüydüm.

“Evraklar hazır, üç gün içerisinde göndereceğiz Melih’i,” diyen sesin sahibi, korkularımı tekrar gün yüzüne çıkarmıştı. Kalbim kasıldı, nefes alamadığımı hissettim.

“Bu kadar erken mi?”

“Ne kadar erken giderse, o kadar erken döner.” Sesi sakin-di. Geçtiğimiz saatlere nazaran daha dinç duruyordu. Giydiği takım elbisesini fark ettiğimde bir yere gideceğini anladım.

“Gidiyor musun?” dedim gereksiz bir konu değiştirme çabasıyla.

Başıyla onaylayarak kol düğmesini düzelitti ve beni baştan aşağıya süzdü. “Bir problem olursa araman yeterli... Ya da korumaların birinden yardım alabilirsin.”

“Tamam, teşekkür ederim.”

Gözlerime bir şey söylemek ister gibi baksa da söylemeden arkasını döndü ve evden dışarı çıktı. Arabanın uzaklaşan sesini duydum. Gözlerimi kapatıp kafamı arkaya yasladım ve şakaklarımı ovdum. Başım ağrıyordu. Ağrı kesici içsem iyi olacaktı fakat etrafı kurcalamak istemiyordum. Bu nedenle uyumayı tercih ettim. Çünkü kaçmak istediğim zaman sığındığım ilk limandı.

9 Ağustos 2010, Ankara - Çocuk Kampı

“Daha hızlı vur!” dedi sesi yükselmeye başlayan adam. Gözleri, ışığı söndürülmüş bir ev gibi karanlıktı, korkutucuydu.

“Elim acıyor,” diyen Mina, yumruk yaptığı ellerini çözdü. Neredeyse kanamak üzere olan, derisi sıyrılmış ellerine dolu gözlerle baktı.

“Vur dedim sana!” Yüzüne doğru haykıran yüksek sesle irkildi ve ellerini tekrar yumruk yaptı. Adamın tuttuğu kum torbasına tekrar son gücüyle vururken bağırarak ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Canı yanıyordu lakin her zaman olduğu gibi şimdi de kimse yardım etmiyordu. Etraftaki çocuklar ona üzgün ve çaresiz gözlerle bakarken çenesini sıktı. Güçsüz değilim ben, dedi kendi kendine. Bir yumruk daha attığında artık aşınan derisinden kanlar süzülmeye başladı. Akmamak için direnen gözyaşları daha fazla durmamış, akmaya başlamıştı. Kolundan çekildiği anda kafası onu çeken kişinin göğsüne yaslandı. Buğulu gözlerini onu çeken kişiye çevirdi. Eymen’di. Gözleri sinirle parlıyordu.

“Yeter artık! Eziyete gerek yok,” dedi hiddetle.

“Nereden geliyor bu cesaret? Senin dilin çok uzadı Eymen!”

“Bizi, siz var ettiniz. Şimdi yakınacağımıza eserinize bakıp gurur duyun,” dedikten sonra kollarının arasındaki küçük bedeni kırmaktan korkarcasına sardı ve sıradan bir yurt gibi gözüken binaya götürdü.

“Eymen. Melih nerede? Onu almadılar değil mi? Eğer istedikleri gibi biri olursam onu almayacaklarını söylediler,” diyerek yutkundu Mina. Eli çok fazla acıyordu, konuşarak unutmaktı tek istediği.

“Yukarıda güzelim. Merak etme, senin gibi güçlü bir ablası varken ona kimse dokunamaz.” Biraz olsun rahatladı, canı daha az yanıyordu sanki.

Kardeşi için her şeyi yapardı.

Aklıma düşen görüntüyle olduğum yerde irkildim. Tam karşımdaki koltukta oturan Arkın'ı görünce uyuduğumu anlamıştım. Ortalık loştu. Henüz kendime gelemediğim için gözlerimi kırpıştırdım. Arkın, çizim yapıyor gibi görünüyordu. Ne çizimi yapıyordu ki? Önündeki cam sehpanın üzerindeki viski bardağını görünce şaşırdım. Üzerime örtülmüş ince pikeyi kenara atıp doğruldum ve çizdiği şeylere baktım. Bina çizimiydi.

“Ne yapıyorsun?” dediğimde odaklandığı işten kafasını kaldırdı ve yorgun mavi gözleriyle bana baktı.

“Çalıştığım şirket için yetiştirmem gereken bir proje var. Onu hazırlıyorum.”

Bir şirkette mi çalışıyordu?

“Yasadışı işler yapacağımızı söyleyen bir adama göre sen de fazla normal bir hayatın yok mu?”

Elindeki kalemi kâğıdın üzerine bırakıp viski bardağını aldı ve yudumlamaya başladı. “Her insan gibi geçimimi

sağlamam gerek. Yasadışı işler yapıyor olmam, normal bir hayatımın olmayacağı anlamına gelmez.” Sakinliğinin beni ürküten bir yanı vardı. Neyse ki alıştım, korkudan gece uyumamı engelleyecek yüzler görmüştüm.

“Anladım, sadece garipsedim.” Bir şey demeden beni izlemeye başladı. Gözleri kan çanağı gibiydi, neden uyumuyordu?

“Melih’e bakayım.”

“Ben baktım, uyuyordu.” Kaçma girişimim başarısızlıkla sonuçlanınca en azından bakışlarımı uzaklaştırmak için ayaklarıma bakmaya başladım. Koltuğa daha çok yayıldı, gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

“Sence,” dedim dayanamayarak. “Pusula’yı bulman için uygun muyum?” Bu kez ben baktım gözlerine. Belki de cevabı orada bulmak istiyordum, bilmiyordum. Kafasını yana eğip gözlerini kıstı. Ne kadar uğraşsam da göremiyordum içini.

“Daha uygun biri olacağını hiç düşünmedim.”

“Neden?”

Oturduğu yerde doğruldu, elindeki bardağı sehpayaya bıraktı.

“Nasıl biri olduğunu biliyorum Mina. Ne kadar ileri gidebileceğini ve neleri göze alabileceğini de. Geçmişte olmanı istedikleri kişiden uzaklaşmaya çalışıyorsun ancak ne yazık ki sen gerçekten osun.”

Kasıldım. Öyle biri olmak istemiyordum.

“Yanılıyorsun, şu an ne görüyorsan oyum.”

“Sorun orada ya, gördüğümü söylüyorum.” Dirseklerini, dizlerine yaslayıp öne doğru eğildi. Sanki yüzü yüzüme değebilecekmiş gibi sırtımı daha koltuğa yapıştırıp geri çekildim.

“Geçmişinden utanma. Olduğun kişiyi ona borçlusun.”

“Hayır, kendime borçluyum. Geçmişimden utanmıyorum, korkuyorum. Çünkü azılı katil gibi, her an peşimde.”

Başını iki yana salladı. “Korku, mantık ile birleşirse güçlü bir silahtır. Bunu ister başkasına doğrult ister düşmanın

eline ver sana doğrultsun... Kullanmayı bilersen ipler daima senin elinde olur,” dedi ve eline çizimlerini aldı. “Ben biraz daha çalışıp yatacağım, iyi geceler,” diyerek çıktı.

“İyi geceler.”

Korkumu silaha çevirebilir miydim? Dediği gibi ipler bizim elimizde miydi? Ben o ipi çoğu zaman boynuma dolanmış gibi hissediyordum. Kafamı ellerimin arasına alarak artık düşünmekten bitap düşmüş zihnime sakinleşmesi gerektiğiyle ilgili telkinler verdim. Sinir ve stresten hasta olmaktan korkuyordum. Ayağa kalkıp mutfığa gittim ve birkaç şey atıştırdım. Sabah olana kadar uyumadan, gecenin gündüze bağlanışını bir kupa sıcak çikolata ile izledim.

Gün, tüm hızıyla başlarken kahvaltı sessiz sakin geçmiş, Arkın projesine devam etmişti. Melih’in gideceğini bilmenin verdiği üzüntüyle tüm gün vaktimi ona ayırdım. Beraber film izledik, kurabiye yaptık, bahçeye çıktık. Bir sonraki gün birkaç koruma ve özel doktorlarla uçağa binecekti. Üzülüyordum, ondan ilk defa ayrı kalacaktım. Bensiz iyi olacak mıydı? Kendi kendime düşünürken telefonum mesaj sesiyle titredi. Bana mesaj atan olmazdı ki...

Gönderen: 05*****

Tilkinin dönüp dolaşacağı yer kürkçü dükkânıdır. Bana dönmeni sabırsızlıkla bekliyorum.

Başımdan aşağı kaynar sular döküldü, ürperdim. Telefon parmaklarımın arasından kayıp koltuğa düştü. Bu sırada Arkın’ın birkaç kez bana seslendiğini duydum ancak cevap veremedim. Böyle bir mesajı Patron’dan başkası atmazdı. Nasıl bulmuştu numaramı? Yoksa bu evi de mi bulmuştu? Arkın koltuğun üzerindeki telefonu aldı, mesajı okudu.

“Şerefsiz!” dedi büyük bir öfkeyle ve kafasını kaldırdı, göz göze geldik. Yüzümdeki ifadeyi görünce daha çok sinirlendi. “Korkma! Anlıyor musun beni? Korku, düşmanın

besin kaynağıdır. Bunu ellerine verme, güçlü ol ve güçlü dur. Bırak onlar senden korksun.”

Yeterince güçlüydüm lakin bu gücü kazanmamı sağlayan kişiden üstün olabilir miydim?

“Elimde değil,” dedim mırıldanarak.

Karşıma dikilerek üzerime eğildi. Yüzü yüzümün önündeydi.

“Elinde değilse aklında olsun. Çünkü günün birinde sen ondan değil o senden korkacak. Yarattığı kadını görmesine izin ver!”

Sahi, o adamdan neden korkuyordum? Geçmişimin katili olduğu için mi? Ya da beni dizleri kanlı çocukluğumla bir köşeye attığı için mi? Yirmi üç yaşına gelmiştim. Artık ayaktaydım, kendime bakabilirdim. En büyük korkumun kaynağı Melih de gidecekti. Artık endişe edecek bir şey kalmayacaktı.

“O zamanların bir gün geleceğine kesinlikle inanıyorum ama şu an karşısına çıkacak kadar güçlü hissetmiyorum kendimi.”

Ellerini önünde birleştirdi ve daha dikkatli baktı yüzüme.

“Ben, beş yıldır kendi ayakları üzerinde duran; omuzları dik ve korunmaya ihtiyacı olmayan o kadını görmek istiyorum. Kendini güçsüz ve korkak gösteren kadını değil,” diyerek ayağa kalktı. “Yarın akşam çalışmalarına başlıyoruz.”

5. BÖLÜM

Geçmişimin üzerine yağmur yağsa, alıp götürür müydü tüm korkularımı?

Üzerimden sel geçsin istedim, eskiye dair hiçbir şeyin kalmayacağı kadar kuvvetli bir sel. Önce dudaklarımdan yitip gitti gülümsemelerim, bu başlangıçtı. Sonunu bulamıyordum. Sabahına uyanmak istemediğim bir akşamı geride bıraktım. Ev sessizdi. Hem de olmasını istemediğim kadar sessiz...

Kendimi yaprak gibi hissediyordum. Bir rüzgâra kapıldım, üzerimden insanlar geçti, fırtınalar esti ve artık parçalara bölündüm. Kendimi toparlayabilmem için ya geldiğim yolları geri gidecektim ya da sonraki mevsimi bekleyecektim. Ancak olduğum yerde durmaktan başka şey yapmıyordum. Buralardan uzaklaşmak, beynimi zift gibi karartan sorulardan kaçmak istiyordum.

Olmuyordu.

Melih'in toparladığım kıyafetlerine bakarken iç çektim. Gidiyordu. Yaklaşık yarım saat önce bu düşünce nedeniyle gözyaşı dökmüş, ardından bir faydası olmayacağını anlayarak ağlamayacağıma dair kendime söz vermiştim. Daha dik durmam gerekiyordu. Yıkılırsam bir daha kalkabileceğimi sanmıyordum. Gözlerim kardeşimin mutlu suretine takıldı.

Benim aksime mutluydu çünkü hayali gerçekleşecekti. Kaburga kemiklerime kadar sığınmış acıdan bihaberdi. Tıpkı uzun süredir sancıyan kalbimden habersiz olduğu gibi.

Valizi kaldırıp kapının önüne, duvarın dibine koydum ve Melih'e doğru yürüdüm. Yatağa, hemen yanına oturduktan sonra bana bakan sevgi dolu gözlerine baktım, elimi kaldırıp saçını okşadım.

“Kendine dikkat et ve kimsenin seni üzmesine izin verme. Mecbur kalmadıkça beni arama tamam mı ablacım? Kimse-nin nerede olduğunu bilmesini istemiyorum. Güvende olman için ne gerekiyorsa yapacağım.”

“Beni koruyacağımı biliyorum. Sana layık bir kardeş olacağım, güçlü duracağım. İyileştikten sonra da ben seni koruyacağım,” dedi omuzları dikleşirken. Gözlerinde gördüm kendi kendine söz verdiğini. Onu başımla onayladım. Bir çocuğun gözlerindedir asıl gerçekler. O benim en büyük gerçeğimdi.

“Biliyorum, benim kardeşim güçlü. İyileş ve gel. Her şey bizim için güzel olacak.” Bana sarıldı, ona içimde kalan son umutlarımı armağan ettim. Saat on olduğunda evden çıktık, gitme vakti gelmişti. Yıllardır yanımda olan kardeşim binlerce kilometre uzakta bir ülkeye gidecekti ve ben elim kolum bağlı sadece izleyebiliyordum. Sonuca ulaşmak için adım adım ilerlemeliydim ve en büyük adımım Melih'ti. Havalimanına vardık, onu yolcu ettim. O gittikten sonra fark ettim ne kadar boş hissettiğimi. O bana verilmiş bir hediye-ydi, şimdiyse onu başkasına emanet ediyordum.

Isırmaktan kanattığım dudaklarıma işkence etmeye son verip arabanın camından dışarıyı izledim. İnsanlar gözleri-min önünden hızla kayıp gidiyordu. Zaman da böyleydi, içindeyken farkında olmazdık nasıl aktığının, ancak geriye dönüp baktığımızda görürdük ne çok zaman kaybettiğimizi. Mühim olan değerini bilmek, kıymetli şeyler için kullanmaktı.

“Sevinmeliydin,” dedi tok bir ses ben düşüncelerimle

savaşı girmişken. Gözlerimi ona çevirdim, çenesi sıkılıydı. Gergin gözüküyordu.

“Seviniyorum.”

Kısa bir an kafasını bana çevirip hemen yola döndü. “Mutlu görünmüyorsun, sessizsin.”

“Sessizliğin kabulleniş olduğunu söylerler. Ben de sessiz kalarak onun gidişini kabullenmeye çalışıyorum.”

“Sessizlik kabulleniş değildir,” dedi bu düşüncemi reddederek. Kaşları hafif çatılmıştı. “Aksine,

fırtınanın yakın olduğunu gösterir.” Bu da farklı bir bakış açısıydı. Ne gibi bir fırtına çıkarabilirdim ki? Benim kafamın içi çoktan harabeye dönmüştü, tüm inşa ettiklerimi yıkıp yeniden temel atıyordum. Bunun farkında mıydı? Yine sessiz kaldım. Son sözü hep o söylüyor olsa da konuşmaya başlasam bir daha susmayacağımı biliyordum.

Yolu izlerken fark ettim ki eve gitmiyorduk. Yolları az çok hatırlıyordum ve buradan gitmediğimize emindim.

“Nereye gidiyoruz?”

“Atış alanımız var, bizim çocuklarla orada çalışırız. Sana orayı göstereceğim, çoğunlukla orada çalışacağız. Evden yürüme mesafesi olarak yakın ama buradan geçiyoruz diye sapmak istedim.”

“Anladım.”

Kendi atış alanlarının olması beni şaşırttı. Acaba düzenli olarak mı çalışıyorlardı yoksa eğlencesine mi? Gerçi insan neden eğlencesine çalışırdı ki? Bizim çocuklardan kastı kimlerdi? Neler yapıyorlardı? Amaçları neydi? Her zamanki gibi aklımda tonlarca soru vardı. Sesli bir şekilde ofladığımı onun bana soru sorarcasına bakan gözlerinden anlamıştım. Gözlerimi kaçırarak gideceğimiz yere kadar konuşmadım. Ağaçlık bölgelerden geçtikten sonra araba durduğunda etrafa bakındım. Ormanın ortasında açık alandaydık. Hemen ötemizde tek katlı ahşap bir ev, ağaçların arasında kalan bölgede de

atış poligonları vardı. Kimsenin gelmeyeceği, sessiz ve huzurlu bir yerdi. Arabadan inip eve doğru ilerledik.

“İçeride kendi dolaplarımız var, senin için de bir tane yaptırdım,” dedi Arkın ve kapıyı elindeki anahtarla açtı. İçeride mutfak, salon ve tuvalet olduğunu tahmin ettiğim kapı haricinde başka yer göremiyordum. Salonda altı tane ahşap, ince, uzun dolap vardı. Onların yanında duvara monte edilmiş masa, masanın üzerindeyse bıçaklar bulunmaktaydı. Orta kısımda da sehpa ve koltuklar duruyordu. Boğucu bir havası vardı bu evin.

“Şu senin,” diyerek eliyle yeni yapıldığı belli olan dolabı gösterirken elime bir anahtar tutuşturdu. Sabırsızca oraya ilerleyip kapağı araladığımda karşılaşmak istediğim görüntü kesinlikle bu değildi. İçinde, askılara asılmış ya da katlanarak üst rafa koyulmuş kıyafetlerle birlikte, kapak kısmında silahlar bulunuyordu. Asılı duran silahlara yutkunarak baktım. Bunlar benim miydi? Dilim tutulmuşçasına silahları incelerken Arkın, arkamdan elini uzattı ve kıyafetleri çekerek orta bölmeye bastırdı. Dolabın ortasından çıkan çekmeceye şaşkınlık içerisinde baktım, bu nasıl bir sistemdi?

“Burada bıçaklar ve şarjörler var. Lazım olduğu zaman kullanabilirsin.”

“Ne için lazım olacak?”

“Şu an sana saldırısam ne yapabilirsin ki?” dedi esrarengiz bir tonda. Gözlerim anında silahlarda gezindi. “Bak, lazım olabilirmiş demek.” Ters bir şekilde omzumun üzerinden ona baktım. Gözleri yüzümde dolaştı. Yutkunarak önüme döndüm ve boğazımı temizleyerek geriye adım attım. Çıkmak istediğimi anlamış olacak ki arkamdan çekildi. Dolabın kapağını kapatıp ona baktım. Elleri cebinde beni izliyordu.

“Ne zaman başlıyoruz?”

“Eve gidelim, bugünlük evde çalışacağız.”

“Neden?”

“Öyle gerekti,” dedikten sonra arkasını döndü ve etrafına kısaca göz attı. Sorun olmadığına ikna olmuş olacak ki bana gitmemiz gerektiğini belirten bir baş hareketi yaptı ve yürümeye başladı. Kapağını kapattığım dolabı kilitledikten sonra anahtarı cebime attım, ardından peşine takılarak evden çıktım. Arabaya bindiğim anda gaza basması kısa bir an nefesimi tutmama neden oldu. Konuşmuyor olmamız alışılmış olduğundan ikimiz de bunu yadırgamadık, sessizliğe ayak uydurduk. Başlarda normal hızda giden arabanın süratini arttırması kaşlarımı çatmama neden olurken gözlerimi ön camdan çekerek Arkın’a diktim. Sık sık aynadan arkayı kontrol ediyordu. Merakla aynadan arkamıza baktım. Siyah bir cip on metre gerimizdeydi.

“Bizi mi takip ediyor?” dediğimde, başını aşağı yukarı sallayıp, “Evet,” dedi. Telaşla derin nefesler aldım.

“Mina, şimdi senden bir şey isteyeceğim.”

“Ne isteyeceksin?” Endişeyle hem ön hem arka tarafa hem de Arkın’a bakmaya çalışıyordum.

“Torpidoyu aç. Silahı al.” Dediklerini yapıp silahı sağ elime aldım. “Şimdi yapman gereken şey camı açıp arkamızdaki arabanın tekerlerini patlatmak,” diyerek sustuğunda gözlerimi irice açtım.

“Ne? Ben yıllardır silah kullanmıyorum!” Sakince beni dinledi ve biraz daha gaza bastı.

“Patron’un adamlarından biri bu arkadaki... Kaldığımız evi öğrenmemeleri için bunu yapmalısın. Yol taşlı, direksiyonu bırakırsam toparlamam mümkün değil.” Anlamam için tane tane konuşuyor gibiydi. “Eskiden iyi bir nişancıydın, yapabilirsin.”

Avuçlarımın arasındaki silahı daha sıkı kavradım. Her ne kadar korkuyor olsam da korkunun ecele faydası yoktu. Olacak olanın önüne kimse geçemezdi. Aniden gelen cesaretle camı açtım ve önce kafamı, sonra vücudumu camdan çıkarıp kapıya oturdum. Rüzgâr nefesimi kesecek kadar şid-

detliydi. Silahı siyah cipe doğru uzatıp daha güçlü bir şekilde kavradım ve elimi titrememesine özen göstererek hiç düşünmeden tetiği çektim. Araba manevralar yaparak kaçma girişiminde bulunsa da ikinci sıkışmada tekerleğe isabet etmişti. Aynı noktaya hiç kaçırmadan birkaç kez daha sıkarak arabanın ani frenle durmasını sağladım. Hızla kendimi içeri atarken yükselen adrenalinden nefesim hızlanmış, dudaklarım kurumuş, saçlarım dağılmıştı.

“Yapabileceğini biliyordum.”

“Sadece biraz şanslıydım.” Koyulaşmış mavi gözleriyle izledi beni, dudağında varla yok arası bir kıvrım belirdi.

“Gücünün farkında değilmiş gibi davranman hoşuma gitti.”

Bazen öyle davranmak gerekirdi.

Zaman kavramının benden giderek uzaklaştığı, her şeyin tepetaklak olduğu bir dönemdeydim. Saat kaçtı? Günlerden neydi? Hangi aydaydık? Hiçbirini bilmiyordum. Öylesine boş vermiştim ki hayatı, *ne olacaksa olsun artık*, diye düşünmeden edemiyordum. Son günlerde başım çok ağrıyor, bedenim artık ya kendini salmak ya da tamamen toparlanmak istiyordu. Toparlanmayı seçmeliydim.

Dakikalardır telefonla konuşan Arkın'ı boş gözlerle izlemeye devam ettim. Güya antrenman yapmak için arka bahçeye çıkmıştık lakin telefonları susmak bilmiyordu. Isınma hareketlerini yapmış, çimenlerin üzerinde bağdaş kurmuş bir şekilde oturuyordum.

“Anlaştık, haberdar edersin beni.” Nihayet biten görüşmenin ardından telefonu kapatıp eşofmanının cebine koydu. İkimiz de eşofman ve tişört giymiştik.

“Artık başlayacak mıyız?”

“Elbette. Mesela işe ip atlamakla başlayabilirsin,” dediğinde kaşlarımı hayretle kaldırdım.

“İp atlamak mı?”

“Evet,” diyerek kollarını göğsünde birleştirdi, üstten bana bakmaya başladı. “El ve ayak bileklerini güçlendirmemiz gerek.”

“Bunun için daha farklı yöntemler deneyebilirdik.”

“Fakat ben bunu yapmanı istiyorum.”

Sinirle dişlerimi sıkıp ona soğuk olduğunu düşündüğüm bakışlar attım ve geldiğimden beri, *bunlarla ne yapacağım*, diyerek sorguladığım iplerden birini elime alıp doğruldum. Bu sırada bize bakan korumaları fark eden Arkın, çatık kaşlarıyla hepsine tek tek baktı.

“Önünüze bakın.”

Korumalar, kendilerine çeki düzen verip etrafı gözetlemeye başladılar. Bundan memnun kalan Arkın gözlerini bana dikerek izlemeye başladı.

“Hedef, yedi yüz. Başla.”

Ağzım itiraz etmek için aralandı fakat sonradan fark ettim ki biz yolun başındaydık.

Sonunu düşünemiyordum.

6. BÖLÜM

Nefes...

Bir yudum su gibiydi. Susadığında bulunamayan su gibi...

Her geçen gün daha da nefessiz kalıyordum, alamadığım soluklar göğsümün üzerinde taht kurup oturmuş, acınası halime gülüyordu. Nabzım hızlıydı. Saatlerdir yaptığımız antrenman, daha doğrusu ip atlamalarım ve koşmalarım beni oldukça yordu. Yorgunluktan titreyen bacaklarım ve beni sıırılsıklam eden ter eşliğinde Arkın'ın oturduğu yerden boş gözlerle beni izleyişine baktım.

“Manzara güzel sanırım,” demekten kendimi alıkoyamadım. Başını sağ omzuna doğru yatırdı ve gözlerini kırpmadan gözlerime baktı.

“Öyle,” dedi ve ayağa kalktı. Bu cevabını beklemediğimden bocaladım, ne diyeceğimi bilemedim. Zaten ne denebilirdi ki? Ağır adımlarla yanımdan geçti.

“Bugünlük bu kadar yeter.”

Kaşlarım çatık, ellerim belimde dik dik geniş omuzlarına baktım.

“Ne demek yeter? Sadece ip atladım ve koştum. Nerede savunma ve saldırı dersleri?”

“Dövüşebildiğini biliyorum zaten Mina. Sadece hamsın,

seni açmam gerekiyor. Karşıma kendini savunmak için geçtiğinde, güçsüz bir kadın görmek istemiyorum.” Ses i net ve itiraz istemeyen bir tondaydı. Hamlığını dövüşerek de gide rebilirdik. Fakat bir bildiği vardır diye düşünmekten başka şey yapamıyordum. O önde ben arkada eve girdik. Koşarak kaldığım odaya girerek kendimi duşa attım. Terli kalmak çok rahatsız ediciydi. Akan ılık suyun, günahım varsa şayet hepsini beraberinde götürmesini diledim. Bu zamana kadar götürmediğini varsayarsak yersiz bir dilekti lakin umut hiç biter miydi?

Eğer yaşıyorsam, yaşıyorsan; hâlâ umut var demektir.

Kimi zaman tutunduğum en sağlam dal, kimi zamansa sığındığım limandı umudum. Yolumu görmediğim an en büyük aydınlığımdı. Birileri ayakta kalmamı istiyordu.

Tanrı, yaşamamı istiyordu.

Çıplak bedenimden akıp mazgala süzülen suyu boşluğa bakarcasına izledim. Artık parmaklarım fazla suda kalmaktan uyuştugu için suyu kapatarak duştan çıktım, havluma sarındım. Yalnız kaldığım an düşüncelerim beni yiyip bitirmek isteyen kurt gibi kafamın içinde cirit atıyordu.

Yalnız kalmak istemiyordum.

Dudaklarıma sanki kilit vurulmuş gibiydi, açılmıyordu. Ya konuşacak bir şeyim yoktu ya da konuşacak birileri. Konuşsam kime konuşacaktım? Kime dert yanacaktım? Neyi anlatacaktım?

Üzerime rahat bir şeyler giydikten sonra odadan çıkarak aşağıya indim. Arkın bahçeye bakan camın önündeydi, telefonla konuşuyordu. Telefonları hiç susmuyordu ve bu gerçekten sinir bozucu bir durumdu. Ben telefonumun varlığını dahi unutmuştum; sahi, neredeydi?

“İşi hallettin mi?” diyerek karşı tarafı dinledi.

“O adam bizi bulmayacak Eymen! Şimdiye kadar senden ilk defa bir şey istedim, onu da eline yüzüne bulaştırma sa-

kın. Benim için çok önemli.” Eymen’in adını duyunca daha dikkatli dinlemeye başladım konuşmayı. Bu ayıp mıydı?

“Umarım dediğin gibi olur. Görüşürüz.” Kapanan telefonun ardından hiç benden tarafa dönmedi. Elleri cebinde camdan dışarıyı izlemeye başladı. Ne düşündüğünü o kadar çok merak ediyordum ki...

“Düşüncelisin,” dedim varlığımı belirtmek ve sessizliği yok etmek amacıyla ama yine bakmadı bana.

“Aklıma geleni, dilime getirip söyleyemiyorum. Biraz daha içim yansın bugün.”

Aklına ne geliyor Arkın Sancar? Diline neden gem vurdun? Sen de mi aklınla kalbin arasında sallanan o köprüden atlamayı düşünüyorsun? Ben düşünüyorum, düşünüyordum. Ayağımı boşluğa uzattığımda o boşluktan sen elini uzattın, ben de tuttum. Tutmasaydın şayet şimdi yoktum.

Bana daha şimdiden neler kattığının farkında değildi belki, zaman istiyordu.

“Anlatmak istersen, iyi bir dinleyiciyimdir.” Neydi bu iyilik meleği hallerim hiçbir fikrim yoktu. Ben Melih hariç kimseyi düşünmezdim ki! Kendimi bile unuturdum çoğu zaman. Yine kendimi unuttuğum anlardan birindeydim. Dertlerim bitmiş gibi başkasının dertlerine de ortak olmak istiyordum.

“Bir gün...” dedi, derin nefes aldı. Bunu bir anda yükselen omuzlarından anladım. “Anlatacağım,” diye devam etti. Düşündüğü şey her neyse onu gerçekten zorluyor olmalıydı. Dik omuzları hafif çökmüş gibiydi.

“Pekâlâ, kahve ister misin?”

“Olur.”

Cevabının ardından mutfağa geçip ikimize de kahve yaptım. Rahatlamamıza yardımcı olabilirdi, ne de olsa yorgunluk atmak için birebirdi. Kahvelerimizi yudumlarken ara sıra onun boş gözlerine bakıyordum. Düşünüyordu ama düşünürken bile duygularını belli etmemeyi başarabiliyor olması onu kıskanmam için yeterliydi. Kederli bir akşamın

kaynanda gibiydik. Nefeslerimiz sık, bakışlarımız birbirine değdi. Nedenizce konuşmasını ve saatlerce onu dinlemeyi düşledim. Kelimeleri seçilmiş, düşündürücü ve güzeldi. Ağzından çıkan her sözcüğü sanki ilk defa duyuyormuşum gibi geliyor, zihnim bana oyun oynuyordu. Sanırım onun sesiyle cümleye dönüşmeleri farklı kılıyordu her birini.

“Bugün bizi takip eden kişi onun adamı mıydı?” dedim sesime yansıyan nefreti saklama gereği duymadan. Bakışları elindeki kupanın deseninde gezindi.

“Evet.”

“Daha ne kadar peşimizde olacak? Durum böyleyken nasıl Pusula işini yapacağım?” Haklı isyanım karşısında saçlarını çekiştirip kafasını kaldırdı. Belirgin çenesi gerilmişti.

“Benden güçlü olabilir ama beni alt edemez. Her şeyi burada başlattım,” diyerek işaretparmağını şakağına iki kez vurdu. “Burada da bitireceğim. Sen inan, inanmak başarmanın yarısından daha fazlası.” Sözleri kurşungeçirmez yelek gibi sertti. “Güç, para veya şöhet değildir. Temeli zihindir. Eğer zihnini yönetebilirsen herkesi yönetebilirsin.” Dediğini yapabilmem için rahat ve daha sağlıklı bir kafaya ihtiyacım vardı.

“Beni anlamıyorsun. Konunun sadece korku ile sınırlı olduğunu sanıyorsun değil mi?”

“Öyle. Kendinden korkuyorsun, inkâr edemezsin.” Gözleri kendinden emin olduğunu apaçık belli ediyordu. Oysa ben hiç öyle hissetmiyordum.

“Ben kendimden ziyade,” dedim esrarengiz bir sesle. “Eskiden olmak istemediğim kişiye dönüşmekten korkuyorum. Eğer o kişiye dönüşürsem korkan ben değil, siz olursunuz.” Nihayet buraya geldiğimden beri söylemek isteyip cesaret edemediğim o cümle dudaklarımdan döküldü. Mavi gözlerini kara bulutlar kapladı, dudağı kıvrıldı.

“O kişiden korkma Küçük Mina. Çünkü onu sen var ettin, çünkü o sensin. Yapman gereken, ipleri elinde tutmak...”

“İpleri elimde tutabileceğime inansaydım eğer zaten kabullenirdim. Benim inancım, kendi sınırlarımı ihlal edene kadar. Bir gün mutlu olabileceğime inanabilirim lakin...” dedikten sonra soluklandım ve içime bir sel gibi akın eden tonlarca duyguyu sırtlandım. “İhlal ettiğim sınırların üzerine yeni sınırlar çizebileceğime kimse inandıramaz beni.”

Ayağa kalktı, elindeki kupayı cam sehpanın üzerine sertçe bıraktı ve nazik olmaya özen göstererek bileğimden tuttuk-tan sonra beni de oturduğum yerden kaldırdı. Kalkmadan önce tıpkı onun gibi kupamı bıraktım ve beni sürüklemesine izin verdim.

Evden çıkıp garaja girdik. Garajın sonuna geldiğimizde karanlıktan gözükmeyen tarafta bir şeylere bastı, saniyeler sonra bir kapıdan geçtik. Artık şaşırmıyordum, şaşırmama imkân verilmiyordu resmen. Nereye gittiğimizi de bilmiyordum ancak bir hışım kalktığına göre önemli bir şeydi.

Geçtiğimiz yerler karanlıktı, önümü göremiyordum fakat o hızla yürüyordu. Kısa süre sonra durdu, bir şeyi ittirdi ve oraya yönelip tekrar durdu, aynı şekil de ben de.

“Ne görüyorsun?” dedi hemen arkama geçip nefesini saç diplerimde hissedebileceğim kadar yakınımda dururken. Gözlerim, olduğumuz yerde dolaştı.

“Hiçbir şey, karanlık...”

“Bazen görmek için,” diyerek dudaklarını kulağıma yaklaştırdı, “ışıkları yakman gerekli.” Ardından her taraf aydınlandı, dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

Duvarlarda tonlarca fotoğraf vardı ve ben bu fotoğraflardakileri tanıyordum.

Çocuk Kampı’nın çocuklarıydı. Bilinçsizce öne doğru adım attım. Sağ elimi duvar boyu gezdirerek yürüdüm ve hemen sonra durdum. Çünkü kendimi gördüm. Kadraja boş boş baktığım bir fotoğraftı. Çocuk Kampı, Türkiye’de yasal, sıradan bir yurt gibiydi. İşin aslı ise tamamen farklıydı. Bu fotoğraf da on sekiz yaşımı doldurduğum gün çekilmişti.

Yeni dosyamı hazırlanıyordu, reşit olanlar Ankara'daki Çocuk Kampı'ndan alınarak İstanbul'da bulunan kampa sevk ediliyordu. İstanbul'da işin boyutu değişiyor, gençler pis işlerde kullanılıyordu. Neyse ki ben, bu fotoğraf çekildikten iki gün sonra kaçmayı başarmıştım.

Ben kaçabilmiştim, evet ama ya onlar? Yaşıyorlar mıydı? Kaçabilmişler miydi? Yoksa bir canavara mı dönüştürülmüşlerdi? İçim bin parçaya bölünmüş gibi hissediyordum. Orada, kimse olmak istediği kişi değildi. Olunması istenilen kişiydi. Zorlamalar, dayatmalar ve daha fazlası. Lakin atladıkları bir şey vardı:

Çocuklar unutmazdı.

Bizi çocukken büyümeye ittiler ama şimdi gerçekten büyüydük. Unutmadım, unutturmayacaktım. Bize yaptıklarının bedelini ödeyeceklerdi.

Biraz geriye gidip tekrar etrafıma baktım, benim fotoğrafımın da içerisinde olduğu sağ taraftaki duvar maviydi, diğerleri kırmızıydı.

“Neden sadece burası mavi?” Omzumun üzerinden ona bakıyordum. Sırtını kapıya yaslayıp kollarını göğsünde birleştirdi.

“Mavi duvarda olanları Çocuk Kampı'ndan çıkarabilirdim ancak diğerlerini kurtaramadım.” Cevabı, içimde bir kıvılcım başlattı. Her zerrem delicesine yandı. Sadece beni kurtarmamış mıydı? Bu... Muazzamdı.

“Sen,” dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. “Gerçek misin?”

Bir şey demedi, bu durumda denecek ne vardı ki? Ona sarılabılırdim, ona bu yaptıkları için defalarca teşekkür edebilirdim ama yapmadım. Sadece minnettar kaldım. O sadece küçük çocukları kurtarmamıştı, hayallerimize de şans vermişti.

“Nasıl başardın? Yani, bizi çıkarmayı...”

“En çok Eymen'in yardımı dokundu,” dedi ve elini cebine atıp çıkardığı sigara paketinden bir dal alıp dudaklarının arasına yerleştirdi. Siyah Zippo ile sigaranın ucunu ateşe

verdi. “Önce reşit olanları çıkarmayı hedefledik, çocukları çıkaramazdık çünkü yasal olarak bulunup tekrar götürölme riskleri vardı. Risk almayı sevsem de bir çocuğu önce mutlu edip sonra gözlerindeki ışığın sönüşünü izleyemezdim, bu kadar güçlü değilim.” Derin bir nefes aldı. “Bazıları olumlu sonuçlandı bazıları yakalandı.”

Yakalananlar için kalbimin acıdığını hissettim. Onların üzüntüsü içime işlemiştir.

“Peki ya neden sadece beşimizin fotoğrafı büyük boyutta ve ortada?” İkimizin gözleri aynı anda duvarın ortasında duran beş kişinin olduğu fotoğrafa kaydı. Biri Eymen, biri bendim. Diğer üçünün Çocuk Kampı’ndan tanıdık gelse de isimlerini bilmiyordum.

“Onlar benim ekibim.” Ortak evin diğer ortakları mıydı? Ben bir şey diyemeden onları tanıtmaya başladı. Sağdaki kahverengi saçlı kız ve erkeği gösterdi.

“Kız olan Ezel, erkek olan Yazel. Çift yumurta ikizleri...” diyerek sigarasından derin bir nefes aldı. “Sarışın kız ise Simay. Zaten birkaç hafta sonra tanışmış olacaksınız, şu an isim olarak bilmen yeterli.”

“Ben?” Asıl merak ettiğim buydu. Neden fotoğrafım oradaydı?

“Aslında farkında olmasan da grubun kurucususun,” dediğinde şaşkınlıkla yüzüne bakmaya başladım. “Eymen, benim Çocuk Kampı’ndan çocukları çıkardığımı bir şekilde öğrendi ve bana ulaştı. Seni de çıkarmak istediğini, eğer yaparsam bana her konuda yardımcı olabileceğini söyledi. Ben de kabul ettim, sonrasında bağımız hiç kopmadı. Yazel ve Ezel’i oraya her gelişimde görüyordum, bir süre sonra arkadaş olmuştuk. Simay ile garip bir tanışmamız oldu, eminim sana anlatacaktır.” Uzun soluklu konuşmasını dikkatle dinledim, hiçbir ayrıntıyı kaçırmak istemiyordum. Onlar hakkında bir şeyler öğrenmek nedensizce beni heyecanlandırıyordu.

Yüzünü izledim, bana karşı ne kadar samimiydi? Gerçekten yapmak istediği için mi yapıyordu bunları yoksa bir çıkarı var mıydı? Şu an, duvar dibine çöküp yaşadıklarımı gözden geçirmek istiyordum. Sayısız kere düşmüştüm, yaralı olarak hayata devam ediyordum ama ansızın biri hayatıma girerek yaralarımın ilaç olabileceğini, olamasa bile ilacı alabileceğini söylemişti. İnanmış mıydım? İnanmayı istemiştim. Çok istemiştim. Onu tanımıyordum ama o beni tanıyordu. Güvenmeye ihtiyacım vardı üstelik. Umut etmeye, devam etmeye...

Ben, umut etmeyi beş yaşında, midem açlıktan ağrırken öğrenmiştim.

Ve biliyordum, o küçük kız çocuğu hâlâ benimleydi.

“Çıkalım mı?” dedi ben düşüncelerimle savaşa girmişken. Boş bulunup, “Nereye?” dediğimde kafasını iki yana sallayıp homurdandı.

“Şapşal kız.” Onu duymazdan geldim, dudağımı ısırıp ters ters yüzüne baktım ve hızlı adımlarla odadan çıktım. Sinirimi bozmasına izin vermemeliydim. Zira bunu kolaylıkla başarabiliyordu.

Düşüncelerimin arasına beni hasta etmek isteyen virüs gibi yayılıyordu her geçen gün. Tedavisini bilmiyordum, önlemimi alamıyordum. Yapabildiğim tek şey kabullenmek ve beklemektir. Ne kadar bekleyecektim? Beni öldürmesine müsaade mi etmeliydim yoksa ısrarla varlığını yok mu saymalıyım?

İçimden bir ses bağışıklık kazanacağımı söylüyordu.

Umarım yanılıyordu. Şayet bağışıklık kazanırsam, asıl o zaman sınırlarımı ihlal edecektim.

Sınırlarımı ihlal etmeye hazır mıydım?

7. BÖLÜM

“Melih hastanede. Biraz önce doktoruyla konuştum.”

“Durumu nasıl? İyi mi?”

“Keyfinin yerinde olduğunu söyledi.”

Uzun zaman sonra duyduğum en güzel haberdi bu. En son ne zaman mutlu olduğumu bile hatırlamıyordum gerçi.

Saçlarımı atkuyruğu yapıp Arkın’ın bana uzattığı bandajları aldım ve elime sardım. Bugün, dört yüz kez ip atlamış, şimdi de sol yumruğumu sağlamlaştırmak için antrenman yapacaktım. Sol kolum, sağ kolum kadar kuvvetli değildi.

“Sol tarafını güçlendirmek için o tarafına yüklenmemen gerek. Yapılan en büyük hata sağlam tarafı yormayıp diğer tarafı yormaktır.”

Başımı sallayarak onu onayladım. “Ne yapacağız yani?”

Yere eğilip eline ağırlık alarak bana uzattı.

“Eşit miktarda yoracaksın iki tarafı da. Gün içerisinde en basit işleri dahi sol elinle yapmaya çalış, faydasını göreceksin.”

Dediğini yaparak hafiften çalışmaya başladım. O da her zamanki gibi beni izlemeye başladı. Sessiz sedasız çalışmalara devam ettiğim süre boyunca her hareketimi hafızasına kazımak istercesine inceledi. Onun gözleri üzerimdeyken nasıl

rahat çalışabilirdim ki? O bana bakarken kendimi çıplak hissediyordum. Sanki ruhumu bile görüyor gibiydi. Şayet görüyorsa, yolun sonu ne olurdu? Aynı yola devam mı ederdik yoksa başka yollara mı giderdik? Aynı yoldan gidersek beni çözerdi. Bunu istemiyordum.

“Düzgün nefeslenmeyi unutma. Sana öğrettiğim gibi yap.”

Bir şey demek yerine sadece dediklerini yaptım. Ağırılık ile uzun süre çalışmış, ardından sınav pozisyonu almıştım. Yanıma eğilip elini karnıma ve belime koyduğunda kasılmaktan bütün vücudumun ağrıdığını hissederek gibi oldum.

“Ne yapıyorsun?” Gözleri, gözlerimi talan etti. Berrak bir su gibiydi ve boğulmam an meselesiydi.

“Yanlış pozisyon.” Belime hafif güç uygulayarak ona göre doğru olan pozisyonu ayarladı ve bağdaş kurup yanıma oturdu. Beni sessiz sedasız izlemeleri biter miydi bir gün?

Mekik çektim. İlk on beşten sonra nefeslenip kollarım sızlasa da devam ettim ancak o kadar çok hamlamıştı ki vücudum, eskiden zorlamalarla da olsa seksen tane yaptığım şeyi şu an otuz beş tane yapabiliyordum ve bu beni tamamen bitirmişti. Kendimi soğuk mindere yüzüstü bırakırken gözlerimi kapattım. Burada uyusam hiç fena olmazdı.

“Çabuk pes ediyorsun.” Başımda otomatik programlanmış robot gibi konuşmaları ne zaman son bulacaktı?

“Daha ne yapayım Arkın? Amuda kalkmamı istiyorsan çok beklersin.”

“Sadece mekik çeksen de yeterdi.”

“Aşırı sinir bozucusun,” dedim nihayet günlerdir içimde tuttuğum cümleyi pat diye söyleyerek. Beni, kötü konuşmaya iten kendisiydi.

“Bazen dilin fazla açılıyor.”

“Her zaman sinir bozucu olmaktan iyidir.” Cevabım onu gülümsetti. Hiç beklenmedik anda dudağında yeşeren tebesüm, kurumuş dallarında yemyeşil bir yaprağı misafir eden ağaç gibiydi. Bakan inanmayıp tekrar bakardı.

“Devam etmeyi düşünüyor musun?” dediğinde cevabım netti.

“Hayır.”

Bu aslında çabuk pes etmek değil her şeyi yeterli ölçüde yapmaktı. Bu eğitimleri daha önce almıştım ve kesinlikle fazla çalışmak verimli sonuç vermiyordu. Yorgun düşen beden, spora düşman kesiliyordu. Bizzat yaşadım, her zerresini iliklerime kadar tattım. Kalbim yorgunluktan atmayı bırakmayı dilerken kendimi sürüyerek odama çıktığım zamanları biliyordum. Kapanmayan yaralarımı tekrar tekrar kanattığımı... “Kendimi yormamın bana yararı yok. Bedenimi tanıyorum,” diyerek bir açıklama yaptım.

Kafasını sağ omzuna yatırdı ve gözlerini kırpmadan bana baktı. Bu biraz gerilememe neden oldu. Bakışları, avına odaklanan bir aslandan farksızdı.

“Bu kadar dikkatli bakmanın sebebi ne?”

“Her şeyin bir sebebi mi olmalı?”

“Sebepsiz sonuç olmaz.” Dudaklarını aralayıp bir şey söyleyecekti ki yanımıza gelen korumalar yüzünden sustu ve anında çatılan kaşlarıyla telaşlı adamlara baktı.

“Arkın Bey, rahatsız ediyorum ama önemli bir konu var.”

“Söyle,” dedi sertçe. Korumanın gözleri bana döndüğünde, Arkın sorun olmayacağını belirtircesine gözlerini kapatıp açtı.

“Gölge, Yeraltı’nda büyük bir sorun çıkarmış,” demesiyle Arkın hızla doğruldu ve dik omuzlarıyla korumanın karşısına dikildi.

“Ne sorunu çıkarmış yine piç?” dedi ve hemen sonra varlığını hatırlayıp sakinleşmek için gözlerini kapattı.

“Senin adını kullanarak dövüslere girmiş. Senin olmadığın anlaşıldığında Mezarıcı’ya silah çekmiş.”

“Ve Mezarıcı da sadece izlemiş öyle mi?”

“Hayır ama onların kulağına da gitmiş,” dedi sesi daha çok kısılırken.

Bir şeyler döndüğü belliydi.

“Ne gitmiş? Neyden bahsediyorsun?”

Korumanın gözleri bana döndü, ardından büyük bir hızla tekrar Akın’a.

“Mina Hanım’ı bizzat sizin eğitmeye başladığınızı... Mezarci mesaj göndermiş,” diyerek elindeki kâğıdı ona uzattı. Bir hışımla adamın elinden çekip aldığı notu yırtarcasına açtı. Merakımdan ötürü yanlarına gidip Arkin’in omzunun üzerinden yazıyı ben de okudum:

Yeni bir kıvılcım ve yeni bir Ateş... Bizzat eğitecek kadar gücüne güvendiğin kızı görmeyi sabırsızlıkla bekliyorum. Ring senin, ring Ateş’in.

Yazılanlardan hiçbir şey anlamadım. Fakat Arkin benim aksime anlamış görünüyordu. Burnundan solumasının, çenesinin kaskatı kesilmesinin ve yumruklarını sıkmasının başka açıklaması olamazdı. Bir şey hissetmeksizin yüzüne baktım. Tepkilerini kaçırmak istemiyordum çünkü onu bu kadar sinirlendiren şeyi fazlasıyla merak ediyordum.

“Bu Patron fazla olmaya başladı,” dediğinde bir adım geri atarak kaşlarımı çattım.

“Patron derken? Bunların onunla ne alakası var?” diyerek kollarımı göğsümde birleştirdim. O adam gittiğim her yerde gölge gibi peşimde olmak zorunda mıydı? Beni bırakmayan kanser gibiydi, her geçen gün daha da ilerliyor ve tedavisi bulunamıyordu.

“Gidebilirsin,” dedi korumaya.

“İstersen içeri geçelim.” Bu sefer bana baktı. Onu başımla onaylayıp ben önde o arkada içeriye girdik ve koltuklara yerleştik, tam karşımdaydı.

“Beni kıskırtmak için seni ele verdi. Yeraltı’nın ilgisini üzerine toplama peşinde ve bunu yaparken Gölge’yi kullanıyor.”

Sırtımı arkaya yaslayıp daha rahat bir pozisyon aldım. O ise dirseklerini dizlerine yaslayarak öne eğildi. Gergin olduğu her halinden belliydi.

“Gölge kim?” Fazla mı soru soruyordum? Ancak bir şeyleri öğrenmek benim de hakkımdı. Sonuçta uzun süre onun yanında olacaktım, doğru hareket etmek için bir şeyler bilmem gerekiyordu. Önce sessiz kaldı. Sanki söyleyip söylememekte kararsız gibiydi. En sonunda karar vermiş olacak ki dudakları aralandı.

“Abim,” dedi. Bunu beklemediğim için kısa çaplı bir şaşkınlık yaşadım. Abisi mi vardı? Peki ya annesi, babası?

“Aranız iyi değil sanırım.” Konuşmak yerine başını sallayarak onayladı. Birkaç dakika boyunca ikimiz de sessiz kaldık.

“Ateş...” Düşünceli sesini işittiğimde gözlerimi televizyonun boş, siyah ekranından çekerek ona çevirdim. Kafası yere doğru eğikti.

“Demek henüz seni tanımadan sana Ateş lakabını taktı.” Bu önemli bir ayrıntı mıydı? Lakap için erken değil miydi? “O zaman bunun hakkını vermeliyiz.” Dudaklarında şeytani dahi kışkındıracak bir gülümseme oluştu.

Masum değildi.

Tehlikeliydi.

İnsan her zaman yasağa âşık olmuş ve yasakları çiğnemek için karşı konulamaz bir arzu duymuştur. Ben de o insanlardandım, yasaklar her zaman daha cezbedici ve doyurucuydu.

Yaptığım, daha doğrusu yaptığımız şey çoğu kişiye göre yanlış, yasadışı ve tehlikeliydi. Kim bilebilirdi ki zorunluluk gereği bu durumda olduğumuzu? Hayat adil değildi. Herkesi farklı şeyle sınıyordu ve benim sınavım buydu.

Terleyen avuç içlerimi kot pantolonuma silerken Arkın’ın yaklaşık bin kez söylediği “Duygunu içine hapsed ki gözlerine yansısın. Düşmanlarının seni okumasına izin verme,” cümlesi yüzünden artık daha fazla içime kapanmıştım. Söy-

leyemediklerim, gözlerimle anlatamadıklarım ortaya boş başkışlı bir Mina çıkarmıştı. Bazen aynaya baktığımda kendimle göz göze gelemiyordum. Çünkü kendimi bulamıyordum.

Birbirini takip eden haftaların ardından o gün gelip çattı.

Beklenen mesajın geldiği Arkın'ın her halinden belliydi. Mavi gözleri o an gözüme kara bir zindan gibi geldi, ya da tüm duyguları yutan boşluk...

“Artık vakti geldi,” demesi tarifi imkânsız bir his curcunası oluşturmıştı içimde. Dudaklarım müebbet yemişçesine kapandı, olacakları düşlemeye başladım. Nasıl olacağını, ne yapacağımı bilmememe rağmen eğitimler sayesinde çok yol katettiğim su götürmez bir gerçektir.

Daha hızlı, daha çevik ve daha kontrollüydüm.

Mesela kurallar vardı.

En büyük kural; kontrollü olmaktı.

Ona göre sabrımı, korkumu, öfkemi, hüznümü, mutluluğumu ve daha nice duygularımı kontrol edebilirim herkes avucumun içindeydi. Neyse ki bunları aşmayı başarak kontrolü elime almıştım. Dediği gibi oldu, o da avuçlarımın arasındaydı.

“Sakinsin,” dedi hemen yanımda sigarasını içerken.

“Olması gerektiği gibi,” dedim sadece. Sesim, benden beklenmeyecek kadar soğuk çıkıyordu. Bundan zevk alıyordu. Öğrencisiyle gurur duyduğu tatminkâr yüz ifadesinden belliydi. Bu durumda benim de kendimle gurur duymam gerekiyordu fakat duyamıyordum. Hissettiğim tek şey, ucu bucağı olmayan bir boşluktu.

Ellerimi yumruk yapıp sık nefesler aldım, heyecan veya korkuya yer yoktu.

“İlk görev neymiş?” dedim sakın kalmayı başardığım an. Elindeki telefonu yan tarafına koltuğun üzerine atıp sigarasını küllüğe söndürerek elini ensesine götürdü.

“Gelen adreste değiş tokuş yapılacak,” diyerek bana baktı.

“Ne alacağız ve ne vereceğiz?” dedikten sonra yumruk yaptığım ellerimi açtım.

“Biz onlara uzun zamandır istedikleri çizimleri vereceğiz, onlar bize görevi veren kişinin, vermesini istediği şeyi.”

“Ne demek vermesini istediği şeyi? Ya bizimle dalga geçiyorsa? Buna güvenerek mi oraya gideceğiz? Tam bir saçmalık...”

“Başka yol yok.”

“Her zaman başka bir yol vardır.” Kestirip atmak kolaydı, ortada canımız vardı. Gittiğimiz yerde kurşun yağmuru- na tutulabilirdik yahut alacağımız şey bizimle dalga geçmek için yapılan sıradan bir şey de olabilirdi. Belirsizlikten nefret ediyordum. Fakat biliyordum ki geleceğim zaten belirsizdi, benim nefretim hayata karşıydı. Belki de kendime...

“Sadece dediğimi yap Mina, can güvenliğinin için endişe etme. Sana en başından söyledim, güvendesin.”

“Ben kendime güvenmiyorken sana neden güveneyim?” dedim tükürürcesine. Kendime ben bile ihanet ettiysem herkes edebilirdi.

“Bana güven demedim, hiçbir zaman da demem. Ancak bu konuda güvenebilirsin, sözüm söz,” dedi alnının ortasındaki çukur daha da belirginleşirken. Bu konuyu daha fazla tartışmak istemediğim için elimi *boş ver* dercesine salladım.

“Her neyse, görev ne zaman?”

“Yarın,” dedi ve ayağa kalktı. “Yukarı çıkıyorum.”

İfadesizliğimden ödün vermeden yüzüne baktım.

“Çizim mi yapacaksın?” diye sordum. Beni, başını aşağı yukarı sallayarak onayladı.

“Seni izlemek istiyorum.” Benden beklenmeyecek bir cümle kurmam önce kaşlarının kalkmasına sebep oldu. Yüzünde şaka yaptığımı söylememi bekler gibi bir hal olsa da ben şaka yapmazdım. Büyük ihtimalle nasıl olup da ona bunu teklif ettiğimi sorguluyordu. Fakat bilmiyordu yalnızken bütün düşüncelerimin zihnimi altüst ederek bedenimi yavaş yavaş bitirdiğini. Öyle bir an geliyordu ki, içime attık-

larım dışına taşarak ben nasıl yandıysam başkaları da yansın diyordu. Yanmaktan karardı artık içim, daha fazlasına gerek yoktu. Bu nedenle kendimden kaçarak onun dünyasına sığınyıyordum, biraz da o yansa fena olmazdı.

“Olur,” dedi kısa süreli sessizliğin ardından. Beraber yukarı, onun odasına çıktık.

Bu odaya ikinci girişimdi. Kitaplık, çift kişilik yatak, gardırop, bir sehpa ve bir de çalışma masası vardı. Çalışma masasına oturduğunda karşısındaki sandalyeye geçtim, masası camın dibindeydi ve odanın lacivertliğine zıt bir şekilde beyazdı.

O çizdi, bir şeyler karaladı; ben de izledim. Eli titremedi, insanın eli nasıl hiç titremezdi? Her konuda mı böyleydi yoksa çizimlere özel miydi? Mesela... Silah tutarken eli titrer miydi?

Nihayet onun yanındayken aklım ondan başka şeye kaymıyordu. Saatler öncesine kadar beni yiyip bitiren soruları halının altına süpürmüş de üzerinde tepinmiş gibiydim.

Rahatlamak, şu an yaşadığım gibi bir şeydi muhtemelen.

Sonrasında dakikalarca, belki de saatlerce sessizliği dinledik.

“Dinlenmelisin, yarın yoğun bir gün olacak.”

Dinlenmeliydim.

Ama biliyordum ki sadece kendimi dinleyecektim.

8. BÖLÜM

Kırılmak istemesek de kırılmışızdır bazı noktalarımızdan, öyle bir kırılmışızdır ki kaburgalarımız çatlamış, aralarından sevdiklerimiz ve sevemediklerimiz kan gibi akarak yerle yeksan olmuştur. Bir hiç uğruna heba ettiğimiz şeylerin, doğruluğunu sorgulamadığımız için, doğru dediklerimizin yanlış olduğunu sonradan öğreniriz.

Ben yaptığım yanlışlarla bütün doğrularımı götürüp, kendi doğru bildiklerimle yetindim.

Neydi doğru? Bilmiyordum. Hayat ne kadar adilse o kaddım, bir tek bunu biliyordum.

Akrep, yelkovanı beklerken gün doğmuş ama kara bulutların arkasında kalmıştı. Hava soğuktu. Nisan ayında olmamıza rağmen ara ara gelen soğuklar insanı hasta edebilecek kadar kuvvetliydi. Stresli bir kahvaltının ardından hazırlanmak için odama çıkmıştım. Saatler sonra gideceğim görev, dilimi damağımı kurutuyordu. Daha önce izlediğim filmlerden heves ederdim, deri kıyafetler ve silahlarla havalı gözükeceğime ve herkesten güçlü olacağıma inanırdım.

Gerçekte öyle olmadığına bizzat şahit olmuşum ve şimdi bizzat yaşıyordum.

Giydiğim siyah askılı tişört ve kot pantolonla sıradan görünüyordum. Saçlarımı sıkı bir atkuyruğuyla toplayıp abartısız bir makyaj yaptım. Bakışlarım duvara bakar gibiydi.

Arkın'ın takmam için bana verdiği üzerinde ateş sembolü olan siyah üçgen peçeyi sıkı bir şekilde arkadan bağlayıp aynada son kez kendime baktım, üzerime deri ceketini de giyerek odadan çıktım. Merdivenlerden inerken Arkın'ın aşağıda beni beklediğini gördüm ancak tüm heyecanıma zıt bir şekilde sakince indim, karşısında durdum. Beni baştan aşağı süzdü ve dalgınca konuştu.

“Güzel...”

“Anlamadım?” dedim düz çıkan sesimle. Ne dediğini henüz yeni fark etmiş olmalı ki gözlerini kırıştıırıp boş boş baktı yüzüme.

“Yani görev için uygun giyinmişsin, o bakımdan dedim.”
İnanmalı mıydım?

“Kesin öyledir,” diyerek alaylı bir şekilde mırıldandım ve yanından geçerek kapıya ilerledim. Biraz gergindim, nedeni belliydi. İlk görevimdi! İlkler her zaman önemliydi. Çünkü nasıl başlarsak öyle biteceğine inanıyordum.

Hayata 1-0 yenik başladım, yenik bitireceğim. Ancak kaybetmenin de bir erdem olduğunu öğrenmemin üzerinden yıllar geçmişti.

“Bak sa—”

“Evet, evet sakın olacağım çünkü sakın kalmak ve sabırlı olmak zaferin basamaklarıdır,” diyerek hızlıca sözünü kestim. Sabahtan beri dudaklarından sayısız kez duyduğum cümleydi. Artık noktasından virgülüne kadar ezberlediğim yetmiyormuş gibi kafamın içinde de bu cümle dönüp duruyordu.

“Güzel.”

“Bugün sana göre her şey güzel,” dedim mırıldanırçasına fakat duyduğunu düşünmüyordum. Ben yavaş adımlarla yürürken yanımdan geçti ve heybetli omuzlarıyla önümden yürümeye başladı. Önden bakan birinin beni görebileceğini

sanmıyordum, genel olarak ortalama bir erkek gibi dursa da omuzları genişti.

Kapıya geldiğimizde aniden durduğu için sırtına çarptım. Kaşlarım anında çatıldığında bana döndü ve dudaklarını birbirine bastırdı.

“Seni birazdan şoför alacak. Ben yanında olmayacağım fakat korumalarım seninle olacak,” diyerek derin bir nefes aldı.

“Sen neden gelmiyorsun?”

“İlk görevin, tek başına neler yapabileceğini görmek istiyorum. Yalnızken nasıl başa çıkabileceğini bana göstermelisin.” Ucu açık bir cümlemin öznesiydim. Net olan tek şey buydu.

“Neler yapabildiğimi Çocuk Kampı sayesinde iyi biliyorsun Arkın. Kandırma beni.”

“Yapabileceklerinin sınırı yok biliyorum lakin...” diyerek hiç beklemediğim anda işaretparmağını şahdamarımın üzerine koyup okşadı. Gözlerimi irice açtım, dumura uğradım. Bunu yapmış olamazdı! “Bana daha fazlasını göster. Sen ne Çocuk Kampı’ndaki küçük çocuksun ne de karşımdaki genç kız. Sen buradasın,” dedi ve işaretparmağını bu sefer şakağıma getirip hafifçe bastırdı. “Ve biliyorum ki burada bambaşkasın.”

Diline pelesenk ettiği güçlü yanıma benden daha çok inanıyordu. İçime kazıdığım çığlıkları yüreğimden çıkarmadan inanamazdım kendime.

Ne diyeceğimi bilemediğim için sadece bakmakla yetindim. Elini şakağımdan çekip indirdi ve bakışlarını kaçırmadan, korkusuzca bana baktı. Göz teması kurmayı sevdiğini tanıştığımız ilk gün anlamış olsam da gözlerini hiç kaçırmaması dikkat çekiciydi.

Çalan kornayla bakışlarımız kopan bir ip gibi birbirinden ayrıldı ve başka yöne çevrildi. Gelen, şofördü.

Yana doğru adım atarak bana yol verdi. Bu, zamanın geldiğini ve gitmem gerektiğini vurgulayan bir adımdı. Ben de

istediğini yaparak yanından geçtim, şoförün açtığı kapıdan arabaya bindim. Uzaklaşırken son kez bakiştık.

O an gördüm Melih ve Eymen dışında birine güvendiğimi. Ve bunun karşılıklı olduğunu.

Güven aşılması gereken bir sınır değil atılması gereken temeldi. Sağlam başlarsa sağlam giderdi ama özensizlik bir hamlede yok edebilirdi de.

Bu hayatta korkmadan sırtımı yaslayabileceğim kimse yoktu. Belki Eymen olabilirdi... Çünkü onun kadar kimse bana yardım etmedi. Her şeyden önemlisi o benim çocukluğumdu! İnsan çocukluğunun en güzel yanını söküp atabilir miydi?

Bir süre trafiğe takıldık. Nihayet büyük bir barın önünde durduğumuzda içimden sızlanmaya başladım.

Hayatım boyunca en nefret ettiğim mekân kuşkusuz barlardı. Birkaç kere girmek zorunda kalmıştım. İçeriye uyuşturucu sokmaya zorlamışlardı beni. Eski anıları yâd etmeyi bir kenara bırakıp açılan kapıdan omuzlarım dik bir şekilde indim.

Artık güçlü olacaktım

Kendimi ezdirmek yoktu.

Ben güçlüydüm.

Arabadan indiğim anda bana dönen bakışlara soğuk bir şekilde karşılık verip önümden ilerleyen şoförün peşine takıldım. Arkamızdan gelen adamlardan elbette ki haberim vardı. Toplam sekiz kişi gidiyorduk ve göremediklerim olduğuna da emindim. Arkın, önlem almayı seven bir adamdı.

İçeri girdiğim anda, kulak zarını patlatacak derecede yüksek sesli müzikle dişlerimi sıktım.

Her daim kendini ifadesiz tut.

Zor değildi.

Birbirine sürtüşen bedenlerin arasından merdivenlere doğru ilerledik.

Yanından geçtiğin herkes bir gün sana yol verecek.

Beynimi işgal etmiş sözleri bir kenara itip kafamı dik tutarak yanımdan geçen herkese soğuk bakışlar attım. Ya

da attığımı sandım tam olarak nasıl baktığımı bilmiyordum ancak amacım buydu.

Peşimizdeki adamlarla koridorda ilerlemeye başladığımızda her biri koridorun bir yerine yerleşmeye başladı. Anladım ki takasın olacağı oda bu koridordaydı. Zaten çok geçmeden kırmızı bir kapının önünde durduğumuzda korumalardan en yetkili olanı içeri girdi ve birkaç saniye sonra çıktığında gözlerime bakıp başıyla onayladı.

İlk ben girecektim ve açıkçası ne ile karşılaşacağımı bilmediğim için fazlasıyla heyecanlıyım.

Beynimin derinliklerinden gelen seslerin çığlık çığlığa fer-yatlarını duyar gibi oldum. Her yer fırtına alanıydı. Herkes tehlikeydi.

Fakat şöyle bir şey de vardı:

Fırtınalar her şeyi yerle bir ederdi ama en azından güver-teyi temizlerdi.

İçeri girer girmez gözüme ilk çarpan kişi masaya dayanmış kollarını göğsünde birleştirmiş genç adamdı. Üzerindeki koyu mavi gömlek bedenini sarmış ve yapılı vücudunu ortaya sermişti. Altındaki siyah kot ile beyaz teni uyum içerisindeydi. Buradan gördüğüm kadarıyla gözleri kahverengiydi ancak yüzünde tıpkı benimkine benzer bir peçe vardı.

Gözlerimi ondan çekip hemen arkasında elleri önlerinde bağlı duran, omuzları dik, peçeli iki kıza baktım. Biri sarı diğeri kahverengi saçlıydı, ikisi de ifadesizdi. Gözlerinden hiçbir duyguyu okuyamıyordum.

Adam kafasını masada uğraştığı kâğıtlardan kaldırıp yüzüme baktı ve yüzünü cama doğru çevirdi. Ardından büyük bir hızla tekrar bana döndü. Gözleri hafif irileşmiş bir şekilde beni baştan aşağı süzdüğünde açıkçası rahatsız olmuştum.

“Sakin bana yeni alıcının sen olduğunu söyleme?” İlk konuşmamın böyle bir cümleyle başlayacağını elbette beklemiyordum, sahi nasıl olurdu ki ilk konuşmalar? Rahat davranmaya özen göstererek omuz silktim ve onu umursa-

miyormuş pozu vermek amacıyla masanın hemen önündeki bordo deri koltuğa oturdum.

“Söylemememi istemiyorsan söylemem tabii.”

Beni dikkatli bir şekilde izledikten sonra sağ elini kaldırıp çenesini sıvazladı.

“Her yerde ünüyle nam salmış Arkin SANCAR, alıcı olarak bir kızı mı gönderdi? Cidden mi? Bize ücreti yatağa girerek mi ödeyeceksin?”

Başımı sağ omzuma yatırdım ve soğukluğundan zerre şüphe etmediğim ses tonuyla konuştum. “Neden?” dedim tek kaşımı kaldırıp ellerimi ceketimin cebine sokarken. “Sen ücreti birilerinin altına girerek mi ödüyorsun? Ki ortada ödenecek bir şey yok, takas var.”

Bocaladı. Bunu gözlerinden çok rahatça okudum. Kızlara döndü ve sarışın olanla bakiştı.

“Üzerini arayın.”

Kız, arkasından çıkıp bana doğru ilerlediğinde elimi öne uzatıp onu durdurdum.

“Dokunmak yok. İşin boyutunu değiştirmeyelim istersen,” dediğimde tehdit dolu sesim beni dahi şaşırtıp duraksamama sebep oldu. Kendimi bu kadar çabuk adapte edebileceğimi düşünmüyordum ama şu anlık gayet iyi ilerliyordum.

“İstemediğin bir şey yapılmayacak. Sadece tedbir.”

“Merak ettiğin üzerimde silah taşıyıp taşımadığımsa, taşımıyorum. İçi dolu bir silahı belime takıp karşınıza çıkacak kadar korkak değilim. Eğer siz öyleyseniz bir şey diyemem tabii...” Son sözlerim ister istemez alaycı bir tonda çıktı. Dişlerini sıkıştığını gördüğümde neden daha çok omuzlarım dikleşti? Arkin’in dediği doğrudu, insanlar çabuk çileden çıkabiliyor, o da yetmiyormuş gibi tuzaga kendi ayaklarıyla geliyorlardı.

“Umarım dediğin gibidir. Aksi takdirde olacaklardan ben sorumlu olmam.”

Zaten birini sorumlu tutmak gibi bir derdim yoktu. Tek derdim takası yapıp gitmekti. Arkasındaki ağzı peçeli sarışın

kızla tekrar göz göze geldiğimizde aşırı dikkatli bir şekilde beni incelediğini anlamam kısa sürdü. Kaşlarımı çatmamak için üstün çaba sarf etmeye başladığımda gözlerimi ondan çekip tekrar koltukta oturan adama baktım.

“Takasa geçsek mi?”

Önce boş boş yüzüme baksa da sonrasında kafasıyla kumral kıza işaret yaptı ve kız odadan çıkıp dakikalar sonra geri geldi. Elinde küçük, metal bir çanta vardı. Çantayı masanın üzerine bıraktıktan sonra uzun boyu ile adamın yanına tekrar dikildi. Hepsinin gözü üzerimdeydi. Aynı şekilde ben de korumalardan birine baktım. Beni anlamış olacak ki elinde sıkı sıkıya tuttuğu çantayı seri hareketlerle masanın üzerine bırakıp yerine geçti.

“Arkın’la konuştuk ve anlaştık. Sorun çıkarmayacağını düşünüyorum,” demesi sinirlerimin gerilmesine neden oldu. Tırnaklarımı avuç içime geçirerek sakinleşmeye çalıştım.

“Sana sorun çıkaracağımı düşündürten nedir?” dedim hiddetle. Buraya sorun çıkarmaya değil alışveriş yapmaya gelmiş olmama rağmen resmen beni yoldan çıkarıyordu.

“Birileriyle uğraşmaktan zevk alan bir tipin var. Açıkçası bu beni şüpheye düşürmüyor değil.” Ses tonunda biraz alay biraz ciddiyet hâkimdi.

Bense sağ kolumu masanın üzerine koyup öne doğru eğildim ona yaklaşmak için. “Bak,” dedim daha fazla tahammülüm olmadığını belirtircesine. “Seninle uğraşsaydım bunu anlardın çünkü senin için talihsiz bir durum olur. Tipe göre yargılıyorsak eğer, bu konuda söz hakkına sahip değilsin. Buraya sorun çıkarmaya değil anlaşma yapmaya geldim fakat olur da damarıma basarsan ne ben Arkın’ın yardımcısı olmayı umursarım ne de senin sırtacak bir suratın kalır.”

Tek solukta döktüm içimdeki her şeyi. Geldiğimden beri bana laf sokma çabaları yetmiyormuş gibi tavırları da yeterince sinir bozucuydu. İlk görevimde bu kadar iğrenç insanlarla karşılaştıysam, devamını düşünemiyordum. Sanırım

sinir hastası falan olabilirdim ilerleyen zamanlarda. Ancak Arkin'in dediği gibi ihtiyacım olan şey sabır ve sabırla birleşen kontroldü.

Her şey kontrol altında olmalıydı.

Karşımdaki adamla daha isimlerimizi bile bilmezken neydi bu düşmanlığımız?

“İddialısın.”

“İddialı olmasam burada işim ne?” dedim net tavrımla. Kelimeler dudaklarımdan otomatik çıkmaya ayarlanmış gibiydi. Kendiliğinden dökülüveriyordu.

“Her neyse. Şu iş çabucak bitsin,” dedi aksi bir tavırla ve çantayı bana doğru itti. Elime alıp açmaya çalışsam da açamadım. Bunun verdiği sinirle kaşlarımı çatarak genç adama baktım.

“Neden açılmıyor?”

“Şifreyi Arkin biliyor. Kendisi bizzat bakacakmış.”

Açıkçası bu beni tatmin etmemişti. “Ben de bakmak istiyorum. Görevim bu.”

“Benim görevim de sadece sana teslim edip aradan çekilmek. Tıpkı senin gibi aracı sayılırım.”

“Eyvallah,” diyerek çantayı elime alıp ayaklandım. O ise hâlâ rahatça oturuyordu.

“Güle güle tatlım.” İtici tavrını göz ardı edip hiç cevap vermeden oradan çıktım. Adımlarımı bu kez daha bir güvenle atıyordum, sırtım ve omuzlarım dikti. Biliyordum, bir gün bu bataklıktan çıkacaktım. Çünkü umut, benimleydi. Herkes gitse o kalırdı, her şey bitse o bitmezdi.

Umut, bizdik; çocukluğumuzdu.

Tanrının bana verdiği en büyük armağanı ölene kadar yüreğimde taşıyacağıma emindim. Kimseye inanmasam da ona inanıyordum. Kendime de inanıyordum.

Bardan çıktıktan sonra tekrar arabalara yerleşerek eve doğru yol aldık. İçimde ufak bir heyecan vardı. Arkin nasıl karşılayacaktı? Bu sorunun cevabını fazlasıyla merak ediyor-

dum. Dakikalar sonra eve geldiğimizde seri bir şekilde içeri girdim ve koltukta rahatça oturan Arkin'ın yanına gittim. Beni gördüğü anda olduğu yerde dikleşti, ses çıkarmadan karşısına oturdum ve çantayı önüne koydum.

“Görev tamamlandı,” dedim kuru bir sesle. Gözlerini önce çantaya ardından bana çevirdi.

“Görev başarısız.”

“Anlamadım?”

Bana bakmaya son verip çantayı önüne çekti ve şifreyi girip kapağını açtı, ilgiyle onu izliyordum. Aldığım nefes göğsümü tırmalamaktan başka bir şey yapmıyordu. Gergindim. Kısaca içine göz atıp çantayı bana doğru çevirdi ve boş bakışlarındaki ifadesizliğin tamamen bana geçtiğini hissettim.

Kutunun içinde, somurttuğum bir fotoğrafım vardı, üzerindeyse kocaman harflerle şöyle yazıyordu:

Kural 1: Kimseye güvenme.

9. BÖLÜM

Kaybetmek, kazanmaktan daha mı ağırdı yoksa kazanmak sadece göz mü boyardı? Cennet, galibiyet ile birlikte ayaklarımızın dibine serilirdi ancak kaybetmek de insana bir şeyler katardı.

Kaybetmenin öğreticiliği kazanmanın gururuyla yarışabilirdi.

Şimdiye dek çok şey kaybettim lakin bu, yitirdiklerimden fazlasını öğrenmeme sebep oldu. Pes etmeyişim, umut etmekten vazgeçmeyişim, ne olursa olsun ayakta kalmaya çalışmam bu yüzdendi. Gidenle gidilmediğini, kalanlarla yetinilmesi gerektiğini öğrendim. Henüz on üç yaşlarımdayken omuzlarım düşerse ben de düşerim diyerek hayata tutundum ben, şimdi kim karşıma geçip sen kaybettin diyebilirdi ki?

Ben çok şey kazandım.

Çocukluğumu kaybettim belki ama gençliğimi kazandım. Hayat bana hiç adil olmadı, üzüldüm, belki de birçok kişiyi üzdüm ama şimdi sil baştan yapmak için bu yola çıkmamış mıydım? Eğer bir yola çıkabiliyorsam hâlâ şansım var demekti.

Ama şimdi Arkın karşıma geçmiş, başarısız olduğumu söylüyordu.

“Bugün, aslında göreve değil senin neler yapabileceğini görmek için hazırladığım saha oyununa gittin.”

Bana oyun oynanmıştı. Benimle herkes oyun oynardı. Fakat kimse yolun sonuna hakmaya tenezzül etmezdi.

“Neden?” dedim sadece. Sebebini bilsem de ondan duymak istiyordum. Evet, Eymen’den ötürü benimle ilgileniyor, grubuna dâhil ediyor ve yavaş yavaş tanımaya çalışıyordu. İkimiz de çıkarlarımız için birbirimizin yanındaydık. Birbirimize ne kadar güvenebileceğimizi yaşayarak ve deneyerek öğrenecektik.

“Açıklarını bulmalı ve bunları ortadan kaldırmalıydım Mina. En büyük açığın gelen malı kontrol etmemek... Aslında başaracağını düşündüm ama beni yanılttın, biraz daha üzerinde durmalıydın,” dedi durgun bir şekilde. Aldığı sonuç düşünmeye itmişti onu. Neyi düşünüyordu, onu hayal kırıklığına uğrattığını mı? Dudaklarımı sıkı sıkı bastırdım birbirine, bir şeyler söylemek için doğru anı bekliyordum.

“Hatalar, ders çıkarılmak için vardır,” dedim, “herkes için...”

Ucu bucağı olmayan mavi gökyüzünü anımsatan gözleri yüzümde gezindi.

“Sana kızamıyorum, benim hatam. Neler yapıp yapmayacağını en ince ayrıntısına kadar anlatmalıydım,” dediğini duydum ancak gözlerim onda değil, o anda kapıdan giren üçlüdeydi. Gördüğüm anda tanıdığım bu üçlü, görev sanıp gittiğim yerdeki çakma takasçılardı. Peçelerini çıkarmışlardı.

Arkın, bakışlarımı takip ederek omzunun üzerinden arkasına baktı. “Geldiniz demek, bu kadar çabuk beklemiyordum,” dedi sesine kamp kurmuş soğukluğun kapılarını kapatarak. Sesi yumuşamıştı, her zaman gördüğüm ifadesiz adam gitmiş de yerine farklı biri gelmiş gibiydi. Onlara fazlasıyla değer verdiği anlaşıyordu.

“Bir an önce gelelim dedik,” diyen kişi, arka odada fotoğrafı benimkinin yanında duran, grubun üyesi olan Yazel’di. İsimlerini hatırlıyordum. Onunla neredeyse aynı boylarda olan kız ise çift yumurta ikizi olan Ezel olmalıydı. Birbir-

lerine benziyorlardı. Minyon tipli sarışın kız ise Simay'dı. Biliyordum.

"İyi yapmışsınız."

Yanımıza gelerek koltuklara kuruldular. Ayak parmaklarımı içeri doğru kıvırdım, ellerim heyecandan terliyordu. Herkes, bir şey dememi beklercesine yüzüme baksa da demedim. Bu durumda ne denirdi? "Eğlendiniz mi?" desem fazla mı olurdu?

"Onu tanıyorsunuz," dedi Arkın, konuya nereden başlayacağını bilemeyen yüz ifadesiyle.

Simay, "Evet, Mina," diyerek yanıtladı Arkın'ı.

Beni tanıyorlardı, peki ya ne zamandır? Ya da hangi Mina'ydı tanıdıkları?

Suskun gözler çok şey anlatır.

Anlattım ama anlayan olmadı. Sessizliğim yaydaki ok gibiydi, fırlamayı bekliyordu.

"Umarım bana kızmadın Mina. Sadece rolüme adapte olmaya çalışıyordum," diyen Yazel'e boş gözlerle baktım. Keyifli gibiydi, bunun nedeni beni kandırması mıydı? Bundan zevk mi almıştı? Onu Kamp'tan tanıyordum. Tam bir teknoloji manyağı olmasıyla birlikte genel olarak sessizdi. İkizi ise korumacı, cesur ve çözüm odaklıydı.

"Sana kızmam için beni sinirlendirmen gerek," dedim sırtımı koltuğa yaslayıp derin bir nefes alarak. Sakindim.

Yüz ifademden ne düşündüğümü çözmeye çalıştığına emindim fakat bu kozu eline vermeye niyetli değildim.

"Sinirlenmedin yani?"

"Ne için?"

"Sana oyun oynadık, ben olsam sinirlenirdim." Yüzüme *sana inanamıyorum* der gibi baktı. Fazla mı sakindim? Belki de.

"Neyse ki sen değilim!" dedim.

Kaşları çatıldı, beni anlayamadığından olsa gerek Arkın'a baktı. Sanki Arkın ona beni anlatacakmış gibi...

“Bu kız ne tür bir değişik? Bizim kızlar olsa vay anam bana nasıl oyun oynarsınız diye ortalığı yıkmıştı çoktan.”

Arkın kısa bir an Yazel’e bakıp bana döndü. “Onun farklı olduğunu söylemiştim.”

Bu, gururumu okşadı. Lakin üzerimde hissettiğim ısrarcı bakışlara daha fazla kayıtsız kalmayıp kafamı sol tarafıma çevirdim. Simay, parlayan gözlerle beni izliyordu.

“İçimden bir ses aklımda bir şeyler olduğunu söylüyor,” deyince kısa bir an kaşlarımı çattım. Bunu söylerken öyle heyecanlı ve mutlu gözüküyordu ki ne diyeceğimi bilemedim.

“Aklımda çok şey var.” Bütün gözler üzerimdeydi. İçimde pırıldayan kıvılcımları görseler korkacaklarına emindim, alev aldığım da kaçacak yerleri kalmayacaktı. “Fakat bir yerden başlamak gerekirse... Rica etsem çantayı açar mısınız?” diyerek Arkın’ın önündeki çantayı uzun süredir sessiz kalan Ezel’in önüne ittim. Duraksayıp diğerleriyle bakıştı ancak itiraz etmeden çantayı açtı.

Gördüğü şey az önce karşılaştığım asık suratlı fotoğrafımdı. Sadece arkasını çevirip birkaç adım geri çekildim.

“Hadi lan oradan, yok artık!” dedi yükselen sesiyle. Geldiğinden beri düz olan ifadesi parçalara ayrıldı, bir bir ayak uçlarıma düştü. Gözlerindeki şaşkınlık, herkesi meraklandırdı. Arkın dâhil olmak üzere hepsi Ezel’in başına dikilip çantaya baktılar.

“Hass...”

“Nasıl ya?” Tek tepki veremeyen Arkın’dı. Çantaya baktı, baktı ve baktı. Sonra kafasını kaldırdı, gözlerimiz arasında bir köprü oluştu. Adım adım birbirimize yaklaştık.

“Bu kıza boşuna mı hayranım ben Çocuk Kampı’ndan beri! Çünkü zeki, dahası mı var?” dedi Simay, lakin hiç oralı olmadım. Düz, kendinden emin bir ifadeyle gözümü Arkın’a diktim.

“Cidden beni kandırabileceğini sana düşündüren nedir?”

“Bu oyunu düşünmeden önce kendi kendime demiştim ki...” diyerek kollarını göğsünde bağladı. “Zekiyse anlar,

aşırı zekiyse aptal taklidi yapar. Yanıldığımı sandım ama beni yanıltmadın.” Gurur, pare pare işledi gözlerine. Çocuğunun mürüvvetini görmüşçesine sevinçli görünüyordu.

Fotoğrafın arkasına yazdığım yazı bana öğretmeye çalıştığı şeylerin başında geliyordu:

Kural 0,5: Kendine güven.

Bana oyun oynadıklarını anlamam uzun sürmemişti ama emin olmam gerekiyordu.

Arkın, yanımda olmayacağını söylemişti fakat onu, bizi takip ederken görmüştüm. Üstelik önceki gün ben lavaboya giderken duyduğum telefon konuşmasında “Çantayı şifrele açamasın,” diyerek zihnimde şüpheyi yer açtı. Şüphelerimde yanılmamıştım. Odaya girdiğim anda da emin olmuştum. Onları tanımam zor değildi. Beni salak mı zannediyorlardı? Ya da saf? Aynı yurttaki büyüdüğüm üç insanı tanımayacak kadar unutkan değildim. Hele ki son hallerinin fotoğraflarını gördükten sonra...

“Nasıl anladın?” dedi Yazel merakla hemen dibime girip özel alanımı istila ederken.

“Ne duyduğumu unuturum ne gördüğümü. Arkın’ın bir şeyler karıştırdığını anladım ve işimi sağlama aldım, hepsi bu.” Bundan daha fazlası olsa da bilmelerine gerek yoktu. Simay, iri ela gözlerini irileştirerek başucuma oturdu.

“Uzun zamandır gelmeni bekliyordum, iyi ki geldin.” Şaşkınlık, tüm bedenimi ele geçirdi. O an belki de geldiğimden beri ilk defa gözlerimi irice açarak onlara baktım. Beni neden bekliyordu? Geleceğimi daha önceden biliyorlar mıydı? *Grubun kurucusu sensin*, demişti Arkın bana. Kurmuş olmam o grupta bulunacağım anlamına mı geliyordu? Kafamın içi öyle bir dolmuştu ki tüm yüklerini sırtlansam düşmeyecek olan omuzlarım zihnimin gazabına uğrardı.

“Beni mi? Neden?” dedim haklı bir merakla. Onlarla Çocuk Kampı’nda pek samimiyetim olmasa bile ara sıra

konuşmuşluğumuz vardı. Birkaç göreve beraber gittiğimiz de olmuştu.

Simay, bağlı olan saçlarını özgür bırakarak tokayı bileğine taktı ve gülümsedi.

“Bir keresinde sokakta satış yaparken beni soymaya çalışan çocukları, Eymen ile beraber dövmüştünüz. Henüz on yedi yaşlarındaydık fakat hayran olunası bir kızdın. Zaten zeki, çevik ve Patron’un gözdesi olduğundan kimse sevmezdi seni. Kaçardı herkes senden ama ben severdim, sadece çok korkak bir kızdım.” İçten bir şekilde düşüncelerini dile getirdiğinde dudaklarımı birbirine bastırdım. İnanmalı mıydım? Evet, onun zor durumda olduğunu görüp Eymen’den yardım isteyerek çocukları püskürtmüştük. Eymen yaşına göre fazla kalıplı biriydi o zamanlar, zaten bizden yaşça da büyüktü.

Pervasızca konuşmamak için dilimi ısırardım.

“Yapmam gerekeni yaptım, bu beni sevmen için yeterli bir sebep olmasa da düşüncelerinden ötürü teşekkür ederim.” Bunları söylerken sesim benden bağımsızdı. Soğuk olmak istemesem de gün geçtikçe olmadığım birine dönüşüyor, benliğimden uzaklaşarak soğuk bir kadın oluyordum. Normalde de güler yüzlü olmasam da tamamen soğuk nevale değildim. Ben kendimi tamamen hiçbir zaman bulamadım, bundan sonra bulabilecek miydim?

Kimbilir, aslında kabullenmekten korktuğum kişiyimdir.

“Yalnız sizce de aşırı havalı değil miydi?” dedi tekrar hevesle konuşan Simay. Neşeli bir çocuktan farksızdı. Yaşam enerjisiyle dolu olduğunu, gözlerinden rahatça okuyabilirdi insan.

Ne güzel, dedim kendi kendime içerenerek, *birileri gülümsemeyi unutmamış.*

“Yine patavatsızlığın tuttu,” diyen Ezel’e ters ters baktığını gördüm.

“Sen sus be kıskanç.”

“Tamam.”

Ezel ise onu hiç takmıyordu. Baş ağrım artmaya başladığında ayağa kalktım ve bir açıklama yapmadan mutfağa yürüdüm. Daha önce Arkın'ın gösterdiği küçük ecza dolabından bir tane ağrı kesici alarak suyla beraber içtim ve sırtımı granit tezgâha yaslayarak şakaklarımı ovdum. Bana doğru gelen ayak sesinin kime ait olduğunu biliyordum. Gözlerim yerde, ellerim şakağımda bekledim. Gelecekti.

Ve geldi de.

Hemen ayak uçlarıma değen ayaklarını gördüm önce. Ben daha kafamı kaldırmadan o, çenemi tuttu ve başımı kaldırdı. Yorgun sureti gözlerimin ağına düştüğünde kısa bir bakışma geçti aramızda.

“İyi misin?” diye sordu ilgiyle.

“Evet, sadece başım ağrıyor.”

Mutfağın açık camından bir meltem esti, içindeki soğuk kırıntılarını saçlarıma bırakıp geçti, gitti. Tenim hafifçe ürperdi.

“Yaptığın şey çok zekiceydi. Bugün, görmeyi istediğim kişiyi gördüm. Bunun için bana kızmadın değil mi?” Ses tonundan akan şefkat bana mıydı? Bana kimse şefkat göstermezdi, garipsedim.

“Kızmadım Arkın. Beni eğiteceğini söyledin, kabul ettim. Bu noktada her şey kabulüm. Kızmaya hakkım yok.” Hâlâ çenemde olan elinin baskısı arttı.

“Birçok şeye hakkın var. Ben seni sadece köle gibi çalıştırmak için bu eve, aramıza almadım. Sakın yanlış anlama. Seni yıllardır tanıyoruz ve bu grubun üyesi olduğun gerçeği yıllar önce benimsendi. Hepimiz bir şekilde sana yardım etmeye çalıştık, bazen edemedik, bazen bocaladık ama ne olursa olsun çabaladık. Kendini bir çalışan olarak değil, arkadaşımız olarak gör çünkü biz seni öyle görüyoruz,” dedi, kalbime tatlı bir his bırakarak. Beni arkadaşları olarak mı görüyorlardı? Şimdiye kadar tek arkadaşım Eymen olmuşken, bunu garipsedim.

Düşüncesi bile güzeldi.

“Ben...” dedim ne diyeceğimi bilmeyerek, her türlü konuşma yapmayı bekliyordum ama aralarına bu kadar çabuk girebileceğimi düşünmüyordum. “Teşekkür ederim.”

Birbirimize ifadesizce baktık ama biliyorduk, ifadesiz gözlerin anlatacak çok şeyi vardır. Hangi duyguyu yansıtacağını bilmediğindendir bu saklanma gereksinimi.

Ona anlatacak çok şeyim vardı da ne dilim varıyordu söyleyemeye ne de gözlerim anlatabiliyordu.

“Bu kadar güçlüyken... Neden pasif kaldın herkes karşısında aklım almıyor.” Daha çok kendiyle konuşuyor gibiydi. Lakin onu cevaplayacaktım.

“Çünkü gerçekleri duydukça ayakta kaldım. Aslında ne var biliyor musun? Bana acımasızca davranan insanlar, farkında olmadan beni hayata daha da bağladı, daha da hırslandırdı, daha da güçlendirdi. Gücümü gösterebileceğim bir zamanın geleceğini biliyordum ama o zamanın gelmesi için hiç çaba sarf etmedim. Etmek istemedim. İnsanlar kendini yüceltmek için doğru olduğunu düşündükleri şeyler yapar,” diyerek omuz silktim. Öyleydi. Bizler bencil varlıklardık. Her insan, takdir edilme, güçlü olma arzusu içerisindedir.

Bu zamana kadar etrafımdaki insanlar hep öyleydi. Beni ezmeye çalışarak kendilerini yücelttiklerini sanıyorlardı ama öyle değildi. Hiç kimsenin yaptığı yanına kalmaz, kimse yaşattığını yaşamadan ölmezdi.

Çünkü bunun adı ilahi adaletti ve inancım sonsuzdu.

“Senin tek gerçeğin yaşamak olsun. Geri kalan her şey, başkalarının doğrusu veya yanlışı,” diye yanıtladı beni vakur bir sesle. Gökyüzünden farksız olan gözlerine tırmanmak, sonra tekrar aşağıya atlayarak kendime gelmek istiyordum.

Çenemde olan elinden kurtularak bir bardak daha su içtim. Alev almış içimi söndürebileceğine dair umutlarım vardı.

“Ben duş alacağım, onlara ayıp olmaz değil mi?”

“Ayıp olsa, umurunda olacakmış gibi konuşuyorsun.”

Aralanmış dudaklarımı kapattım, duraksadım. Evet, umurunda olmazdı. Sorun, beni tanımaya başlıyor olmasıydı.

“O zaman ben gideyim.”

Neden bunu söyleme ihtiyacı duydum bilmiyorum ama onunla konuşurken geriliyor, kelimelerimi özenle seçiyordum. Bu, isteyerek yaptığım bir şey olmasa da bilinçaltım sanki onun söylediği her şeyin doğru olduğuna beni ikna etmiş gibiydi. Boşta kalan ellerini kot pantolonunun cebine sokarak bana bakmayı sürdürdü. Bense daha fazla gerilmekten korktuğum için yanından geçerek mutfaktan çıktım ve salondakilerle göz teması kurmadan yukarı çıktım.

Yaşamaya başladığım hayat bana çok zıt ve yabancıydı. Ama neden kendimi daha rahat, daha güvende ve dinç hissediyordum? Bu onun bana haftalardır aşılama çalıştığı güvenden mi kaynaklıydı? Beni, düşmeden tutacağına değil de düştükten sonra el uzatacağına inandırmaya başlıyordu. Yerine gelen özgüvenimin temelini, onun attığının bilincindeydim.

Her geçen gün daha çok bocalıyor, ziyadesiyle bu hayata bağlanıyordum. Umarım, düşmek zorunda kalmaz ve kaldırılmaya muhtaç olmazdım.

Çünkü birine muhtaç olmak, ona her daim borçlu kalmaktır.

10. BÖLÜM

Bazen küçük yaralar, büyük izler bırakıyordu.

Çocukluğumu anımsıyordum, henüz altı yaşlarımdayken ürkek gözlerle etrafı izler, kimsenin beni görmediğini sanırdım. Hiç kimse benimle oynamaz, konuşmaz ve bana yaklaşılmazdı. Özel güçlerimin olduğunu düşünürdüm. *Ben görünmezim*, diyerek kandırırdım kendimi. Oysa o zamanlardan belliymiş yalnız olacağım, hayatımın büyük bir bölümünü yalnız geçireceğim... Gerçi şimdi etrafım doluydu ve bu insanlar, benim için çabalamıştı.

Onlara minnettar olmalı mıydım?

İçten içe öyleydim. Borçlu kalmayı sevmeyen biri olarak bir gün onlara borcumu ödeyeceğime dair kendi kendime söz verdim. Belki hayatlarını kurtaracaktım, belki de düştüklerinde kaldıracaktım ama biliyordum ki bunu asla sesli dile getiremeyecektim. İçime kurduğum mahzene sakladım bana yapılan iyilikleri. Zamanı geldiğinde çıkarmaktı amacım.

Çıplak ayaklarım, soğuk zemine bastığımdan olsa gerek, üşüyordu. Temiz kıyafetlerimi hızlıca giydikten sonra saçlarımı tararken kapımın tıklatıldığını işittim.

“Gir.” Kapı yavaşça aralandı ve ardından Simay’ın sarı saçları görüldü. Önce kafasını uzattı, müsait olduğumu görünce girdi.

“Rahatsız etmiyorum umarım.”

“Tabii ki hayır... Sanırım sizi odanızdan ettim,” dediğimde gülümseyerek karşı tarafımdaki yatağa oturdu. Ellerini kot pantolonuna sürterek kirpiklerinin altından bana baktı.

“Tanışmamız biraz garip oldu.”

“Seninle yıllar önce tanıştık. O anki tanışıklığımız yerine bu daha makul.” Çok kısa bir an gözleri daldı. Geçmişini hatırlıyor olmalıydı.

“Evet, güzel günler değildi.”

“Öyle...”

“Arkın boş odayı senin için hazırlatıyor, ilk defa biri için bu kadar çaba gösterdiğini görüyorum,” diyerek iğneleyici bir şekilde konuşunca boş boş yüzüne baktım.

“Yani?”

“Soğuk olduğunu biliyordum da bu kadar da odun olunmaz ki...” demesiyle Ezel’in onun için kullandığı *patavatsız* lafını tasdiklemiş oldu. Buna açıksözlülük deneceğini sanmıyordum, yersiz konuşuyordu. Benim odun olmam onu ne kadar alakadar ediyordu ki? Fakat yadırgamıyordum da. Çocuk Kampı’nda çok fazla konuşan ancak biri ona bağırdığında hemen alman ve korkan biriydi. Beraber göreve gittiğimizde asla susmadığını hatırlıyordum. Ancak Eymen ona kızdığında susmuştu.

“Amacına giden yolda anahtarım, farklı davranmasını normal karşılıyorum.” Sözlerim, kaşlarını çatmasma sebep oldu fakat benim düşüncem bu yöndeydi. Evet, beni arkadaşı olarak gördüğünü söylemişti, bunun için minnettardım, orası ayrıydı. Lakin hiç kimse karşılıksız yardım etmezdi. Tıpkı benim gibi. Bu işten çıkarım, kardeşimi iyileştirmekti ve ben de o doğrultuda ilerliyordum.

“Sen bizden haberdar olmasan da biz senden yıllardır haberdarız ve her adımını izliyorduk. Yani, şu an bizi yadırgıyor olabilirsin ancak biz seni aramıza kabul edeli yıllar oldu.”

“Madem yıllardır takip ediyordunuz, geçimimi zor sağlarken neredeydiniz? Her şey için minnettarım ama kimse kusura bakmasın, sizin beni kabullendiğiniz gibi ben kabul lenemem. Zaman isteyen bir konu, anlayış gösterin,” dedim düz, ancak biraz da uyarıcı şekilde.

Gözlerini kaçırdı. “Biz de çok iyi durumda değildik ki... Yeni yeni toparlıyoruz ve toparlandığımız anda seni yanımıza aldık.” Herkes kendi açısından haklıydı. Doğrular, kişiye ve zamana göre değişiyordu.

Münakaşaya girmek istemediğimden, “Başım ağrıyor, biraz uyumak istiyorum,” diyerek kaçmayı seçtim. Çünkü biliyordum, ağzım açıldığında kelimelerim yaydan çıkmış ok gibiydi. Susmayı bilmez, kırar dökerdim. Bu evde aslında yetişkin gençler değil, ruhu mezara tıkılmış; acısını omuzlarını dik tutarak görünmez kılan çocuklar vardı. Kimseyi kırmak haddim değildi. Hele ki beraber bir şeyleri paylaştığım insanlara bunu yapamazdım. Herkese karşı umursamaz olabilirdim, soğuk olabilirdim, dünyanın en kötü kızı da olabilirdim ama çocukluğunu eşiğin dışında bırakmış, bana bu kadar benzeyen insanlara karşı gaddar olamazdım.

Buna, benden önce, yarım kalan çocukluğum izin vermezdi.

Simay, tartışmak istemediğimi anladığı için ayağa kalktı ve ellerini bir kez daha pantolonuna sürttü. Ela gözleri bana bakarken neden bu kadar ışıltılıydı?

“Tamam o zaman, sonra gene gelirim,” dediğinde sadece başımla onaylayarak tepki verdim ve boş gözlerle gidişini izledim. Gittikten dakikalar sonra düşün sağladığı gevşemeyle yatağa uzanıp pikeyi üzerime örttüm. Saçlarım nemliydi, başımı daha çok ağrıtaçağını bile bile umursamadan yatmaya devam ettim. Kısa süre sonra uykunun rehavetine kapılarak kendimi bıraktım.

* * *

“Ne zaman uyanır acaba?” dediğini duydum birinin uykuya uyanıklık arasında.

“Böyle konuşmaya devam edersen uyanacak zaten. Sus iki dakika!”

“Ya bu kız benden güzel ama gerçekten kıskanıyorum.”

“Sen çok çirkinsin ondandır.”

“Ezel ağzını yırtarım senin bak,” dedi Simay kızgınca.

“Şu ağzını bozmadan iki dakika duramıyorsun değil mi Simay?” diyen Ezel, onu azarlamaktan çekinmiyordu

“Hayır.”

“Çık şuradan rahat bırak kızı, senin sülük gibi yapışmalarına alışık değil.”

“Bana ne, o benim rol modelim. Asla bırakmam!”

İşittiğim sesler, bazen fısıltıya dönüşüyor bazen yükseliyordu ve ne yaptıklarından kendilerinin dahi bihaber olduklarını belli ediyordu.

Yerimde huzursuzca kıpırdanıp gözlerimi araladım. Yüzümün hemen dibinde bulduğum parlak altın sarısı saçları ve iri ela gözleriyle beni izleyen Simay’ı bu kadar yakından görmeyi beklemiyordum. Ânın verdiği etkiyle kafamı yastığa bastırıp yüzünden biraz uzaklaşmaya çalıştım. Üzerime eğilmişti ve yüzündeki çillere kadar her şeyini görebiliyorum. Bu kadar yakınım ne zaman girmişti? Ve ben nasıl fark etmemiştim?

“Günaydın!” dedi büyük bir neşeyle gülümseyerek.

Ne yapacağımı bilmeyerek baktım yüzüne. Neyse ki Ezel koşup ensesinden kavrayarak üzerimden çekip aldı onu. Gözlerimi kırıştıtırıp dirseklerimi yatağa yasayarak doğruldum ve “Günaydın,” dedim. Acaba ne zamandan beri buradaydılar? Daha doğrusu burada ne işleri vardı?

“Kusura bakma,” dediğini duydum Ezel’in mahcup ses tonuyla. “Simay’a engel olamadım. Çıkarmaya çalıştım ama inatçı keçi, çıkmadı.”

“Sus be, ancak koca karılar gibi kafa şişir sen.” Simay’ın yüzü neşeli ifadesini kaybetmiş, fazlasıyla huysuzlaşmıştı Ezel’e bakarken. O an anladım ki aramızda, ruhu çocuk kalan tek insan Simay’dı.

“Sorun değil,” diyerek kestirip atmayı tercih ettim. Pikeyi üzerimden atarak ayağa kalktım ve lavaboya gidip elimi yüzümü yıkadım. Odaya geri döndüğümde Ezel gitmişti ancak Simay kalmış ve hatta yatağımı toplamıştı. Ufaktan ufaktan korkmaya başladığım gerçeği saklayamayacaktım.

Benimle derdi neydi?

“Sen neden inmedin?” dedim aklımdaki düşünceyi söylememeyi tercih ederek.

“Seninle inmek istedim.”

“Anladım, keşke sen toplamasaydın. Ben düzeltirdim,” diyerek dolaba doğru yürüdüm ve eşofmanlarımı alıp yatağın üzerine koydum.

“Aman, boş ver. Elime yapışmadı ya!” dediğinde onu yanıtsız bırakarak bir çırpıda üzerimi değiştirdim. Bu konuda utangaç değildim. Çocuk Kampı’nda onlarca kızla aynı odada soyunduğumuzdan alışkındım. Kendime hızlıca çekidüzen verdikten sonra konuşmadan aşağıya indik, bu hissin bana yabancı olduğunu hissettim. Yabancı gelen bir diğer şey ise şen şakrak bir ortamın içine düşmemdi.

Yazel her ne dediyse Arkın dudağının ucuyla gülümsüyor, Ezel ise kahkahalar atıyordu. Bu kadar güldükleri şeyin ne olduğunu merak ettiğim kadar onlara imrenmekten de kendimi alıkoyamadım. Bizi görmeleriyle birlikte kahkahaları yerini sessiz kıkırtılara ve sessiz tebessümlere bıraktı.

“Günaydın,” dedim Arkın’ın yanına oturarak.

“Biz kahvaltı yaptık, Arkın başının ağrıdığını ve dinlenmeye ihtiyacın olduğunu söylediğinden seni kaldırmadık. Malum, haftalardır antrenman yapıyorsun, vücudun yorulmuş olmalı. İstersen sana bir şeyler hazırlayabilirim?” dedi Ezel, bir anne edasıyla.

“Evet, biraz öyle oldu sanırım. Normalde bu kadar geç saatlere kadar uyumazdım. Henüz kendimi aç hissetmiyorum, sonra kendime hazırlarım. Düşünmen yeter,” dedim tişörtümün etekleriyle oynamaya başlayarak. Ezel, bana içtenlikle tebessüm edip onu çekiştirerek bir şeyler anlatmaya çalışan Simay’a döndü.

Ansızın, kulağımın dibinde hissettiğim nefes ve duyduğum sesle irkildim. “Kahvaltı yapmalısın.”

Düne göre daha dinç olan suretiyle bir nefes kadar uzamıştıydı.

“Şu an aç hissetmiyorum,” diye mırıldandım. Yüzünü izledim, gözlerimi kaçırmak yerine ona baktım. Çünkü bana gözlerimi kaçırmamak gerektiği öğretilmişti bir zamanlar.

Nefeslendi. “Asıl görevimiz iki gün sonra,” dedi ben onu izlemeye dalmışken. Tişörtümün eteklerinde olan elim duraksadı.

“Bu da oyundur şimdi.”

“O bir kere olur,” diyerek elini ensesine attı ve ovuşturdu. “Ayrıca bu sefer ben de olacağım. Beraber gideceğiz.”

“Görev ne? Tam olarak ne yapacağız?”

“Aslında plan kabataslak hazır olsa da bu akşam tamamen netleştirip yarın sana anlatacağım. O zaman uzun uzun konuşuruz,” dedikten sonra kolunu arkama doğru atıp koltuğun sırtlığına yasladı. Parmak uçları omzuma hafifçe değiyordu.

“Pekâlâ.”

Aklım arkamda duran kolda ve sahibindeyken dikkatimi diğerlerine vermeye çalıştım. Ne konuştukları umurumda değildi, sadece bakmak için bakıyordum.

“Başın hâlâ ağrıyor mu?” Duyduğum ilgili ses, beni şaşırtıyordu. Tamam, onunla iyi anlaşıyor, ara sıra küçük atışmalarımız haricinde pek sorun yaşamıyorduk ancak bana bu kadar ilgili değildi. Fark etmemek aptallık olurdu.

“Hayır, daha iyiyim.” İlk defa gözlerimi kaçıırıyordum. Bunu neden yaptığımı sorsa verecek cevabım yoktu. Ona bakarken cüretkâr yanımda olduğu yere pusuyor, asla kendini

göstermiyordu. Hâlbuki Arkin, en çok da ona karşı cesaretli ve özgüvenli olmamı istiyordu.

“Sevindim.”

İyi olmama mı sevinmişti? Daha fazla gözlerimi ondan uzak tutamayarak yüzüne çevirdim. Suretinde asılı kalmış tebessümle yüzüme bakıyor oluşu içimi titretti. Aniden ona bakmamla duraksadı, tebessümü silindi ve yerini soğukluğa bıraktı.

Bu kadar mıydı gülümsemelerimiz? Bir an, bir saniye.

“Melih...” dedim aklıma düşen kardeşimin adını zikrederek. “Ondan haber var mı?”

Derin bir nefes aldı. “Ameliyat sonrası bekleme sürecin-
deler, operasyon iyi geçtiği için olumlu yanıt bekliyorlar. Her
şey yolunda giderse, fizik tedavi uygulanmaya başlayacak
ama bu da uzun süreceğe benziyor.” Tane tane, açıklayıcı
bir tonda konuşuyordu.

“İnanıyorum, başaracak.”

“Bir şeylere inandığını görmek güzel,” dediğinde bakiştık.

“Benim inandığım çok şey var ama hiç yokmuş gibi,”
dedim mırıldanırcasına. Bunu nasıl açıklayabilirim bilmiyo-
rum ama sanki her şeye inanıyormuşum da bir yandan da
inanmıyormuş gibi hissediyordum. Bu tıpkı hayal kurduktan
sonra o hayalin gerçekleşmeyeceğini bilmek gibiydi.

Ağır ağır yutkundü, gözleri koyuydu.

“İnanç... Gözünün gördüğü değil, hissettiğin kadarıdır.”
Onu başımla onaylayıp ne zaman sıkıştığımı bilmediğim elle-
rimi serbest bıraktım.

“Bana da inanıyor musun?” diye sordum ansızın. Sonra,
pişmanlıkla dilimi ısırđım. Bu soruyu nasıl sorabilmişim,
aklım almıyordu. Sanırım en nefret ettiğim huylarımdan biri
de, aklıma ne geliyorsa aniden söylemekti. Bazen tutardım
içimde, birikirdi. Fakat sonra öyle bir patlardı ki *keşke başta
söyleseydim* diyerek kendime kızardım. Şimdi olduğu gibi...

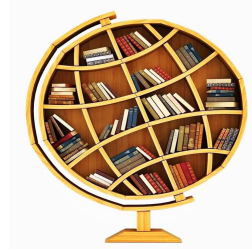
“Ben sendeki ışığı yıllar önce fark ettim Mina,” dedi kendine has, esrarengiz bir tonla. “Burada olmanın bir sebebi var, öyle değil mi?”

“Sen öyle diyorsan,” diye bir şeyler geveledim ağzımda. Sesim ne kadar soğuk çıktıysa kalbim bir o kadar hızlı ve telaşlıydı. Sözleri, önce ilmek ilmek işledi içime, sonra da kalbimi fethetti.

Ama en çok da mutlu etti.

O, ağzını aralayıp bir şey söyleyecek olduğunda çalan kapıyı bahane edip kaçarcasına ayaklandım. Ondan ve beni yakacak sözlerinden kurtulmaktı amacım. Kurtarıcıma doğru emin adımlarla ilerleyip kapıyı saniyeler içerisinde açtım.

Eymen tam karşımdaydı.

11. BÖLÜM

Kapanmayan yaralar vardır. Acıyı sırtlandıkça kanayan, kanadıkça daha çok acıyan...

İşte öyle yaralarımın izi kalmıştı yüreğimde. Canım bedenime sığmaz olmuş, aldığım soluk yakmıştı ciğerlerimi. Nefes almaktan nefret ettiğim ilk anlarda henüz çocuktum ve kuş olmayı isterdim hep. Gerçi kuş olsam da kanadım kırık olurdu, biliyordum. Uçsam düşerdim, kalsam biterdim. Ama ne olursa olsun kuş olmak isterdim. Şimdi olduğu gibi...

Ağırlaşan gözkapaklarım ve boğazımdaki yumruyla olduğum yerde çakılı kaldım.

Sıkı sıkıya tutunduğum geçmişimin, parmaklarımın arasından düşerek kapıyı araladığını, arkasından en sevdiğim arkadaşımın bana el uzattığını gördüm. Bilirsiniz, çoğu zaman anlam, seslerde değil gözlerdedir.

Bana gözlerindeki mânâyı kurşun gibi saplayan her yeri dövmeli bu adam, tek kelimeyle geçmişimdi.

“Meleğim?” dedi değişmiş, vakur sesiyle. Artık daha kararlı, daha kendinden emindi. Onun bana böyle seslenmesini o kadar çok özlemiştim ki yazarak anlatmaya kalkışsam sayfalarca sürerdi. Ne zaman kendimi şeytandan farksız görsem, beni melek olduğuma inandırmaya çalışırdı.

Kötü kızlar da melek olur muydu?

“Eymen?”

Küçüklüğünden beri vazgeçemediği dövmeleri, artık her yerindeydi. Hep bir anlam yükleyerek yaptığı dövmeleri... “Yaşadığım anları ne unutacağımı ne de unutturacağımı. Aynaya her baktığımda hatırlayıp yapmak istediklerimden vazgeçmeyeceğime inanıyorum,” demişti. Unutmak istemediği için, zihninde taşıdığı yetmiyormuş gibi bir de vücudunda taşıyordu.

O, sadece güçlü değildi. Çok güçlüydü.

Ruhumun izbe yerlerindeki gözü yaşlı çocuk elinde tuttuğu kırık kalbi ona doğru uzattı.

Eymen, kapılarını araladı ve o çocuğu kabul etti.

Ne zaman yanına gittim veya o yanıma geldi bilmiyorum ama saniyeler içerisinde kendimi onun kollarında buldum.

Göğsünden buram buram yayılan güven duygusu etrafımı sardı.

İşte güven buydu.

Güvendiğim tek insan oydu.

Ve ben bunu yeni anlıyordum.

Hâlâ o sımsıcak korunma duygusunu hissedebiliyordum. Düştüğünde seni kaldıran insanı bulmak büyük bir velini-metti. Biz çoğu zaman beraber düşsek de birbirimize tutunarak kalkmayı öğrenmiştik.

Onu ne kadar çok özlediğimi şu an çok daha iyi anlıyordum.

“İnanamıyorum...” deyişine karşılık vermek için ona daha da sıkı sarıldım. Bütün gözlerin üzerimizde olduğunu hissediyordum ancak umurumda değildi. Tek istediğim, çocukluğumun en güzel yanını yâd etmektir.

Güçlü kollarıyla kemiklerimi kırmak istercesine sarıldı bana. Kafasını saçlarıma gömdüğünde yüzümü göğsüne bastırmıştı. Dile kolay beş yıl... Tam beş yıldır onu görmüyordum. O varken arkamı dahi kontrol etmeyen ben, yokluğunda her şeyden nem kaparmıştım.

Ne kadar süre öyle kaldık bilmiyorum ama yavaşça on-
dan ayrıldım, geri çekilerek çikolata kahvesi gözlerine bak-
tım. Yüzündeki gülümseme biraz buruk, çokça özlem doluy-
du. Topladığım saçlarımdan çıkan küçük tutamı kulağımın
arkasına sıkıştırıp yüzünü seyre daldım.

“Ne de güzel olmuşsun sen öyle...” dediğinde, dudakım
hafifçe kıvrıldı. Kendimi gülmeye zorladım ancak öyle bir
sızılıyordu ki dudaklarım, her gece ağlamanın eşiğine geldiği
için aşağı bükülmeye mahkûm edilmiş gibiydi. Ne oluyordu
bana? Arkın bana bir şeyler öğretirken neleri almıştı?

Gözleri yüzümün her yerini inceleyip gözlerimde takılı
kaldı.

“Çok mu kırdılar seni meleğim? Niye gülmüyor gözlerin?”

Omuz silkтім. “Kırılmak insanlara mahsustur, benim kı-
rılacak insani yanıım kalmadı.”

Bir süre yüzüme dikkatle bakıp şefkatle saçımı okşadı.
Hâlâ kapının eşiğindeydik ve sırtımı karıncalandıran göz-
erin yükünü hissedebiliyordum. Kimseden çıt çıkmıyordu.
Nasıl görünüyorduk şu an? Yıllardır görüşmeyen iki arka-
daş? Hayır, hayır... Kaybettiklerini beraber bulmaya çalışan,
aynı yolda yürürken ansızın uzaklaşmak zorunda kalan iki
dosttık biz. Onunla tanıştığımda, daha doğruyu yanlış ayırt
edemeyen, korunmaya muhtaç küçük bir çocuktum. O da
çocuktu ama abi gibi yaklaştı hep bana, baba güveni verdi
ve anne şefkati gösterdi.

O benim en çok, en güzel şeyimdi.

Çünkü o, geriye dönüp baktığımda onca enkazın arasın-
da sapasağlam kalmayı başaran ve bana *her şey* olan ikinci
kişiydi. Hayatımda iki insanın yerini netçe söyleyebilir, var-
lığını kabullenebilirdim. Eymen ve Melih.

“Gelsenize,” diyen Yazel’in sesiyle kendime gelmiş, ni-
hayet arkama bakmıştım. Herkes ayaklanmış, üzgün göz-
lerle bize bakıyordu. Arkın... Sadece bakıyordu işte. Yazel’i
başımınla onaylandıktan sonra Eymen’e baktım. Beni anladı.

Beraber salona geçip koltuklara oturduk.

“Ayy, sonunda kavuştunuz,” dedi Simay elleri çenesinin altında, heyecanla bir ona bir bana bakarken. Diyecek bir şeyim olmadığından sessiz kalmayı tercih ettim. Eymen, diğerleriyle selamlaştı ve kısa bir sohbet etti. Bense onları dinliyordum, tıpkı Arkın gibi.

“Sizde durumlar nasıl? Son zamanlarda işim nedeniyle pek ilgilenemedim sizinle. Neler yaptınız?” dedi Eymen, Arkın’a bakarak. İkisi karşılıklı oturuyordu.

“Her şey tahmin ettiğimden de güzel gidiyor,” dedikten sonra bana göz ucuyla baktığında istemeden de olsa derin bir nefes aldım. “Mina, henüz görevlere başlamadan adını duyurmaya başladı. Eh, bana kötülük ettiğini sanan Patron ve Gölge de ekmeğimize yağ sürdüler.”

Eymen gülümsedi. Bu gülümsemenin ne anlama geldiğini iyi biliyordum, şeytaniydi. “Mükemmel. Mina konusunda hiçbir şüphem yok, istediği her şeyi elde eden biri. Sadece istemesi gerek,” dediğinde gözlerimi kırıştırdım.

“Ona ne şüphe.”

Neden herkesin bana olan inancı yüksekti? Henüz bir şey de yapmamıştım. Tamam, Eymen ve diğerleri Çocuk Kampı’nda aldığımız eğitimlerde sıralamalarda birinci olduğumu biliyordu. Her çocuk; atış, savunma ve strateji eğitimlerinden sonra açık alanda eşleştirilir ve yarışır. Herkesin bir sıralaması olurdu. Birincilik ya Eymen’de ya bende olurdu ki sonradan bizi takım yaptıkları için hep en tepedeydik. O, savunma ve atışta iyiyken ben strateji ve atışta iyiydim. Savunma konusunda her ne kadar iyi şeyler ortaya çıkarsam da onun gibi olamıyordum.

“Eymen! Sen asıl olayı bilmiyorsun!” dedi Simay hararetle. “Arkın, sırf Mina’nın yapacaklarını görmek için ona oyun oynadı. Normalde ilk görev iki gün sonraydı ama Arkın, kendisi bir görev hazırlayarak Mina’nın açıklarını görmeyi hedefledi,” dedi ve nefeslendi. “Ardından her şeyi hallettik,

satıcı kılığına biz girdik falan. Eve geldik zafer kazanmışçasına, sonra ne oldu bil bakalım?”

Eymen’in kaşları kalktı. “Ne oldu?” diye sordu merakla.

“Asıl Mina bizi oyuna getirdi! Biz ona mesaj verelim derken, kendi mesajını alnımıza çaktı,” dedi ve gülümseyerek bana baktı. Bu kadar övülmekten rahatsız oluyordum.

“Sanki bilmiyordunuz ne kadar zeki olduğunu,” diyen Eymen’in sesi gurur doluydu. Ona dudağımın kenarıyla gülümsedim ama daha fazla benim hakkımda konuşulmasını istemiyordum.

“Artık burada mı kalacaksınız?” diye sordum. Bu sayede ilgiyi üzerimden atabileceğimi düşünüyordum ki öyle de oldu.

Simay üzgünce, “Maalesef hayır,” dedi.

“Dün sadece tanışmak için geldik. Herkesin ayrı ayrı işleri var. Görev olduğu zamanlar gelip kalacağız.”

“Sen de mi gideceksin?” dedim Eymen’e bakarak.

Koltuğun kolçağına dirseğini yaslayıp bana döndü. “Evet güzelim.”

Suratımın düştüğünü gördüğünde tekrar konuştu. “Gülümse biraz, yarından sonra tekrar geleceğim.”

“Yok canım, ne gülümsemesi. Mimikleri ameliyatla alınmış onun.” Elbette bu yorum Simay’a aitti. Kaşlarımı çatıttım. “Al işte, anca kaşlarını çatmayı bilir.”

Ağzımın içinde sabır dilenircesine homurdandım. Benim asık yüzüme inat onlar gülümsüyordu.

“Sever o kaşlarını çatmayı,” dediğini duydum Arkın’ın. Ondan böyle bir cümle beklemediğimden olsa gerek bocaladım. “Beni sinirlendirir, kendi sinirlenmez ve yaptığı tek şey kaşlarını çatmak olur,” diye devam etti. Şu an gözümde çocuğunu babasına şikâyet eden anneden bir farkı yoktu. Onun sözlerine kahkahayla gülen Eymen’e şaşkınca baktık.

“Siz bilmiyorsunuz tabii...” Bu cümleden aklına bir şey geldiğini anladım ve adım kadar emindim ki konu benimle ilgiliydi. “Kamptayken bizi eğiten kişiler, kendi kafalarına

göre eğitim vermeye çalıştığında Mina bunları hiç takmazdı. Adam, başında bağırır durur ama cevap dahi vermez, umursamadan gitmesini beklerdi. Biliyorsunuz Çatlak Remzi vardı hani, kimse sinirlendiremezdi adamı. Çünkü adam herkesle alay ederdi ama Mina bunu umursamadığı için çileden çıkar, bağırır çağırır, yanıt alamayınca ona cezalar verir, pes etmediğini görünce kendisi pes ederdi.”

Elimle yüzümü kapattım, unutmak ne mümkündü.

“Evet, hatırlıyorum. Atış alanında da aynısı olmuştu. Mina artık dinlenmek istediğini söylediğinde izin vermemiş, Mina da hiç onu umursamadan çekip gitmişti. Çatlak Remzi de zıvanadan çıkıp atış eğitimini iptal etmişti,” dedi Ezel kıkırdayıp yüzüme bakarken. Ben ise... Ne diyebilirdim ki? Hepsi yaşanmış şeylerdi. Aslında çabuk sinirlenirdim ama sinirim dışarıya umursamazlık gibi yansırı.

“Demek önceden de varmış bu huyu. Antrenman yaparken yorulunca bırakıyor, devam etmesini söylediğimde oturduğu yerden beni izliyor,” diyen Arkın’a ters ters baktım. Neden beni şikâyet edercesine konuşuyordu? Daha doğrusu kime şikâyet ediyordu?

“Abi, efsane ya!” dedi Yazel daha fazla dayanamayıp kahkahalara boğulurken. Kızların da ondan bir farkı yoktu. Daha fazla dayanamayıp ayağa kalkarak mutfağa doğru yürüdüm. Simay’ın arkamdan, “Al işte, yine kimseyi takmadan gidiyor,” dediğini duysam da cevap vermedim. Dolabın kapağını açıp içine göz gezdirdim. Onlar için bir şeyler hazırlayabilirdim. Ardından duraksadım, bir an burayı çok çabuk benimsediğimi fark etmek beni dehşete düşürdü. Gözlerimi kapatıp açtım.

Bundan sonra buradaydım.

Alışmalıydım.

Dolapta bulduğum taze sıkılmış portakal suyunu hepimize yetecek şekilde bardaklara koyup tepsiye dizdim. Ardından atıştırmalıkların olduğu minik dolaba yönelip bisküvi

çıkararak tabaklara koydum. Bu sırada mutfak kapısında içeri birinin girdiğini hissederek omzumun üzerinden baktım. Eymen'di.

“Büyüdün de bize bir şeyler mi hazırlıyorsun?” dedi. eğlendiğini belli eden sesiyle.

Yüzümü buruşturdum. “Dalga geçme.”

Duymaktan en nefret ettiğim şeyi, soğuk esprisini yaptı: “Dalga denizde olur.”

Sustum. Boş boş yüzüne baktım. “Hiç değişmemişsin.”

Onun gözlerine bakınca kimi zaman altıncı, kimi zaman on dördüncü yaşımı kimi zamansa on sekizimi görüyordum.

“Değişmemi mi isterdin?” dedi yemek masasına oturup hareketlerimi izlemeye başlayarak.

“Espri konusunda evet...” Gülümsedim. Tıpkı benim gibi o da gülümsedi ve iç çekerek yüzüme baktı.

“Çok özledim seni ve Melih'i.”

“Onca zaman neredeydin ki?” Dilimin ayarı yoktu ama merak ediyordum. Beni neden daha erken bulmadı? Gözleri daldı, ne düşündüğünü delicesine merak ettim.

“Bir gün anlatacağım. Ama bilmeni isterim ki, seni bile isteye asla zor durumda bırakmam. Sen farkında olmasan da içeride gördüğün dört kişi, sana değer veriyor. Çünkü ne yaşadıysan seninle beraber yaşadılar. Onları kendinden uzak tutmaya çalışma.” Bana değer verdiklerini söylüyordu... Bunun içinde, Arkın da var mıydı? O da bana değer veriyor muydu?

“Onları kendimden uzak tutmuyorum.”

Sert bir soluk çekti içine. “Seni tanıyorum güzelim, aklında milyonlarca senaryo olduğuna da eminim,” diyerek yanıtladı beni.

Ellerimi granit tezgâhın soğuk yüzeyine yasladım, güç almaktı amacım. “Aklımda katliamlar ve beni bekleyen bir savaş var. Düşündüğüm en son şey onları kendimden uzak tutmak. Neden tutayım? Yalnız olmaktan sıkıldım, onlara

ihtiyacım var,” dedim tüm samimiyetimle. Artık bir şeylerden kaçarak ya da kendimi melankoliye sokarak yaşamak istemiyordum. Az da olsa mutlu olmak, hayatı tatmak ve hedeflerim uğruna savaşmaktı amacım.

En büyük isteğim de, o lanet kampı ortadan kaldırmaktı. Başka çocukların da hayatı kararmamalıydı, bizim gibi.

Yukarıdakiler, aşağıdakilere paçavra gibi bakar, kazanmanın tadını çıkarırdı. O halde şimdi onlar korkacaktı. Biz kaybı tatmıştık, şimdi zaferi kucaklayacaktık.

“Hâlâ nefret dolusun, nefretini canlı tutman güzel.” Bunu söylerken gözleri koyulaşmıştı ve ben o gözlerde tıpkı benimki gibi canlı bir öfkeyi, nefreti ve kini gördüm.

“Nefretim bir gram azalmadı, bilakis arttı,” dediğimde göz göze geldik.

Yanmıştık, yakacaktık.

“Gün gelecek, önümüzde yalvaracaklar...”

Hissettiğim güçle cümlesini devam ettirdim. “Ve o gün, bütün dünya artık sesimizi duyacak.”

Küllerinden doğmak değildi bu. Bizimki, yanan ateşi harlamaktı.

12. BÖLÜM

“Biraz daha kalsaydın.”

“Yarın akşam zaten buradayız, merak etme.”

Bütün itirazlarıma rağmen gideceğini söyleyen Eymen’e daha fazla bir şey demedim. Onunla birlikte herkes ayaklandı. Gün, çabuk bitmiş ama beni de bitirmişti.

Hepsini yolcu edip salona döndük. Yine biz bize kalmıştık.

Koltuğa oturmak yerine, beni izleyen keskin bakışları altında bahçe kapısına yürüdüm ve dışarı çıktım. Biraz hava alıp yalnız kalmak istiyordum. İnsanın bazen kendini dinlemesi gerekirdi.

İçim bana neler söylerdi?

Gökyüzünün limiti olmadığını ve her yeni günün, mavi pencerelere açıldığını...

İçim, umut doluydu.

Onu dinlemeyi seviyordum.

Ilık ılık esen meltem, saçlarımı okşadı. Bahçe salıncağına oturup gözlerimi kapattım ve derin derin, birkaç kez nefes aldım.

Uzun süre öylece durdum. Kuşları, rüzgârı, kendimi dinledim. Karanlık, yavaş yavaş çökmeye başladığında bedenim hafif ürperdi ama aldırış etmedim. Üzerime düşen gölgeyi fark edip gözlerimi araladım.

“Oturabilir miyim?” diye sordu Arkın.

Kafamı salladım. “Tabii.”

Yana kayarak ona da yer açtım. Oturduğunda kollarımız birbirine değiyordu. Sustuk. İkimiz de geceyi dinledik.

“Gece olunca yine birbirimize kaldık,” dedi efsunkâr bir sesle.

“Evet,” diyebilirdim yalnızca. Konuşmak ve susmak arasında gelgitler yaşıyordum.

“Geceyi bu nedenle daha çok sevebilirim,” diye bir şeyler geveledi ağzının içinde.

“Ne dediğini anlamadım.”

İç çekti. “Boş ver.”

Salıncağı ufak bir ritimle sallamaya başladığında sessizliğin içinde dalgalanıyor gibiydik.

“Şey, Arkın?”

“Hmm?” Genizden gelen sesini duyduğumda istemsizce heyecanlandım.

“Bu sefer göreve beraber gideceğiz dedin ya... Seninle ne yapacağız ki?”

Kafasını omzuna doğru eğerek yüzüme baktı uzun uzun. “Asıl ben seninle ne yapacağım?” dedi gözlerindeki gürültüyle. Dillerimiz ne kadar sessiz olursa olsun gözlerimiz susmuyordu.

“Hangi konuda ne yapacaksın?”

Üzerindeki tişörtün içine sığmıyormuş gibi derin bir nefes aldı. Göğsü kabardı, gözümde daha büyük oldu. O an, olduğundan daha güçlüymüş gibi geldi bana.

“Birazdan odama çıkıp kabataslak bir plan hazırlayacağım. Ama çok merak ediyorsan şunu söyleyebilirim; alacağımız şey, üzerinde pusula işareti olan bir broş.”

“Broş mu? Neden üzerinde pusula işareti var ki?”

“Bu görevleri çıkaran adamın işi... Kendince oyun kurdu, başrollere bizi koydu. Neden böyle bir şey yaptığını ben de

bilmiyorum,” diye konuştuktan sonra bu durumdan hoşlanmadığını belirtircesine burnunu kırıstırdı.

“Seninle ne derdi var?”

Kafasını gökyüzüne kaldırıp yutkundu. “Benimle herkesin bir derdi var.”

Sustum. Bizimle her şeyden önce hayatın derdi vardı, bu durumda insanlar önem teşkil etmiyordu. Yürüdüğümüz yollar çıkmaz sokağa dönüyorsa, biz mi hata yapıyorduk yoksa ilahi güç, doğru yolu zor şekilde mi bulmamızı istiyordu? Elbet o yolu bulacak, refaha kavuşacaktık.

Beraber, uzun uzun dinlediğimiz sessizliğin ardından kalktı ve görev için plan hazırlayacağını söyleyip odasına çıktı. Giderken ışıkları söndürmesini rica etmiştim. Karanlıktan korksam da yine ona sığınyordum. Hep öyle olmaz mıydı? Korktuğumuz şey yine sığınağımız olurdu.

Yıldızların tepede olduğu ve ayın gökyüzüne hükmettiği bir geceydi.

Ay...

Yıldızlardan daha çok severdim onu. Yıldızlar çoktu, parlaktı ve güzeldi ama ay tekti, eşsizdi. Koca dünyayı tek başına aydınlatabilirdi, tıpkı güneş gibi.

Otmaktan uyuşmaya başlayan bacaklarıma daha fazla karşı koymadım ve ayağa kalktım. Susamıştım. Karanlığın içinde ezbere bildiğim yolu yürüyüp bahçe kapısını açarak içeri girdim. Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra mutfağa yönelip dolaptan çıkardığım soğuk suyu bardağa koyarak kana kana içtim. Bu kadar susadığımı fark etmemiştim. Serinledikten hemen sonra arkamı dönecektim ki ensemden hissettiğim nefesle ürperdim. Saniyeler içerisinde boğazıma dayanan soğuk metal, şahdamarımda buz gibi bir tehdit oluşturunuyordu.

Arkamdaki kişi her kimse beni ölümle burun buruna getirmişti. *Sakin ol*, dedim kendi kendime. *Sen doğduğun andan beri ölümle burun burunasın.*

Kalp atışlarım her ne kadar rayından çıkmış olsa da bunu belli etmemekte kararlıyım. Biliyordum, korku düşmanın besin kaynağıydı ve ben onları besleyemezdim.

“Şimdi, sessiz ol ve beni dinle.”

Gözlerimi aşağıya indirip boğazıma sarılmış kalın koluna baktım. Anlaşılan, arkamdaki her kimse oldukça kalıplıydı.

Ses çıkarmadım. Bu tarz durumlarla birçok kez karşı karşıya gelmiştim.

“Ne haltlar karıştırıyorsun bilmiyorum ama Gölge’den haber getirdim,” diyerek kulağıma daha çok yaklaştı. Yumruklarımı sıktım, ani bir şey yapmamak için kendimi zor tutuyordum. “Seni bizzat, kendi elleriyle alacağını söyledi.”

Kendime daha fazla hâkim olmayarak, “O zaman köpeği değil kendi gelsin,” dedim ve dilimi ısırdım, kopasica dilimi terbiye edemeyecektim!

Boğazımdaki metalin baskısı iyice arttı.

Beni bununla mı korkutacaktı yani? Ben henüz çocukken elime oyuncak yerine silah verilmişti.

“Bakıyorum da ölümden korkmuyoruz?” Sert ve alay kokan sesinin içinde cevabımdan hoşlanmadığını belli eden hoşnutsuz bir tını vardı.

Camdan dışarıya bakarken sakın bir şekilde sorusunu cevapladım. “Hiçbir şeyden korkmam ben,” dediğim anda boynumda bir sızı hissettim. Bıçak oldukça keskindi ve canım biraz yanıyor olsa da ani hareketten kaçınıyordum. Göğsümden aşağı ince bir çizgi halinde süzülen kan beyaz tişörtümü kızıla boyamaya başlamıştı.

Derin bir nefes aldım. Korkmuyordum. Belki de çevikliğime güveniyordum ama bu koca herifin elinden rahatça kurtulabilecek miydim bilmiyordum.

“Bak güzellik, yanlış taraftasın.”

Sözleri, gözlerimin seğirmesine neden oldu. Ne tarafından bahsediyordu bu? Taraf diye bir şey yoktu ki; biz ve diğerleri vardı.

“Asıl sen yanlış yoldasın. Ben sinirlenmeden önce bıçağı indir ve git bence...”

“Gölge, seni alacağını söyledi...” dedi sözlerimi önem semeden ve daha çok sıktı boynumu, nefesim hafif kesilir gibi oldu. Yutkunamıyordum. Bağırısam Arkın duyar mıydı? Bağırısam, adam bana daha çok zarar verir miydi?

“Şimdi seninle küçük bir oyun oynayacağız.”

“Öyle mi? Körebe mi oynayacağız?” Alay ederek sordüğüm sorunun ardından hemen ensemde duyduğum gülüşü midemi bulandırdı. Bu rahatlık nereden geliyordu, çok merak ediyor ve yavaş yavaş sinirleniyordum.

“Hayır, Gölge’nin yolu...”

“Sana söylemediler mi?” dedim kısık bir sesle.

“Neyi?”

“Bir kadını asla tehdit etmemen gerektiğini...”

Tırnaklarımı, boğazımdaki eline geçirip gevşemesini sağlarken, kolunu geriye doğru büküp dizimle karnına vurdum. Ne olduğunu anlamadan, şaşkınlığından faydalanarak saçlarını tutup kafasını güçlü bir şekilde dizime çarptım. Boğuk feryadı duvarlarda yankılanırken yukarıda açılan kapının sesini duydum.

Adam can havliyle bacağını tuttu ve beni yere düşürüp üzerimden atladıktan sonra mutfağın açık camından dışarı fırlayıp hızla koşmaya başladı. Düştüğüm yerden kalkıp koşarak peşinden gittim.

Eve girmeyi nasıl başarmıştı? Onca koruma neye yarıyordu? Soluk soluğa koşarken Arkın’ın arkamdan bağırıldığını duydum.

Etrafıma baksam da adamı göremedim, nereye girdiyse anında gözden kaybolmuştu ve gecenin karanlığı onun için avantajdı.

Derin bir nefes aldım ve olduğum yerde durdum. Kafamı öne eğip kızıla boyanmış tişörtüme bakarak yüzümü buruşturdum. Canım acımıyordu ama nasıl bu kadar kanamıştı?

Kolumdan tutulup geriye doğru çekildiğim an Arkin'la yüz yüze geldik.

"Ne oluyor Mina?"

"Bir adam," dedim nefes nefese ve yutkundum. O an boynumdaki çizikğin camım yakıldığını hissettim. "Eve girmiş."

Yüzü gerildi, gözlerinde vahşi bir hayvanın izlerini gördüm. Gözlerinin içi daha çok karardığında biraz önceki olaydan çok onun tepkilerinden korktuğumu düşündüm.

"Ne demek içeri biri girdi? Sana bir şey yaptı mı?" dediğinde elim istemsizce boğazıma gitti ve orada toplanmış kan parmak uçlarımı ısıttı. Bakışları elimle beraber aşağıya kayarken ellerini yumruk yaptığını gördüm.

"İçeri geçsek?"

Kısık sesimi duymuş olmalı ki beni başıyla onayladı ve kasılmış, heybetli kollarıyla beni önüne alarak arkamdan yürümeye başladı. Neydi bu? Koruma içgüdüsü mü? Beraber bahçe kapısından girdik. Arkin kapıyı arkamızdan çekip kilitledi ve etrafa baktı. Ardından ışıkları yakarak cam sehpayı bana doğru çekerek önüme oturdu. Dizleri dizlerime değiyordu. Boynumdaki kesiğe bakarken, elini saçına daldırdı ve sertçe sıktı.

"Nasıl olur aklım almıyor. Seni nasıl koruyamam?" Sesi, bundan acı duyarmış gibiydi.

"Önemli değil," dedim sakince. *Can güvenliğim tehlikeye girerse*, diye başlayan konuşmalar yapan ben, şu an önemli olmadığını söylüyordum. Şaşırtıcıydı.

"Önemli," diyerek ayaklandı. "Çok önemli." Yanımdan adım adım uzaklaştı, gözden kayboldu ve saniyeler içerisinde geri geldi. Aynı yere oturduktan sonra elindeki ilkyardım malzemeleriyle bana baktı.

"Temizleyeceğim," dedi izin alır gibi. Başımla onayladığımda malzemeleri hemen yanına, sehpanın üzerine bıraktı. Büyük ihtimal kurumaya yüz tutmuş kanı, narince, canımı acıtmamaya çalışarak temizledi.

“Neyse ki fazla derin değil.”

Düşünceli sesi, içinde birçok şey barındırıyordu. Öfke, endişe, telaş... Normalde duygularını yansıtmayan bir insan olsa da gayet rahat anlayabilmişim.

“Acımıyor ki zaten,” deme ihtiyacı duydum. Neden duyduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Dudaklarımı birbirine bastırıp yüzüne baktım. Düşünceliydi.

“Nasıl oldu? Ne oldu?”

“Su içmek için mutfığa gitmişim. Bir anda arkamda belirdi ve boynuma bıçak dayadı. Gölge’nin beni alacağını söyledi. Sonra elinden kurtuldum falan... Ortalık karıştı işte,” dedim olayı kısaca özetleyerek.

Eli yine ensesine gitti. Dişlerini sıkıyordu. “Şerefsiz. Onu doğduğuna pişman edeceğim. Tabii önce işini yapamayan korumaları kovduktan sonra...”

Bu konu hakkında bir şey demek yerine yan tarafımdaki yastığı alıp sarıldım. Hareketlerimi dikkatle incelerken çatılan kaşları gevşedi. Elimle saçlarımı geriye itip ona bakmaya devam ettim.

“İyisin değil mi? Sana başka bir şey yaptı mı?” derken beni baştan aşağı süzmüştü.

“İyiyim, merak etme.”

Kalbim kasıldı. Birilerinin beni merak etmesi, endişelenmesi... Alışık olduğum şeyler değildi. En ufak ilgisini sahip leniveriyordum.

Buna hakkım var mıydı?

Her insanın mutlu olmaya hakkı vardı. Avuçlarıma dikenler batsa da, kabuk bağlayan yaralarım tekrar kanasa da, inanıyordum bir gün mutlu olacaktım.

Kendi kendine “Bunu ödeyecek,” dediğini duydum. Ayağa kalktı, salonun çıkışına doğru ilerledi.

“Beni bekle. Birazdan geleceğim.”

Arkasından baktım, gidişini izledim.

Ve onu bekledim.

13. BÖLÜM

Onu beklediğim süre boyunca sessizlik bana eşlik etmiş, uyku ağır ağır kendini belli etmeye başlamıştı. Gün içinde çok az şey yemiştim, karnım biraz acıkmıştı ama sorun değildi. Bir süre sonra dayanamayıp uykuya teslim oldum.

Sabah uyandığımda, kendimi koltukta kıvrılmış bir şekilde bulmayı beklerken yatağımda bulmuştum. Arkın mı taşımıştı? Gece uyandığımı ve odaya çıktığımı hatırlamadığıma göre muhtemelen öyleydi.

Aşağıya indim. Arkın'ın sesi soluğu çıkmıyordu. Acaba odasında mıydı? Geç mi gelmişti? Fazlasıyla acıktığım için onu beklemeden kahvaltı ettim. Bir süre daha evin içinde oyalansam da daha fazla dayanamayıp merdivenleri hızlıca tırmanarak odasının önüne geldim. Kapıyı tıklatıp, “Arkın? Müsait misin?” dediğimde onaylayan sesini duyar duymaz içeri girdim.

Onu yatakta göremeyince gözlerim çalışma masasının olduğu yere kaydı. Üzeri çıplak, dirsekleri dizine yaslı, avuç içleri yüzüne kapanık bir halde put gibi duruyordu. Önünde birkaç kâğıt vardı.

“İyi misin?” dedim düz bir sesle.

Elini yüzünden çekmeden, “İyiyim,” diyerek yanıtladı

beni. Sesi oldukça yorgun ve bitik geliyordu. Bütün gece ayakta mıydı?

“Ne yapıyorsun?” dedim usulca karşısındaki koltuğa yerleşerek. Ellerini aşağıya indirdi ve kan çanağı olmuş gözleriyle baktı bana. Gözlerinin altlarına yerleşen mor halkalar içler acısıydı.

“Hiç uyumadın sanırım?”

“Evet,” dedi sesinden akan yorgunlukla. “Planı sormak için geldiysen eğer, Eymen’ler geldiğinde herkese yapması gerekeni söyleyeceğim.”

Ağzıma gelen bütün kelimeleri yutup susmayı seçtim. Bu durumda daha ne diyebilirdim ki? Soracak başka sorum kalmadığından kısa bir an bocaladım.

“Kahvaltı?”

“Aç değilim.”

“Peki, ben çıkayım o zaman,” dedim daha fazla konuşmaktan kaçınarak. O an, birbirimize boş boş baktık. İkimin de tüm duyguları emilmiş gibiydi ama aslında hepsi yerli yerindeydi. Çıkmak için doğru zamanı bekliyorlardı.

Kapıya döndüm. Ağzının içinde bir şeyler mırıldandığını işitmiş olsam da tam olarak ne dediğini anlayamadığım için üzerinde durmadım. Aşağı kata indim. Ev sessizdi. Kütüphanenin önünde durarak kitaplara baktım. Çok fazla okumazdım ama olsa da hayır demezdim. Küçükken elime kitap vermeleri gerekirken silah verdiklerinden fazla içli dışlı olamamıştım insanların hayal dünyalarıyla. Ama kendim bir şeyler karalıyordum. Çantamın diplerindeki defterime uzun zamandır elim gitmese de orada olduğunu bilmek iyi geliyordu. Zaten yazsam ne yazacaktım? Gerçekleri mi yoksa olmasını istediklerimi mi?

Elim, *Uçurtma Avcısı* adlı kitaba gitti. Okumayan kalmış mıydı? Defalarca okuduğum tek kitaptı.

Nedeni, içinde kendimi buluyor olmam mıydı?

Fzbere bildiğim sayfaları tek tek açtım, satırları okudum ve ruhumum içinden taşmasına izin verdim.

“Çocuklar boyama kitabı değildir, onları en sevdiğin renge boyayamazsın.”

O kadar...

Ne denebilirdi ki?

O kadardı işte, belki de dünyalar kadar.

Bizi olmak istemediğimiz renklere sokmaya çalışmışlar fakat başarılı olamamışlardı. Siyah olmamızı istediler lakin bilemediler ki siyah tüm renkleri içinde barındırır.

Biz siyahtık.

Aslında rengârenk gökkuşağıydık.

Gözlerim sayfaları taradı, tanıdık satırlar içimde çığ oldu büyüdü, büyüdü.

“Senin bu kadar mutlu olmana ancak senden bir şey almaya hazırlandıkları zaman izin verirler.”

Benden daha ne alacaklardı? Bu aralar biraz mutluydum ama bana bunu çok görmezlerdi değil mi? Kalbim sancıdı o an. Görürlerdi, biliyordum.

Aceleyle kitabı kapatıp yerine koydum ve kaçarcasına uzaklaştım oradan. Gerçekleri görmek duymak istemiyordum. Bedenimin çoğu şeyi kaldırıyor olması, her şeyi kaldırabileceğim anlamına gelmezdi. Ve şu sıralar ben de kaçmayı tercih edenlerdendim.

Sıkıntıdan patladığım sürenin ardından çalan kapıya açtım. Karşılaştığım dört yüz; benim, bizim aksimize daha canlıydı. Arkın'ın odasına girdiğim andan beri bütün yaşam enerjim çekilmiş gibiydi.

“Hoş bulduk,” dedi Simay henüz ben hoş geldiniz demeden. Düz, ne yansıtacağından bihaber yüz ifademle suratına baktığımda gözlerini devirdiğini gördüm.

“İnsan değil duvar duvar...” diyerek sitem etti ve yanımdan geçerek salona doğru ilerledi. Onun tavrıyla diğerlerinin gözleri üzerimde dolandı, aldırış etmedim. Eymen beni saç-

larımdan öptükten sonra ondan uzaklaştım ve kapıyı açık bırakarak içeri geçtim. Arkamdan geleceklerini biliyordum. Sessiz sedasız salona doluşurken Arkın'ın ayak seslerini duymam uzun sürmedi.

“Yiğidim, özlettin kendini.”

Yazel'in alaylı sesine karşı homurdanıp Eymen'in yanına oturdu. Sanki önümüze idam sehpası getirilmiş de hepimiz üzerine binmiş sonumuzu bekliyor gibiydik.

“Ee, ne yapacağız? Anlat bakalım,” dedi Eymen sakince arkasına yaslanarak. Dertsiz tasasız görünüyordu ama öyle olmadığını biliyordum. Dünyanın bütün yükünü almıştı heybetli omuzlarına.

“Görev aslında basit,” diyerek eliyle yüzünü ovuşturdu Arkın. Yorgun olduğu o kadar belliydi ki...

“Gideceğimiz yer, sosyetenin katılacağı bir yemek. Ben, Kenan Demiroğlu olarak gideceğim. Yazel ve Eymen, siz korumalarımısınız. Ezel ve Simay siz ise çalışan olarak davette olacaksınız,” dedikten hemen sonra gözleri bana döndü. Kısaca baktık. “Sen... karım olacaksın.”

Zamanın şu an durmasını ve hiç devam etmemesini dileddim. Ateş olmayan yerden duman tütmezdi ya hani. Şu an yanıyor muydum? Yoksa zihnim mi buharlaşmıştı? Solduğum şey oksijen değil dumandı bana göre. Şayet ben ateşsem o kıvılcımdı. Ve kıvılcım dağılınca yangın çıkması kaçınılmazdı.

Simay'ın kıkırdadığını, Eymen de dâhil diğerlerinin sırttığını gördüğümde kaşlarım çatılır gibi oldu. Komik bir şey mi vardı? Ayrıca Eymen neden sırtıyordu? Hadi diğerlerine eğlence çıkmıştı da ona ne oluyordu ki!

Ters ters yüzlerine bakmaktan alıkoyamadım kendimi.

“Tam olarak ne zaman başlayacağız?” dedi Ezel kahverengi saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken.

“Yemek, bu gece 21.00'de başlayacak 00.00'da bitecek. Biz yaklaşık bir saat kadar orada bulunacağız. Yani akşamü-

zeri hazırlanmaya başlayacaksınız. Kroki hepinizde olacak, fotokopileri çıkmadan cebinize koyun. Olur da bir sıkıntı çıkarsa diye en hızlı kaçış yöntemini hazırladım. Size fazla iş düşmeyecek zaten. Bütün iş,” diyerek gözlerini üzerime çevirdiğinde herkes onunla beraber bana baktı. Üzerimdeki baskıdan mıdır nedir bilmiyorum ama sırtım daha dikleşti. “Mina’da.”

Görevimi tam olarak bilmesem de üstesinden gelinmeyecek kadar zor olacağını düşünmüyordum. Bu da demek oluyordu ki korkacağım bir durum yoktu. Sanırım kendimle alakalı en sevdiğim huyum, önüme seçenek sunuluyorsa onun imkânsız olmayacağı bilinciyle yaklaşmamdı.

Arkın’ı başımla onaylayıp gözlerimi yere indirdim. Çıplak ayak parmaklarımı izledim, başka birilerinin de beni izlediğini bilerek.

“Sen bu halinle mi gelmeyi düşünüyorsun?”

Simay’ın tedirgin sesi, duygularıma tercüman olmuştu. Yorgun olduğu her halinden belliydi, akşamki göreve nasıl gelecekti? Yerde dolaştırdığım gözlerimi kaldırarak ona baktım. Gözlerini kapatarak kafasını geriye doğru yatırıp koltuğa yasladı.

“Birazdan gidip dinleneceğim. Siz de o sıra krokiyi iyice ezberleyin.”

Onaylayan birkaç mırıltı doldurdu salonu, ardından herkes birbirleriyle konuşmaya başladı. Gözlerim hâlâ Arkın’ın üzerindeyken aniden bana baktı ve gözlerimiz kesişti. Bakıştık ve o an hiç beklemediğim bir şey yaptı.

Bana göz kırptı.

İfadeden yoksun olduğuna emin olduğum yüz ifadem parçalara ayrıldı, kaşlarım şaşkınlıkla kalktı.

Ciddi ciddi bana göz kıpmıştı.

Ne yapacağımı bilmediğimden bakmaya devam ettim ama kesinlikle gözlerimi kaçırmadım. O da aynı şekilde. Zaten dakikalar sonra dinleneceğini söyleyip merdivenlere yöneldi

ve gözden kayboldu. Açık pencereden görünen gökyüzüne baktım. Güzeldi. Güzel olduğuna, olacağına inandığım şeyler gibi güzeldi.

“Nasılsın? Alışabildin mi buraya?” Ansızın, kulağımın dibinde hissettiğim soluk, düşüncelerimi kâğıt misali yırttı orta yerinden. Eymen’e, daha geldiğim ilk gün alıştığımı söyleyemedim. Onun yerine, “İyiyim,” dedim kuru bir sesle. “Alışıyorum.”

Burayı bu kadar çabuk benimseme nedenim, çocukluğumu ve anılarımı paylaştığım bu insanlar mıydı? Yoksa bakışlarıyla bile bana ne kadar çok inandığını, düşsem dahi kaldıracacağını anlatan adam mı çelmişti aklımı?

“Üstesinden geleceğine eminim.”

“Çoğu şeyin üstesinden geldim, bunun da gelirim,” diyerek kestirip attım. Sesime işleyen umursamazlık, sayfalara dökemediğim kelimelerin perdesiydi.

“Bu kadar soğuk olma. Herkesi korkutup kaçırmak mı istiyorsun?” dedi alaycı sesiyle, fakat benim gözlerim çoktan atmaca gibi onun gözlerine kenetlenmişti.

“Gitmek isteyen engelleyeceğimi mi sanıyorsun?”

Beni kaale almadı. Bunun yerine kafamı kolunun altına sıkıştırarak saçlarımı çekiştirdi, onu ittim.

“Bırak beni.”

Bıraktı. Yüzündeki gülümseme halinden hoşnut olduğunu apaçık gösteriyordu. Onun yanından kalktım.

“Kızlar, odama gelmek ister misiniz? Kıyafet bulmalıyız,” dediğim anda Simay ayağa fırladı. “Olur, sen istersen de gelmem mi?”

Fakat onun aksine Ezel sakince, “Arkın kıyafetleri ayarladı. Bize sadece giymek kaldı. Ama istersen krokiyi inceleyebiliriz.”

“Bana uyar,” dedikten sonra arkamı dönüp merdivenlere yöneldim. Odaya girdiğimizde krokiler yatağın üzerindeydi, Arkın bırakmış olmalıydı. Simay, diğerlerinin krokilerini aşı-

ğı götürürken ben çoktan başına kurulmuş her bir ayrıntıyı inceliyordum. Olacak herhangi bir şeye önlem olarak üç tane kaçış yolu hazırlamıştı Arkın. Bir tanesi asansör boşluğu, bir tanesi yangın merdiveni ve diğeri de arka bahçeye açılan kapıydı.

Hepsini iyice ezberledikten sonra Ezel, Arkın'ın bizim için aldığı kıyafetleri getirdi. Elbiseyi çıkarıp baktığımda oldukça şık, sade ve güzel olduğunu gördüm. Siyah, göğüs ve yırtmaç dekoltesi olan bir elbiseydi.

Tam bana göreydi. Şaşalı şeylerden pek haz etmezdim.

“Pekâlâ kızlar,” dedi Ezel ayağa kalkıp odanın ortasına geçerek. “Yavaştan hazırlanmaya başlayalım. Hepinizle özel olarak ilgileneceğim.”

* * *

“Keşke direkt paletin içine soksaydın yüzümü Ezel.”

İçine bolca sinir serpiştirilmiş olan sesim onun yüzünde tebessüm oluşturdu. Zevk aldığı belliydi. Benim aksime onlar sıradan çalışan kıyafetleri giymişlerdi ve sıradan makyajları vardı ama yine de oldukça güzellerdi.

“Ama çok güzel oldun. Gerçi zaten güzeldin ama...” İltifatına karşı tek tepkim boş boş yüzüne bakmak oldu. Odaya çıkıp aşağı indik ortalıkta kimseler yoktu. Belli ki çoktan dışarı çıkmışlardı. Ayaklarım, alışık olmadığım topuklu ayakkabı yüzünden rahatsızdı. Giydiğim elbisenin içinde de kendimden çok uzak gibiydim.

Şu anda aynada gördüğüm halimi birkaç ay önce görsem tanımadığım için selam vermeden yanından geçerdim. Dışımız kadar kolay değişseydi keşke içimiz de.

Kapıdan dışarı çıktığımızda hepsinin hazırlanmış, arabaların yanında bekliyor olduklarını gördüm. Aralarında bir şeyleri konuşuyorlardı. Bizi ilk fark eden Yazel, sonra Eymen olmuştu.

“Vay arkadaşssssss,” dedi Yazel. “Mina sen neymişsin be.”

Titrek bir nefes aldım. Gözlerim tepkisini merak ettiği kişiye döndü. Arkın’a. Yerine mihlanmış, dümdüz bir surat ifadesiyle bana bakıyordu. Gözlerini dahi kırpmadan bakıyor olması neye işareti? Çünkü nefes aldığından bile şüpheliydim.

Eymen ıslık çaldı. “Charlie’nin Melekleri.”

Hep bir ağızdan ağzımızın içinde geveleyerek teşekkür ettik.

“Seni Arkın’ın yanına alalım,” dedi Simay sesinde apaçık belli olan hınzır tınıyla. Ona göz devirmek dahi istemediğim için sessizce Arkın’a doğru küçük adımlar attım. Eymen yarı yolda saçlarıma öpücük bırakıp kendi arabasına yöneldi. Yazel, çoktan en sondaki arabaya binmişti bile.

Elimle elbisenin eteğini tutarak yürümeye devam ettim, yürüdükçe yırtmacımdan gözüken bacaklarıma ara sıra gözüm kaymıyor değildi. Fakat sonrasında gözlerim başka birine odaklandı.

Mavi gözlü bir adama.

İçinde bulunduğu siyah takım elbisesiyle gözüme kocaman gözüktü. Oysa o kadar da kalıplı biri değildi. Belki de ben nasıl görmek istiyorsam öyle görüyordum. Ona doğru yürüyüşümü ilgiyle izledi.

“Güzel görünüyorsun,” dedi ansızın ve ben nefesimi tuttum. Bu da neydi? Neden nefesimi tutuyordum ki? Ya da neden karnımın içinde bir şeylerin hareket ederek beni rahatsız ettiğini hissediyorum. Diğerleri iltifat ettiğinde sadece boş boş bakarken onun kısacık cümlesiyle tüm düşüncelerimin altüst olmasını neye bağlamalıyım? Dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Teşekkür ederim,” dedim fakat aynı şekilde iltifat etmedim. Ben hayatımda kimseye iltifat etmemiştim ki... Bana yabancıydı böyle şeyler.

Kulaklarım hafiften uğuldarken bir hışım kendimi arabaya attım. O da benden hemen sonra şoför koltuğuna geçti

ama arabayı çalıştırmadı. Onun yerine elini cebine attığını gördüm.

“Bunu takmalısın,” dedi ve elindeki kutuyu açarak alyansları âdeta gözüme soktu. Yutkunarak gözlerine, ardından tekrar alyanslara baktım. Biz evli rolü yapacaktık değil mi? Bu tamamen aklımdan çıkmıştı.

“Tabii,” dedim istemsizce soğuk çıkan sesimle. Alyansları kutudan çıkardı, birini kendi parmağına takarken diğerini gözlerimin içine bakarak benim parmağıma taktı.

“Defne Demiroğlu. Oradaki adın bu olacak,” diyerek arabayı çalıştırdı.

Kaşlarımı kaldırdım. “Nasıl bu kadar rahat girebiliyoruz. Ya bu insanları tanıyan biri çıkarsa?”

“Onlar bizzat biziz zaten. Sanal ortam zenginleri olarak biliniyoruz ve kimse bizi görmedi. Yani yıllardan beri olan bir şey, temelini önceden atmıştık, bir işe yaradı.”

Anlayamadığım için kaşlarım çatıldı.

“Nasıl yani? Neden böyle bir şey yapma gereği duydunuz ki?”

“Patron ile çalıştığımız zamanlar açtık bu sanal şirketi. İnternet üzerinden iş yapıyordu ve bir süre sonra nam saldık,” dedi ve direksiyonu kırarak sağa doğru saptı.

Elimle, açılan bacağımı örterek tekrar ona döndüm. “Peki ya Defne Demiroğlu? O zaman da mı evli gösteriyordunuz?” Konuşmak yerine başıyla onayladı ve bana dönüp baktı. Bir şey söyleyecek oldu, sustu. Ama dayanamayıp tekrar araladı dudaklarını.

“Seni ilk defa böyle görüyorum,” diyerek beni baştan aşağı süzdü ve önüne döndü. Damağımı kaşındıran kelimeleri bir bir yuttum. Avcuma ateşten top bıraksa bu kadar yanmazdım.

“Sanki normal halimi çok görüyordum da!” dedim homurdanırcasına.

“Son beş yılımı sana adadım ben, “ dedi, içimde derin yarıklar açtı. O yarıklardan çok şey sızdı ama ne sızdığını göremedim, hissedemedim. “Sen görmesen de seninleydim. O yüzden bana, seninle ilgili olan şeylerden habersizmişim gibi davranma.”

Sen görmesen de seninleydim.

Fark etmedi belki ama görünmez bir imza attı o an.

İmzasında adımız saklıydı.

14. BÖLÜM

Adrenalinin ve damarlarımda akan kanın baskısını iliklerime kadar hissediyordum. Araba yavaşlayıp mekânın önünde durduğunda biraz heyecanlıydım. İlk görevimdi ve ister istemez neler olacağını kestiremediğimden her ayrıntıyı düşünmeye çalışıyordum.

“Şimdi,” dedi Arkın arabadan inmek yerine üzerindeki takım elbiseyi düzelterip bana dönerken. Mavi gözleri daha koyu gözüküyordu ve ara sıra etrafına bakıyordu. “Hedefimiz Nilgün Aksu. Kadın tam bir sosyetik, zaten gördüğün an tanırırsın. Şan şöhret varsa bir kişide o kişi onun için en ideal arkadaş tipidir. Kimseyi önemsemez, çıkarları için yaşar. Daha önce bir evlilik yaptı ve aldatıldığı için boşandı. Hassas olduğu tek konu aldatılmak...”

“Yani diyorsun ki en hassas yerinden vuracağız.”

“Aynen öyle.”

Aklımda bir şeyler şekillenmeye başlamıştı fakat bunu ona söylemek yerine üzerinde düşünmeye başladım. Bu sırada arabadan indik ve anahtarı valeye vererek bir araya geldik. Elini belime koyarak sıkıca kendisine çekti beni. Boğazıma oturmuş olan şey neydi bilmiyorum ama yutkunmakta

zorluk çekiyordum. Şayet ruhumun penceresi olsa şimdiye çoktan çatlar, bedenimi kan revan içinde bırakırdı.

Aldığım derin nefesten sonra zor da olsa yürümeye devam ettim. Ona bakmamaya çalışıyordum.

İçeri girdiğimizde kalabalık beni daha şimdiden bunaltmaya başlamıştı bile. Bizi selamlamaya gelen insanlar kim olduğumuzu öğrendiğinde şaşırıyor, ardından saygıda kusur etmiyorlardı. Bunun nedeni; şan, şöhret ve para mıydı?

İlginçti doğrusu.

Genel olarak sessiz kalmayı seçtiğim anlardan sonra elimden tutup çektiirdi Arkın beni. Masaya geldiğimiz anda nedenini anlamıştım.

Nilgün Aksu.

Tam karşımdaydı.

Üzerine giydiği saks mavisi, dizlerinin hemen altında olan elbisesiyle yaşını kesinlikle göstermiyordu. Saçlarını ensesinde sıkı bir topuz yapmış, küpeler ve pahalı olduğuna adım kadar emin olduğum kolyesiyle zarafetine zarafet katmıştı. Şuh kahkahası eşliğinde yanındaki insanlarla sohbet ediyordu.

Konuştugu kişilere tebessüm ettikten sonra bize döndü ve beni baştan aşağı süzdü. Ardından aynı şekilde Arkın'a da baktı. Gözleri boynuma, Arkın'ın son anda taktığı oldukça pahalı olan kolyeye kaydı. Hemen ardından genişçe gülümsemi ve bize yaklaştı.

“Merhaba, hoş geldiniz. Ben Nilgün Aksu,” diyerek elini bana doğru uzattı.

“Merhaba Nilgün Hanım. Defne Demiroğlu.”

O an gözleri parladı. Arkın'la tokalaşırken, “Ah, sizi burada görmek ne harika! Kenan Bey, bu kadar genç olduğunuzu bilmiyordum. Aynı şekilde böyle genç ve güzel bir karınız olduğunu da...” dedikten sonra yanımızdan geçen görevliden aldığı viski bardaklarını bize uzattı.

Arkın, “Erken yaşta bu işlere atıldım,” dedi ve belimdeki elini daha da sıkılaştırıp beni kendine çekerek başını yana

eğdi. O an hiç beklemediğim bir Şey yaparak dudaklarını boynuma bastırdı ve bir öpücük bıraktı. Nutkum tutulurken sevindiğim tek Şey yüzümü ifadesiz tutma konusunda fazlasıyla yetenekli olduğumdu. “Ve genç yaşımanın bana kazandırdığı en büyük Şey de karım.”

Nefesi tenimden sıyrılarak uzaklaştı ve öptüğü yer sızım sızım sızlamaya başladı. Şahdamarım tekrar dudaklarını ararcasına zonklarken yutkundum.

“Siz çok tatlısınız!” O, bunu söylediğinde yüzüne önce boş boş baksam da Arkın’ın uyarıcı baskısıyla hafif tebessüm ettim.

“Teşekkür ederiz,” diye mırıldanmayı da ihmal etmedim. Arkın’ın duygu yüklü bakışlarını sağ tarafımda hissetmiş olsam da ona bakmak yerine gözlerimi etrafta gezdirdim. Kalabalık ortam, sahte yüzler ve şuh kahkahalar. Hiç bana göre değildi. Ben, elinde bir fincan kahveyle saatlerce pencere önünde dikilerek sessizliğe yoldaş olmayı tercih ederdim. Nilgün Hanım’m arka arkaya gelen soruları ve aldığı cevaplar esnasında gözlerim daha farklı Şeyleri aramaya başladı.

Broşu.

Çaktırmamaya özen göstererek onu ve etrafını incelerken çantasını fark ettim. Hemen önüne iliştirilmiş broş, göz alıcı ve değerli gözüküyordu. O sırada Arkın’ın bana baktığını hissedip ona döndüm. Göz göze geldik.

Aynı Şeyleri düşünüyor olmalıydık ki bakışlarımız tekrar çantaya yönelmişti. Daha fazla bakmanın dikkat çekeceğini düşündüğümünden ilgimi oradan uzaklaştırdım. İyi güzeldi, broşun nerede olduğunu bulmuştuk da...

Ben o broşu nasıl alacaktım?

Usulca, sıradan çift pozu vererek Arkın’a sokuldum. Bu ikimizi de germiş olsa da yapacak bir Şeyim yoktu. Birbirimize olan temasımız neden bu denli diken üstünde hissettiriyordu, anlam veremiyordum.

“Tanrı aşkına,” dedim dudağımı kulağına yaklaştırıp fısıldayarak. “O broşu nasıl alacağız?”

Belimdeki eli sertleştirdi. “İşte sen tam olarak burada devreye giriyorsun. Nasıl alırsın bilmiyorum ama çıktıktan sonra elimde olmasını istiyorum.”

İçimi ürperten ses tonundan ziyade ılık nefesi beni mest ediyordu.

Şahdamarımı öptü.

Neden yaptığını bilmiyordum ama bu iki olmuştu ve dizlerim dahi titriyordu.

“Ne yapıyorsun?” demekten alıkoyamadım kendimi.

“Mutlu çift pozu veriyorum.”

“Ama ben hiç mutlu değilim. Dudaklarını tenimden uzaklaştırır mısın?” diyerek elimi göğsüne koydum ve hafifçe geri çekilmeye çalıştım. O ise bu atağıma karşı çıkarak tutuşunu sıkılaştırdı ve boynuma daha çok sokuldu.

“Asıl sen benden uzaklaşmalısın.”

“İzin veriyorsun sanki! Ne o? Yoksa dikkatin mi dağılıyor?” dedim alay edercesine fakat amacım alay etmek falan değil, üzerimdeki o tuhaf etkisini unutabilmektir.

“Senin yanımdayken insanın nasıl dikkati dağılmaz ki?”

Bakıştık.

Kelimelere dökemediğimiz şeyleri gözlerimize bir bir aşıladık ve birbirimize emanet ettik. Emanet kelimelerin yükü büyüktü, bitmek bilmezdi.

Hissediyor muydu? Avucuma bir kor bırakmıştı ve o kor tüm bedenime yayılıyordu. Alev alacaktım, ateş olacaktım.

Geçen saniyeler ve saniyelerin katili dakikaların ardından Nilgün Hanım lavaboya gideceğini söylediğinde bana da gün doğmuştu. Çantası elindeydi, atak yapmam için elime fırsat geçiyordu.

Eh, seve seve değerlendirecektim.

O gittikten saniyeler sonra Arkın’a lavaboya gideceğimi söyledim ve yanından ayrıldım. Bu sırada yanımdan geçen

Simay'ın, "Heyt yavrum, hepsi senin mi?" dediğini işittim fakat dönüp yüzüne bakmadım ve kalabalığın arasından geçip tuvaletlerin olduğu dar koridora girdim.

Kapıya uzanmadan önce derin bir nefes aldım. Şu an ihtiyacım olan şey buydu. Doğaçlama hareket edecektim ve beni nelerin beklediğini bilmiyordum. Tek dileğim şansımın yaver gitmesiydi. İçeri girmemin hemen ardından elini yıkayıp kuran kadın bana gülümseyip yanımdan geçti ve lavabodan çıkarak kapıyı kapattı. İçeride kimse yoktu ve biri hariç tüm kabin kapıları açıktı.

O kapalı kapıda kimin olduğunu bildiğimden aynanın karşısına geçtim. Birinin gelme olasılığını göz önünde bulundurarak ara sıra kapıyı gözetledim. Çantamın içerisinden çıkardığım telefonu sanki biriyle konuşuyormuşçasına kulağıma dayadım.

"Anne?"

Olmayan bir annenin sahte varlığıyla avuttum kendimi.

"Davetteyiz," dedim durgun bir sesle, sanki karşıdan yanıt alıyormuş gibi konuşuyordum.

"Anne, daha fazla buna tahammül etmek istemiyorum!" diyerek önüme düşen saç tutamını kulağımın arkasına sıkıktırdım. "Ne demek sabret? Kocamın başka biriyle ilişkisi olduğunu bilerek devam edemem anlamıyor musun?" Durgun sesim önce kendini hırçınlığa ardından hafif bir hıçkırığa bıraktı. Bir role çabuk adapte olmak benim için zor değildi. Sağ olsunlar bana kazandırdıkları şeylerden biri de buydu.

"Dayanamıyorum... Sevdığım adamın beni sevmeyişine dayanamıyorum," dedim ve tekrar hıçkırdım. "Tamam, akşam bir bahaneyle geleceğim yanına. Görüşürüz anne." Telefonu çantama koyup ellerimi lavabonun soğuk fayansına dayadım ve içli içli ağlamaya başladım. Kafam yere doğru eğikti. O sırada duyduğum kilit açılma sesinden sonra telaşla arkamı döndüm ve sahte bir dehşetle Nilgün Hanım'ın yüzüne baktım. Gözleri dolu dolu bana bakıyordu.

“Nilgün Hanım...” dedim daha fazla ne diyeceğimi bilemeyerek, korkmuş gibi görünmeye çalışıyordum. Hıçkır-mamak için elimi ağzıma bastırdım. Topuklu ayakkabısına aldırış etmeden bana doğru koşturdu ve hızlıca sarıldı.

“Korkma. Kimseye söylemeyeceğim,” diyerek sırtımı sıvazladı. “Birbirinizi çok seviyor gibi duruyordunuz fakat her şeyin görüldüğü gibi olmadığını kendimden bilirim. Üzül-me. Bu konuda sana yardımcı olmak isterim.” Sesi acıyla terbiyelenmiş gibiydi. Bir insan, hissettirebiliyorsa yaşamış demektir ve bu kadının yaşadıkları nedeniyle ağır bir yara aldığına emindim.

Ellerimi gevşekçe sırtına sarıp tekrar hıçkırdım.

“B-ben, üzgünüm.”

Kollarımı tutup beni kendinden uzaklaştırdı. “Üzgün ol-ması gereken sen değilsin!” dedi hiddetle. “Seni ağlatanlar utansın. Hiçbir kadın, hiçbir insanoğlu ne aldatılmayı ne ağlatılmayı hak eder!” Elimle gözlerimi sildim. Ne ara bu kadar ağladığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Elim şaka-ğımaya yasladım.

“Zor. Buna müsaade etmek çok zor.”

“Etme,” diyerek karşı çıktı fakat ben kendimden geçer gibi arkaya doğru sendelediğimde çığlık atarak beni güçsüzce tutmaya çalıştı ancak ikimiz beraber yere doğru savrulduk. Sanırım biraz abartmışım çünkü omzum lavabonun fayan-sına çarptığı için oldukça acıyordu. Bu kadar şova ne gerek vardı ki!

Kendi kendime kızmaya bir son verdim.

“Defne Hanım, iyi misiniz?” diyerek endişeyle bağırdı fakat gerçekten başım dönmüştü. Kendimi rolüme fazla kap-tırmış olmalıydım ya da tansiyonum düşmüştü.

“Başım döndü.”

Kısık sesimi duymuş olsa gerek, “Hemen Kenan Bey’i çağırıyorum,” dedi.

Alayla gülümsedim. “Sanki onun çok umurundayım ya!”

“Bu konuda sana yardımcı olacağım. Ama önce iyi olman gerek. Hemen geliyorum...” diyerek ayağa kalkıp yanımdan uzaklaştı. Yattığım yerde hafif doğrularak yüzümü buruşturdum. Omzum gerçekten acıyordu ve iğrenç bir tuvalet zemininde uzanmak kadar kötü bir şey yoktu. Elim ağrıyan başıma götürerek migrenimin tutmamasını diledim.

Hızla açılan kapının duvara vurduğunu işittim önce.

“Güzelim!” Telaşlı koca rolündeki Arkın yanıma koşturup yere çökerek yüzümü avuçları arasına aldı. “Ne oldu sana?”

Gözlerimi kırıştırdım. “Bilmiyorum. Tansiyonum düştü sanırım.”

Ellerini bacaklarımın altından geçirdi ve beni kucaklayarak doğruldu. Eli çıplak tenime değiyordu. Peki ya benim aklım neden durmadan oraya kayıyordu? Hislerimi infaz ettiğimi sanırken hepsi yeniden, kendini gözüme sokmak istercesine filizleniyordu. Başa çıkmak zordu.

Beni başlı başına Arkın zorluyordu.

Alnımı öptüğünde boş boş yüzüne baktım. İkimizin arasında asılı kalan soğuk bakışmadan neler doğabilirdi ki?

Endişeliydi. Rol icabı değil, gerçekten endişeliydi.

Bunu görebiliyordum.

“Kusura bakmayın. Geceyi erken bitiriyoruz,” dedi Arkın soğukça.

Nilgün Hanım, ona sadece benim anlayabileceğim ters bir bakış attı. “Mühim değil. Yeter ki Defne Hanım iyi olsun, beni haberdar edin lütfen.”

“Elbette.”

Ön taraftan çıkıp insanları yersiz telaşa sokmak ve tabii daha fazla dikkat çekmek istemediğimizden arka kapıdan çıktık. Beni nazikçe ve güçlü bir şekilde kavramış kırılmasından korktuğu porselen bir bebekmişim gibi taşıyordu.

Esen meltem, serinliğini yüzüme bırakarak gitti. Saçlarım hafif savrulurken rüzgârdan korunmak için kafamı göğsüne gömdüm. Burnuma dolan koku ciğerlerimi rahatlattığında

gözlerimi kapattım. Küçükken, bir kokumuz olduğuna inanmazdım. Eymen bana hep çok mayıştırmacı koktuğumu söyler, ben de onun sadece ter kokusu olabileceğini iddia ederdim. Başka ne kokabilirdi ki? Hâlbuki ten kokarmış, herkesin kendine özgü bir kokusu varmış ve bu birini tanıırken de kabul ederken de çok önemliymiş. Öğrendim. Şimdi teyit ediyordum işte onun güzel kokusunu içime çekerken.

Arabaya geldiğimizde kapıyı açarak beni nazikçe ön koltuğa yerleştirdi ve baştan aşağıya süzerek durum analizi yaptı. O henüz nasıl olduğumu sormadan söyledim. “İyiyim.”

Ses etmedi. Direksiyona geçip arabayı çalıştırdı. Göz ucuyla bana baktığını gördüm. Araba hareket etti ve mekânın önünden hızlıca uzaklaştı.

“Çok fenasın.”

Ona doğru döndüm. Dudakları kıvrılmıştı, dümdüz yola bakıyordu.

“Ne? Ne yaptım yine?”

“Kötü anlamda söylemedim,” diyerek karşı çıktı bana. “Orada... Neler oldu?”

Cevap vermek yerine sıkı sıkıya kapalı tuttuğum avucumu açarak ona doğru uzattım. Araba yavaşladı, gözleri önce gözlerime sonra avuç içime döndü ve aynı anda dudaklarımız kıvrıldı.

Soğuk, bolca tehlike barındıran tebessümlerdi bunlar.

Herkes anlayamazdı.

“Olması gereken oldu”

Ve biliyordum ki bu daha başlangıçtı.

15. BÖLÜM

İki yüzü ayna gibi bir bıçaktan farksızdı zaman. Bir yüzünde kendimi görüyordum, diğer yüzü belirsizdi. Belirsiz olan yanıma geleceğimken kendimi gördüğüm yanıma geçmişim mi oluyordu? O halde şimdi bulunduğum zamanı nasıl ifade edecektim?

Geçmiş ve gelecek arasındaki o ince çizgiydim. Bıçağın keskin tarafı...

“Tam bir cadısn,” diyen sesini işittiğimde gözlerimi devirmekten kendimi alıkoyamadım. Benimle uğraşmaktan zevk mi alıyordu? Zira ben sinirlenmekten hiç zevk almıyordum.

“Fılan filan,” dedim boş boş yüzüne bakarak.

Arkın elindeki havluyla saçlarını kuruluyordu, üzeri çıplaktı, altında belinden düşecek gibi duran eşofmanı vardı. Aykırı bir görüntüsü olsa da artık yadırgamıyordum. Bir erkekle aynı yerde kalmak fikri onunlayken çekilir hale geliyordu.

“Fılan filan? Falan filan değil miydi o?” dedi eli başının üzerinde duraksarken. Mavi gözleri yanıt istercesine yüzümde geziniyordu.

Omuz silktim. “Ben öyle diyorum.”

Kafasını salladı. “Değişik.”

“Sen bana laf yetiştireceğine şu eşofmanını topla. () öyle zibidiler gibi?” Çocuğunu azarlayan annelerden farkı yoktu, buna emindim.

“Moda bu moda. Cahil.”

“Moda mı?” Sesim aşağılayıcıydı. “Bir şeye benzese bar, kışını sallasan belinden düşecek.”

Havluyu ensesine koyup kafasını aşağıya doğru eğdi ve an, hiç beklemediğim bir şey yaptı.

Kışını salladı.

“Bak, düşmedi.”

Bunu kasıtlı olarak yapmadığını, bir anlık dalgınlıkla yaptığını yüz ifadesinden anlayabiliyorum fakat kendimi tutamadım ve uzun zamandır bana yabancı gelen şeyi yaptım.

Güldüm.

Yüzündeki ciddi ifade sarsıldı ve şoke olmuş bir şekilde bana baktı. Elimi dudaklarıma bastırarak kısık sesli gülüşümü bastırmaya çalışmış olsam da duramıyorum. O anki haline saatlerce gülebilir, aylarca dalga konusu yapabilirdim.

“Ne? Komik mi?” dedi sertlikten uzak, yumuşak bir sesle ve sol omzunu kapının pervazına dayayarak beni izlemeye devam etti. Gülüşümü zor da olsa kısa tutarak tıpkı onun gibi banyonun hemen karşısındaki duvara yaslandım. Aslında neden şu an bu vaziyette olduğumuzu bilmiyordum. Şans eseri karşılaşmış, birbirimize laf atmaya başlamıştık. Tamamen onun suçuydu.

Ben durup dururken kimseye laf atmazdım.

“Evet, gülüyorum, görmüyor musun?”

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Hep görsem ya böyle...”

Zamanın, akmayı bırakıp donduğu bir ânın içerisindeydim. Gözlerimizi dahi kırıştırmadan birbirimize bakıyorduk. Bütün keyfim tuzla buz olurken konuşmak yerine susmayı tercih ettim.

“Duvarların,” dedi esrarengiz bir tınıyla. “Çok sağlam.”

Sahiden, sağlam olan duvarlarım mıydı? Soğuk olmak, duvarlarının olduğunu tasdikliyorsa öyleydim.

“Aynaya baktığın her an gördüğün için yadırgamıyor olmalısın.”

Elime neşter verseler, önce kalbimi ortadan ikiye kesmek ve içinde olan her şeyi boşaltmak, ne var ne yok bakmak ve ayıklamak isterdim. Beni soğuk yapan şeyleri atınca geriye bir şey kalır mıydı? Bilmiyorum.

“İşin bittiyse çık da ben gireyim,” dedim homurdanırçasına. Halinden memnun gibi görünse de benim de düş alıp dişlerimi fırçalamam gerekiyordu.

“İyi, geç.”

Yana kayarak bana sunduğu alana boş gözlerle bakmaktan başka bir şey yapmadım. Fakat bunun böyle devam etmeyeceğinin bilincinde olarak ona doğru yürüyüp yüzüne bakmadan geçmeye çalıştım.

Ama sadece çalıştım.

Banyonun ıslak karolarına basar basmaz ayağım kaydı. Kendimi geriye doğru yalpalarken buldum fakat bir çift soğuk eli belimde hissettiğimde tüm endişem uçup gitti.

“Dikkat etmelisin Küçük Mina,” dedi nefesi yüzümü yalayıp geçerken.

“Sensin küçük.”

Peki ya pozisyonumuzu umursamadan cevap verme dürtüsüyle konuşmam ne kadar doğrudu? Ellerim çıplak göğsüne dokundu. O an, orada aramızda farklı şeyler vardı. Görünmez bir his ya da duygu...

Her neyse.

İkimizi de, avucunun içerisine alarak hapsetti. Ne o çıkmayı istedi ne de ben. At gözlüklerimizi takmış, birbirimizden başka hiçbir şeyi görmüyor, görmek istemiyorduk. Bunun adı neydi?

Gözlerinin gözlerimden daha aşağılara kaydığını gördüğümde nefes almak benim için daha da zorlaştı. Dudaklarım-

da olan gözlerine bakmayı sürdürdüm fakat kendime hâkım olamayıp ben de onun gibi dudaklarına baktım. İçim kıpır kıpır olurken zihnim sorularına savaş açmış, büyük bir çatışma halindeydi.

“Bazen konuşmak acıtır,” dedi fısıldarcasına ve gözlerime baktı. “Sen beni gözlerimden anla.”

Anlamak, dinlemekten geçtiği kadar bakmayı da kapsardı. Ben ona bakarak anladım. Gözlerinde taşıdığı hisleri avuç içlerime bıraktığında yarasının sarılmasını dileyen bir çocukla karşılaşmıştım. Sarmak yara bandı olmak değildi her zaman. Bazen, merhem hazırlamak gerekirdi, iki kişiden oluşan ve iki kişiyi aynı anda iyileştirebilecek bir merhem.

“Bu kadar anlamın içinde fazla anlamsız değil miyiz?” dedim.

Güldü.

Gülerken tekleyen nefesi yüzümü okşadı.

“Şayet öyleyse, anlamsızken fazla güzelsin,” diyerek diktiği tüm taşları yıkıp yeniden dizmeye başladı. Domino taşları gibi... Onları dizip yıkmayı her seferinde yeni bir şey göstermeyi seviyordu.

Dudakları, dudaklarıma yaklaştı. Duraksadı. Yanağım ve dudağım arasındaki noktaya yumuşak bir öpücük bıraktı. Kalbim, kaburgalarımın kemikten parmaklıklarını kırıp oradan elini uzattı ve onun kalbini yakalayarak içeri çekmeye çalıştı. Nabzım öyle hızlı atıyordu ki kulağımın dibinde silah patlasa duymazdım.

Bir an, ne yapacağımı bilmediğim bir heyecanla onu göğsünden itip ayağımın kaymasına aldırmadan içeri girdim ve kapıyı gürültüyle kapatıp derin derin nefes aldım.

Beni öpmüştü.

Ve ben bundan rahatsızlık duymamıştım.

Elim kalbimin üzerinde, sakinleşmeyi bekledim. Ne kendime ne de onun bunu yaptığına inanabiliyordum. En çok da böylesine heyecanlanmam şaşırtıyordu beni.

Azcık da olsa sakinleştikten sonra suyun altına girdim. Etraf onun şampuanı kokuyordu. Tenimden süzülen su, gidere akarak gözden kayboluyordu. Nereye koyacağımı bilemeden akıp giden düşüncelerim gibi. Bu heyecanlı şeyin ne olduğunu, ona ne isim vereceğimi, bana ne yaptığını bilmiyordum. Bir süre daha bileceğimi de zannetmiyordum üstelik.

Duş aldıktan sonra havluya sarınıp kapıdan başımı uzattım. Onun ortalarda olmadığını görünce çıkıp koşturarak odama geçtim. Kurulandıktan sonra taytımı ve kalçalarımı örten kırmızı bol tişörtümü giydim. Erkek tişörtü gibi duruyor olsa da bu tarz giyinmeyi seviyordum. Aynada son kez kendime bakarak iç çektim.

Bazen gözlerimde gördüğüm soğuk kadın bana çok yabancıydı ama bir o kadar da tanıdıktı. Bu çelişkili durum beni mahvediyordu.

Odamdan çıkarak salona geçtim. Arkın'ın bağırıışlarını duymayı beklemiyordum. Yüksek sesli konuşması beni bir an duraksatmıştı. Ne oluyordu?

Hızlıca bahçe kapısına yürüdüm ve sürgülü cam kapıyı açarak dışarı çıktım. Hafif bir rüzgâr esiyordu.

“Bu saçmalık!” diye bağırdığını duydum. Neye bu kadar sinirlendiği hakkında hiçbir fikrim olmasa da onu sinirlendirmelerinden hoşlanmıyordum.

Yanında Eymen vardı, ben duştayken gelmiş olmalıydı. İkisi de oldukça sinirliydi. Eymen, oturduğu yerde homurdanıyor, Arkın ise karşısında ayakta volta atarak burnundan soluyordu. Yanlarındaki koruma başını yere eğmiş put gibi duruyordu.

Bu korumanın adını felaket tellalı koymak istiyordum çünkü ancak böyle ifade edebiliyordum. Her geldiğinde kötü bir haber veriyor, Arkın'ı sinirlendirmekten başka bir şey yapmıyordu.

“Ne oluyor?” dedim kulağıma oldukça soğuk gelen sesimle. Beni görünce bakiştılar. Bunun anlamı neydi bilmiyordum ama hayra alamet değildi.

“Gel,” dedi sadece Arkın. Bu sırada Eymen ayaklanıp beni kollarının arasına alarak her zaman yaptığı gibi saçlarımdan öptü.

“Nasılsın güzelim?”

“Sorun ne?” dedim Eymen’in kollarından ayrılıp otururken.

“Sorun büyük,” dedi Arkın kuru bir sesle.

“Abartma.” Eymen’in sesi sertti. “O her şeyin üstesinden geldi, bunun da gelecektir. Planımızı hiçe sayma, zafere giden her yol mubahtır. O da bunun bilincinde.”

Arkın’dan hırlarcasına bir ses duyduğuma yemin edebildim. “Ne bu rahatlık? Kılına zarar gelse ortalığı yıkacak bir insan değil miydin sen?”

Eymen bana doğru dönünce göz göze geldik. “Öyle. Kılına zarar gelse bırak ortalığı dünyayı başına yıkarım o kişinin,” diyerek tebessüm ettiğinde gözlerimi açıp kapatarak ona bir nevi teşekkür ettim.

“O zaman buna müsaade etmeyeceğimin de bilincinde olmalısın. Ona zarar gelmesini istemediğimi biliyorsun,” diyerek sustu Arkın ve gözleriyle Eymen’e bir şeyler anlattı. Sanki daha farklı şeyler söylemek istiyormuş da söyleyemiyormuş gibiydi. Nedeni benim yanlarında olmam mıydı?

Benden rahatsız mı oluyordu?

Bu durum hoşuma gitmemişti.

“Zarar gelmeyecek diyorum. Gölge’de o yürek yok!”

“Eymen o ağzını...” diyerek sustu ve bana bakıp gözlerini kapatıp açtı. Sinirlendiği her halinden belliydi ama bu kadar abartılacak ne vardı ki?

“Artık düzgünce anlatacak mısınız şunu?” dediğimde ikisinin arasında yine aynı bakışma geçti.

“Evet, seni dinliyoruz Eymen,” derken kollarını göğsünde bağlamıştı Arkın.

“Gölge yarım saat sonra seni almayı planlıyor.”

“Lan öyle pat diye söylenir mi?”

“Ne var be söyle demedin mi?”

Atışmalarını boş gözlerle izledim, tepki vermedim. Bu

duruma nasıl bir tepki verebilirdim hiçbir fikrim yoktu. Ne demek Gölge beni alacaktı? Şu, Arkın'ın abisi olan ve aynı zamanda Patron'a çalışan kişiden bahsetmiyorlar mıydı?

“Ne zaman gidiyorum?”

Dudaklarımdan dökülen cümle onlar kadar beni de şaşırttı. Böyle bir şey demeyi kesinlikle beklemiyordum. Bu kadar çabuk kabullenmem akıl kârı değildi.

“Gideceksin yani?” dedi Arkın sesindeki zorlama sakinlikle. Gözlerim, ona bakmayı reddetti. Çünkü benden önce gözlerimi ikna edebilirdi ve ben bunu istemiyordum. Bazı şeyler fedakârlık isterdi, şimdi tam zamanıydı.

“Evet,” dedim sakın ve ifadesiz bir şekilde Eymen'e baktım.

“Plana sadıksın.”

Gülümsemesi çok şey vaat ediyordu. Benimle gurur duyduğu bile söylenebilirdi.

Onu tekrarladım. “Plana sadığım.”

Arkın bir anda sinirle çekip gitti. Biz de baş başa kaldık. Yaklaşık yirmi dakika boyunca Eymen bana yapmam gerekenler, neler olacağı ve neleri almam gerektiğiyle ilgili tonlarca şey söyledi. Üç gün kadar orada olacaktım. Beni zorla götürdüklerine gerçekten inandırmam gerekiyordu onları. Bunu sağlamak için Arkın'la alışverişe çıkacak, bunu fırsat bilen Gölge'nin adamları tarafından da kaçırılacaktım. Bana pusu kurduklarını zannederken tuzağa düştüklerini anlamayacaklardı bile.

Vakit yaklaştığında yanımdan geçip kapıya çıkarak, “Sen git, ben ceketimi alıp geliyorum,” dedi Arkın sahte bir oyunculukla. Onu başımla onaylayıp dışarı çıktım ve bahçe kapısının önündeki arabanın ön koltuğuna yerleştim.

Arabaya binip Arkın'ı bekliyormuş gibi yaparken, kafamı arkamdaki koltuğa yaslayarak buz tutmuş düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Ancak her şey istediğim gibi gitmedi.

Kafama dayanan soğuk demire rağmen gözlerimi kapalı tutmaya devam ettim.

“Selam.”

16. BÖLÜM

“Sen de kimsin?” dedim ağırca yutkunarak. Rol yapmakta üstüme kimseyi tanımıyorum. Bu işin de üstesinden geleceğime olan inancım sonsuzdu.

Bu özgüven miydi? Şayet öyleyse epey tehlikeli bir şeydi. Silah, beni tehdit edercesine şakağımda varlığını sürdürüyordu çünkü ve özgüvenim durması gereken eşiği atlarsa patlayabilirdi de.

“Şimdi ben şoför koltuğuna geçeceğim ve sen uslu duracaksın.”

“Neden?”

Silahı biraz daha bastırdı.

“Çünkü aksi takdirde buradaki herkesi tek tek öldürürüm.”

Bu sözlerden sonra aklıma gelen ilk şey bahsettiği herkes arasında Arkın’ın da olduğuydu. Korktum. Korkumdan daha büyük olan şey ise ilk önce bunu düşünmüş olmamın verdiği şaşkınlıktı.

Sessiz kaldığım için onayladığımı düşünüp arka koltuktan öne geçti ve zaten üzerinde olan anahtarı çevirerek arabayı çalıştırdı. Bakışlarım karşıya kaydığında Arkın’ın korumalarla konuşarak bizden tarafa geldiğini gördüm. Arabanın

hızla hareket etmesiyle yüzünde beliren şaşkınlık sahte miydi çözemedim.

Gölge, tam yanlarından geçecekken camı yarıya kadar indirip üzerinden Arkın'a baktı ve bir şey yaptı ancak ne yaptığını göremedim.

Ev ve Arkın gözden kaybolunca konuşma ihtiyacı hissettim.

“Beni neden kaçırdığını söylemeyi düşünüyor musun?” Bana bakma gereği duymadan cebinden bir sigara çıkarıp yaktı.

“Seni kaçırmıyorum, alıkoyuyorum.”

“Neden?”

Sigarasından derin bir nefes çekerken dikkatle onu izliyordum. Her hareketi, her sözü benim için önemliydi. Onu analiz etmem gerekiyordu ki yolumu belirlemem kolaylaşsın.

“Keyfim öyle istedi.”

Kendime ruhsuz dediğim güne lanet olsun diyeceğim de...

“Benim de keyfim şu an inmek istiyor, durdur arabayı.” Gözlerimde çağılayan sahte öfkeye neredeyse ben bile inanacaktım.

“Maalesef benim keyfim şu an bunu istemiyor.”

Gözlerimi kapatıp burun kemerimi sıktım.

“Senin keyfin umurumda değil. Durdur şu arabayı.” Hiçbir şey söylemeden arabayı sürmeye devam ettiğinde hızla arabanın kapısını açtım. Zorla götürülüyormuşum gibi yapmam gerekiyordu değil mi? Bence şu an oldukça inandırıcıydım. Daha da inandırıcı hale getirebilirdim.

“Durdur yoksa atlarım.”

Alayla dudağını yukarı kıvrıp, “Atla, ölmen umurumda olmaz,” dedi.

Aynı alaycılıkla sürdürdüm rolümü. “Ölmek bana davetiye olur.”

“O cesaret sende var mı?”

“Bende o cesaret var. Keşke sende de biraz adamlık olsa,”

dedim ve ardından hiç düşünmeden normal hızda giden arabadan aşağıya attım kendimi.

Ölmeyeceğimi biliyordum, arabanın hızı beni riske atacak kadar fazla değildi, ayrıca daha önce bu tarz durumların eğitimlerini aldığım için nasıl atlamam gerektiğini biliyordum. Yalnız atladığım bir şey vardı ve şu an onunla karşı karşıyaydım. Ormanlık bölgedeydik. Yol kenarındaki toprak bir yokuştan aşağıya hızla yuvarlanmaya başladığımda kollarımla yüzümü kapayıp başıma gelecek herhangi bir darbeye engel olmaya çalıştım. Çıplak bacaklarımda oluşan ani sızılar bir yana, bu düşünün ne kadar süreceğini ve nerede biteceğini kestiremiyordum.

Neyse ki kısa süre sonra eğim azaldığı için yuvarlanmam yavaşlamış ve ardından durabilmişim. Kollarımı açıp sırtüstü uzanarak gözlerimi aralamaya çalıştım ancak başım döndüğü için hemen kapattım. Pekâlâ, bayılmış numarası yapacaktım.

Yapmadığım bir o kalmıştı!

Sızlayan gözkapaklarım açılmamak için direnirken, kendimi zorlayıp gözlerimi araladım.

Sarı loş ışığın aydınlattığı odada soluk seslerim yankılanırken bulanık görüşüm yavaş yavaş netleşti. Bilincim yerine gelirken bedenimde sızılar hissetmeye başladım.

Şaka mıydı bu?

Numara yaptığımı zannederken gerçekten mi bayılmışım?

İnleyerek yattığım yerde doğrulmaya çalıştığım sırada başka birinin daha varlığını hissederek duraksadım. Kapı pervazına yaslanmış beni izleyen silueti görünce, yatakta oturur pozisyona gelip boş gözlerle karşımdaki kişiye baktım.

Beni bulmasına şaşırdım mı? Hayır.

Yaptığım şey sadece sınırlarımın olmadığını göstermek amaçlı bir eylemdi.

Böyle olacağını tahmin ediyordum.

İlk andan bu yana başında bulunan kapüşona mı sınırlansam yoksa yüzünü göremediğim için yükselen merakımı mı yatıştırsam bilemedim.

“Sanırım aptallık ile cesareti karıştırdın Ateş.” Yeni edindiğim unvanı onun dudaklarından duymak tüylerimin kabarmasını sağladı.

“Hayır, sana aptallık karşısında harekete geçen cesaretin ne olduğunu gösterdim.”

Yaslandığı yerden doğrulup yatağın önüne gelerek üzerime gölgesini bıraktı.

Gölge...

“Ve sen de bu aptalın sözlerinden gaza gelip arabadan atlayan başka bir aptal oluyorsun?”

Sessiz kaldım.

Üzerime doğru eğilip odaya sinen kokusunu daha da derinden hissetmemi sağladı. Kafasını hafif bir açıyla yana eğip daha da dibime girdi ve nefesini dudaklarımda hissetmememe neden oldu.

Ürkek olmamaya dikkat ederek bakışlarımı şapkasının altında gizlenen gözlerine çıkardığımda âdeta içim titredi.

Mavi gözler...

Arkın’ın gözlerinin neredeyse aynısı...

Tek farkla! Daha hırslı!

“Aptallıktı...”

Fısıltısı sessiz odaya yayılırken gözlerimi gözlerinden ayırmadan sessizce onu izliyordum. Bir eli ve bir dizi yatağa yaslı bir şekilde üzerime eğilmişken, bu kadar sakin kalabilmeme cidden hayret ediyordum.

“Neden buradayım?” Sesimin dinç ve dinamik çıkması gerginliğimi az da olsa yok etmişti. Biriyle bu denli yakın olmak beni rahatsız ediyordu.

“Çünkü ben öyle istedim.” Verdiği cevaplar fazlasıyla sınırlarımı bozmaya başlamıştı. Derin bir nefes çekip sert bir şekilde bıraktığımda yüzümü inceliyordu.

“Güzelsin.” Bir an övüp diğer an sövmek gibi bir hobisi vardı sanırım. Ya da kişilik bozukluğu da olabilirdi, emin değildim. Eymen, onun dengesiz biri olduğundan bahsetmişti.

“Biliyorum.”

Dudağını alayla yukarı kıvrıp ani bir hareketle doğruldu ve tepeden bana baktı.

“İstersen bir duş al. Banyoya kıyafet koydum, onları giyersin. Üzerindekiler fazlasıyla kirlenmiş.”

Odadan çıktığı anda üzerime bakıp yüzümü buruşturduktan sonra banyoya doğru ilerledim. İçeriye girip etrafı kolaçan edip içeride kamera falan olmadığına emin olarak kapıyı kilitledikten sonra duşa girdim. Normalde tanımadığım bir yerde asla duş almazdım ancak bacaklarımdaki yaraların mikrop kapmaması için yıkanmam gerekiyordu. Saçlarıma dolaşmış çalı çırpı da cabasıydı.

Aklım da en az saçlarım kadar karışıkta ama çözmek için çaba sarf etmiyordum. Her şeyi gelişine bırakmış gibiydim.

Duştan çıkıp benim için ayırdığı kıyafetlere baktım. Bir tane kullanılmamış boxer ve uzun bir tişört vardı. Hani eşofman? Dişlerimi sıkarak böyle bir sapıkla kalmayı kabul ettiğim için kendime sövdüm. Ardından başa gelen çekilir diyerek kıyafetleri üzerime geçirdim.

İç çamaşırlarımı lavaboda güzelce yıkayıp kurumaları için duşun çaprazında bulunan ve çok göz önünde olmayan kaloriferin üzerine koyarak çıktım.

Salonun girişinde durup karşımdaki görüntüye baktım. Karşımdaki duvar boydan boya şarap ile kapalıydı. Tedirgin bir soluk aldım.

Nasıl bir insanla kalacaktım bu üç gün boyunca?

Ayaklarını önündeki masaya uzatmış elindeki şarabı yudumlayan Gölge, Arkın’a o kadar çok benziyordu ki... İçki

sevmeleri, gözleri, dudakları, kendinden emin duruşları... Tek fark bu adamın Patron'a çalışan bir şerefsiz olmasıydı.

"Gelmeyi düşünmüyor musun?" Televizyonun ekranına bakarak sorduğu soru ile irkilip yavaş adımlarla tekli koltuğa doğru yürüyüp oturdum. Oturmam ile tişört biraz yukarı çıkırsa da aldırış etmedim, böyle şeylere takacak değildim.

"Şimdi bana her şeyi düzgünce anlat," dedim sertçe.

Kafasını yana eğip dikkatle gözlerime baktı. "Seni güzel eğitmiş... Ama unutma, karşında emir verebileceğin bir Arkın yok."

"Ben saygı duyduğum insanlara emir vermem. Arkın da buna dâhil. Ne yazık ki sen değilsin..."

Gözlerime bakarak elindeki bardağı dudaklarına götürdü ve bir yudum alıp dudağını yaladıktan sonra tekrar konuştu.

"Çok konuşuyorsun."

Ben mi çok konuşuyordum? Oysaki çok az konuştuğumu söylerlerdi. Ya da sinirlenince çok konuşan bir insana dönüşüyordum bilemiyorum. İkinci seçenek daha makuldü.

"Sen de boş konuşuyorsun, ben bir şey diyor muyum?"

"Senin ne özelliğin var?" dedi merak dolu bir sesle. Gözleri yanıt istercesine üzerimde dolaşıyordu.

"Bilmem, sen söyle."

"Herkes peşinde. Sıradan bir kız olmadığına eminim. Çok mu iyi dövüşüyorsun?" diyerek olduğu yerde doğruldu.

"Güç, bilekten ibaret değildir. Zekânı kullanabilirsen, tüm güç elindedir."

İnsanın, bir noktadan sonra cesaretli olması gerekiyordu. Zaten beni bu noktaya getiren yersiz cesaretimdi. Korksam dahi korkusuz görünmem, her şeyi boş bakışlarımın arkasında saklayabilmem ve yansam dahi, yanık izlerimi örtebilmemdi.

Yaşadığım onca şeye rağmen hayata bu denli tutunmak kaderimin bana yaptığı bir ters köşeden ibaretti.

"Tamam, anladık, zekisin. Şimdi sus, başım ağrıyor," dediğinde pervasız tavrına burun kıvırdım.

“Harika, o zaman daha çok konuşacağım.”

Kapattığı gözlerini açtı ve kafasını yasladığı koltuktan çekerek ters bir şekilde suratıma baktı.

“Bu kadar uyuz olduğunu bilmiyordum. Oysa Arkin sessiz olduğundan bahsediyordu.” Bir şey demeden onu izlemeye devam ettiğimde beni es geçip kafasını tekrar koltuğa yasladı ve gözlerini kapayarak sessizliğe gömüldü.

Lakabından başka şeyini bilmediğim bir insan ile baş başa durmak ne kadar mantıklıydı?

Gerçi mantıklı düşünseydim, bu planın parçası olmazdım.

Aynı onun yaptığı gibi kafamı arkaya doğru yatırıp koltuğa yasladım ve gözlerimi kapattım. Bulduğum her fırsatta uyuyabilirdim.

Uyku önemliydi.

“Yemek yap.”

“Oradan bakınca hizmetçin gibi mi duruyorum? Babanın uşağı yok karşında, kalk kendin yap.”

Eliyle alnını sıvazlayıp, “Bilsem zaten yaparım, şimdi kalk yemek yap,” dedi. Acıkmış olduğu her halinden belliydi.

“Hayır, beni kaçıran sensin. Bir de sana yemek mi yapacağım? Çok beklersin.” Mavi gözlerinde büyüyen siyah gözbebeği biraz ürkütücü gibiydi.

“Seni kaçırmadım, alıkoydum.”

Bu da kafayı takmıştı alıkoymaya.

“Bana ne.”

“Yemek yap.” Gözlerim kısıldı ve avını arayan atmaca misali Gölge denilen ismi belirsiz adama kayd.

“Bir şartla yaparım.”

Elini karnının üzerine koyarak kısık bakışlarıyla beni izledi. “Ne?”

“Rica edeceksin.”

“Anlamadım?”

“Duydum.”

Sabır dilemircesine kafasını yukarıya kaldırdı ve tekrar bana baktı.

“Yemek yapar mısın?”

Yüzüme alaycı bir gülümseme yayıldı ve dudaklarım hafifçe yukarı kıvrıldı. Aynı saniyeler içerisinde o bana ters ters bakmaktaydı.

Ama dediğim gibi, umurumda değildi.

“Hayır.” Gözbebekleri irileşti ve hızla koltuktan kalktı.

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun?” Bağırması ile kulaklarımı kapamak yerine dilimi dudağımın üzerinde dolastırıp soğukça suratını inceledim.

“Pekâlâ,” dedi hiç de hoş olmayan sırtmasıyla. “Ben sana nasıl yaptıracağımı biliyorum.”

17. BÖLÜM

Burada ne işim vardı?

Cidden burada ne işim vardı?

“Hayvan, beyinsiz.” Kendi kendime homurdandığım sırada Gölge, oturduğu yerden bana alayla sırtıyordu.

Elimdeki domatesleri sert bir şekilde doğrarken çoğu ezilmiş ve suyunu salmıştı.

Normalde öldürsen sinir olduğum biri için bir şey yapmazdım ancak konu böcekler ve ben olunca fazlasıyla diken üstünde oluyordum. Böcek dediğim anda bile tenimdeki tüylerin kabardığını hissedebiliyordum.

Hele ki, Gölge’nin elinde bulundurduğu kavanozun içinde bulunan türünü bilmediğim ancak böcek olduğuna emin olduğum şey bütün tüylerimi şaha kaldırmıştı.

Nereden bulmuştu onu?

Ayrıca böceklerden korktuğumu nereden biliyordu?

Domatesleri kavrulmuş soğan ve biberin içine atıp güzelce karıştırdıktan sonra tuzunu falan halledip pişmeye bıraktım.

Evet, menemen yapıyordum.

Piştikten sonra Gölge’ye çıkarttığım tabaklara servis ettim. Ben ilk tabağımı bitirene kadar o iki tabak birden yemişti.

Sınırımı bozan nokta ise eline sağlık bile dememesiydi.

Yemeğimi yedikten sonra tabakları üstün körü suya tutup bu laşık makinesine yerleştirdim. Ardından ellerimi kurulayıp uyuşuk adımlarla salona geçerek buz mavisi koltuğa kendimi attım.

Tavana bakarken düşünüyordum. Arkın beni bulmasaydı, böyle bir teklifte bulunmasaydı daha da kötüsü o çukurdan kurtulamasaydım ne olurdu? Sınırım kendi çöplüğümde kendi zehrimle boğulurdum.

Henüz yirmi üç yaşında bir genç kız olarak yaşadığım şeylerin sorumluluğu ağır yükü. Omuzlarıma atılmış ağır acıları taşıyamayıp yere düşmekten çok korkuyordum. Boyum eğikti ama yıkılmıyordum, yıkılmayacaktım.

Kapı gürültüyle çalmaya başladığında irkilerek doğruldum. Kim gelmişti? Patron olabilir miydi?

Hızla merdivenlerden aşağıya inen Gölge'ye gözüm kaydığında telaşlı olduğunu gördüm. O sırada göz göze geldik endişemi belli etmeyecek şekilde dik dik bakıyordum yüzüne.

Elinde olduğunu yeni gördüğüm siyah bezi yüzüme doğru fırlattığında boş bakışlarımı kucağıma düşen beze indirdim.

“Tak. Yüzünü görmemeliler.”

Gözlerim tekli koltukta bulunan Gölge'ye ait kapüşonlu gri tişörte takıldığında hızlı hareketlerle alıp giyerek şapkasını kafama geçirdim. Gözlerim de kapanmıştı bu sayede.

Şu an kendimi Azrail gibi hissediyordum.

Gölge benim bu halime bakarken dudakları keyifle yukarı kıvrıldı. Bu fazlasıyla *romantik* ânı kapının yumruklanması bozdu. Kaşları çatılırken kendi kendine bir şeyler homurdanıp kapıyı araladı. Ancak dışarıdaki kişi ya da kişiler kapıya tekme atıp kapının duvara çarpmasına neden oldu. Kapı açılıp içeri üç tane irikiyim adam girdiğinde içimden küfür etmeden duramadım. Hani kavga falan etmeye kalkışsam beni parmağıyla ezip, kavanoza koyarak sabah kahvaltısında ezme niyetine yerlerdi. İşin taktiğini çözmüş ve gücüme güç katmış olsam da bu üçü standartların çok üstündeydi.

Adamlar önce bana, sonra Gölge'ye bakıp kaşlarını çat-
tılar.

“Baba sizi çağırdı.”

Baba?

Bizi?

O kimdi ve neden bizi çağırıyordu?

“İlk olarak Baba burada değil. Beni kandırabileceğinizi
mi sanıyorsunuz? O piç oğlu çağırıyor ve siz de huyumu
bilerek bunun arkasına sığınıyorsunuz. O piçe söyleyin ben
onun ayağına gitmem, o benim ayağıma gelsin.”

“Zorluk çıkarma, biz de emir kuluyuz.”

“Umurumda mı?” Gölge'nin kısık ve sert ses tonu adeta
tehlike saçıyordu.

“Gidelim.”

Daha önce duyulmayan ince bir ses yükseldiğinde bir an
kaşlarım çatıldı. Bu sesin benden çıkmadığını umuyordum.

Herkes bana dönünce umutlarım söndü.

Tanrım, bana ne ne oluyordu? Şu günlerde ağzımdan çı-
kanı kulağım duymuyordu. Kendimi hep bir şeylerin içerisine
balıklama atlarken buluyordum.

Ortam kısa süreli sessizliğe büründüğünde içimde patla-
maya hazır volkandan küçük dumanlar çıkıyordu.

Gölge'nin tek kaşı hafif bir açıyla yukarı kalktı ve sıkılı
çenesi ile *hayırdır* bakışı atmayı ihmal etmedi.

Gözlerimi ağırca açıp kapadım. Güya planım var poz
vermeye çalışıyordum.

Aslına bakarsanız bir planım yoktu.

Amacım onlar hakkında bilgi alıp Arkın'a iletmekti.

Gölge sinirle önden çıkarken ben başımı aşağıya eğip iri-
kiyim adamların suratına bakmadan arkasından gittim.

Kural bilmem kaç: Ayakta kal.

Zordu, ama imkânsız değildi.

* * *

“Geldik.”

Parmak uçlarına kadar hissettiğim yorgunluk neyden kaynaklıydı bilmiyorum ama ona zıt bir şekilde zinde duran ruhumun açlığı dinmiş gibiydi.

Ben izbe bir yere gelmeyi beklerken büyük bir villanın önündeydik.

Üstelik ev o kadar tatlı duruyordu ki sıradan bir insan olsam övmekle bitiremezdim. Ancak bu işlere az çok bulaşıp kendimi koyu karanlığa attığımdan beridir her şey gözüme farklı gelir olmuştu. Burnuma pis kokular geliyordu ve eminim ki evin içi, dışı kadar tatlı değildi.

Göz yanıltması.

Derin bir nefes aldım. Arkın her zaman derdi ki, sakinliğin insanı çileden çıkarır. Bu benim silahımdı.

Ne kadar sakin olursam o kadar çıldırırlardı. Çileden çıkan insan da fazla açık verirdi.

Daha çalınmadan açılan kapının arkasında duran yardımcı kız, “Hoş geldiniz Gölge Bey. Buyurun bu taraftan,” deyip beni takmadan arkasını döndü ve kırta kırta önden yürümeye başladı.

Aşağıya doğru inen merdivenlerin başında durduğunda, “Aşağıda sizi bekliyor,” diyerek kenara çekildi.

Gölge elini belime koyup beni kendine çektiğinde irkilererek ona baktım. Cidden kafa atmama ramak kalmıştı.

“Çok fazla konuşmamaya dikkat et.”

Evet, zaten her saniye konuşan biriyim ya uyar beni!

Aşağıya indikçe kararan ortam beni diken üstünde tutmaya yetiyordu. Yüzüm ifadesiz olabilir ama kasılan bedenim korktuğumu açık ve net bir şekilde gösteriyordu.

Dar merdiven yuvarlak bir biçimde aşağıya inmeye devam ediyordu. Duvarın kenarlarına yerleştirilmiş meşale gibi duran lambalar ise etrafa korkutucu bir hava katmıştı.

Merdivenlerin başında bekleyen iki adam bize kısa bir bakış atıp ses çıkarmadan yanlarından geçmemize izin verdi.

Koridor boyu ilerleyip sağı döndüğümüzde koyu renkli bir kapı karşıladı bizi. Gölge kapıyı çalma zahmetinde bulunmadan içeriye daldı. Mecburen ben de peşinden girdim.

Önce odayı inceledim göz ucuyla.

Çikolata kahvesi ve beyaz döşenmiş odada iki tekli koltuk, bir masa, küçük bir pencere ve birkaç tablo vardı. Ha bir de köşede bulunan büyük çelik bir kasa.

Pencerenin önünde arkası bize dönük duran adama gözlerimi kısarak baktım. Sarıya çalan kahverengi saçlar, yapılı omuzlar ve Gölge kadar olmasa da uzun bir boy.

Sakince geçip koltuklardan birine oturdum.

“Evet Zibidi Bey, beni ayağına çağırmanın umarım geçerli bir nedeni vardır. Aksi takdirde yumruklarım bebek poposu gibi olan yüzünde güzel bir ritimde dans edecek.”

Bir an *bebek poposu* terimine gülecek gibi oldum ancak dediğim gibi sadece bir an.

Çocuk arkasını döndüğünde takım elbisesine zıt bir şekilde dudağındaki *piercing* beni afallatmıştı.

Sert değil şirin bir yüzü vardı. Sert biri bekliyordum. Kulağındaki küpeler de gözümünden kaçmamıştı.

Tabii hınzır hınzır parlayan yeşil gözlerinden bahsetmeyeceğim.

“Oo Gölge ben de seni çok özledim nasılsın?”

“Ağzını kırarsam daha iyi olabilirim.”

“Bakıyorum da yine iyi günündesin. Asabilik falan?” Alayla gülümseyip kendini masanın arkasında olan koltuğa attığında nihayet gözleri beni bulmuştu.

“Gizemli ha? En sevdiğim.”

“Bence yumruğunu da çok seversin.”

Gölge’nin tabiriyle *Zibidi Bey* alaylı bakışlarını ona çevirdi.

“Fazla şiddet yanlısısın dostum, birileri tasmanı sıkı bağlamamış sanırım?”

Gölge çatık kaşlarıyla öne atıldığında, daha fazla bu kar-
gaşada bulunmak istemediğini fark ettim.

“Söyle ne söyleyeceksen. Seni boş laflarını dinlemeye gel-
medik.”

Gözleri şaşkınlıkla irileşirken bana döndü.

“Sen kız mısın?”

“Sana ne?”

Kendini toparladı ve meraklı bir biçimde üzerime doğru
eğildi. Bu durumdan fazlasıyla rahatsız olmuştum.

“Sesin güzelmiş, sesin kadar yüzün de güzel mi?”

“Sana ne?” dediğimde dudakları keyifle yukarı kıvrıldı.
Ardından ukala bir biçimde Gölge’ye döndü.

“Asıl konuya gelelim...” diyerek yapmacık tavırları bırak-
tı ve ciddiyetle bize baktı. “Şu Arkın’ın eğittiği kızı, Ateş’i
bulmam lazım.”

Kalbim tekledi, sertçe yutkundum.

Beni ne yapacaktı?

Cidden kendime küfür ediyordum. Şu an alıp beni Pat-
ron’a götürse ne yapabilirdim ki? Etrafımdaki insanların üze-
rime oynadığı kumar ellerimin titremesine neden oluyordu.
Neyin ortasına düştüğüm hakkından hiçbir fikrim yoktu ve
iyi şeyler olmadığı kesindi.

Gölge benim konuşamayacağımı fark etmiş olmalı ki söze
girdi.

“Ne yapacaksın Ateş’i?”

“Aklımda büyük bir plan var, bu plan gerçekleşirse hem
benim statüm artacak hem de siz paraya para demeyeceksi-
niz. Ama bu planı uygulayabilmem için o kızı bulmam şart.
Yapabileceğine inandığım tek kişi o ve sensin Gölge.”

“Ben ne alaka?”

“Sen Arkın’ın abisisin, aynı zamanda gözü kara birisin.
Biliyorsun ben bazı olaylar yüzünden birçok kişinin güvenini
kaybettim, ortamlara girmiyorum şu aralar.”

Gölgenin gözleri kısıldı ve biçimli çehresi düşünceli bir halde gerildi, iri ellerini birleştirip dikkatle önündeki masaya odaklandı.

“Peki bunu neden kabul edeceğim? Neden senin ahmakça bir işin var diye itibarımı zedeleyeyim?” Güzel yerden vurmuştu.

“Sana Pusula’yı bulmada yardım edeceğim.”

Pusula?

İşte bu önemli bir bilgiydi.

“Kabul.”

Kabul etmişti.

Bana sormadan.

Henüz benim Ateş olduğumu bilmiyor ve doğal olarak şu an bulunduğumuz durum tehlike arz etmiyordu.

Ya Gölge bunu söylerse?

Dikkatle Gölge’nin gözlerine baktım ama o ilk defa gözlerime bakmaktan çekiniyordu.

Yapacaktı.

Beni bir plan uğruna bu ne olduğu belirsiz zibidiye kendi emelleri için yem edecekti.

Ama unuttuğu bir şey vardı: Beni heba edeni bende heba ederdim.

“Bak bunu yapmak zorundayım tamam mı?”

“Şu lanet olası çeneni kapat artık Gölge. İtiraz etmedim, kendini açıklama gereği duymanı gerektiren ne?” Zehirli bir yılanı andıran sinsi bakışlarımın odağı Gölge’ydi. Önce bir durdu, ardından direksiyonu sıkarak bana baktı.

“Senin dilin çok uzadı.”

“Kessene.”

Ona karşı bütün önlemleri almalıydım. Mevki için kendi-

nı satabilecek bir insandı, Patron'a çalışıyordu ve Arkin gibi bir adama ihanet ediyordu.

O zibidiye haberleşceklerine dair söz vermişti çıkarken. Bu akşamda Class Bar denilen yere gidecektik. Tek dileğim Arkin'in beni bir an önce buradan almasıydı.

Eve girer girmez ilk yaptığım şey, kendimi kanepeye atmak olmuştu. Daha iki gündür burada olmama rağmen bu rahatlığım nereden geliyordu bilmiyorum ama Arkin'in bana aşılacağı güven duygusu olma ihtimali yüksekti.

Gölge, elindeki anahtarı ortadaki cam sehpa bırakıp karşı koltuğa oturdu ve kafasını geriye yaslayarak gözlerini kapattı.

Aynı şekilde ben de gözlerimi kapatıp günün yorgunluğu ile uyuyakaldım...

* * *

"Şşşt, kalk artık." Kulağımda uğuldayan tanıdık ses ve omzumu deşmeyi hedefleyen parmaklar ile derin uykumdan yüzümü buruşturarak uyandım.

"Ne var?" Çatlak sesimi düzeltmek amacıyla boğazımı temizledim.

"Hazırlan, gidiyoruz."

"Nereye?"

"Bara."

İfadesizliğimi koruyarak başımla onayladım ve koltukta doğruldum. Sırtımdan enseme doğru yükselen hafif sızıya aldırış etmeden ayağa kalktım.

"Gideceğimiz yer sıradan bir bar değil. Class Bar, sadece zengin kesimin girebileceği bir yer. Bu akşam özel bir akşam ona göre giyin. Peçeni de yanına almayı unutma, planı sana arabada anlatacağım," dedi ve beni kafası karışık bir şekilde bırakıp mutfağa yöneldi.

Bir müddet boş boş arkasından bakıp sıkıntılı bir nefes koyvererek merdivenlere yöneldim. Ne planından bahsediyordu? Şu lanet olası Pusula'nın bir parçasını daha almayı umuyordum. Artık eve geri dönmek istiyordum.

Odaya girip soğuk havanın içimi titretmesine müsaade ederek kıyafet dolabına yöneldim ve Gölge'nin bana sırf bugün giymem için aldığı elbiseyi elime aldım. Zaten dolaptaki tek kıyafet buydu.

Hızlı hareketlerle elbiseyi üzerime geçirip boy aynasının karşısına geçerek kendime baktım. Bele kadar dantel işlemeleleriyle süslü elbise omuzlarımı açıkta bırakmış boğazdan bağlamalı süsü vermişti. Dantelli kısımlar göğüslerimi kapatmış ancak göbek kısmından tenimi belli edecek şekilde işlenmişti.

Belden aşağısı uzun siyah kumaştan oluşan elbisenin sağ bacak tarafında uzun ve hoş bir yırtmacı vardı. Abili kardeşli yırtmaç takıntıları vardı sanırım.

Elbise üzerimde şık ve zarif durmuştu. Vakit kaybetmeden aşağıya inerek Gölge'nin yanına gittim. Bana dönüp baştan aşağıya süzerek, "Güzel olmuşsun," dedi. Cevap vermedim.

O da hazırlanmıştı. Hem sportif hem şıktı, kumaş pantolonun üzerine lacivert bir ceket ve beyaz gömlek giymişti. Üstten iki düğmeyi açık bırakmayı tercih etmiş ve siyah sportif bir saat takmıştı. Saçları her zamanki dağınık haline kıyasla şekillendirilmiş ve daha düzgün bir hal almıştı.

Arabasının anahtarını ve telefonunu alıp dışarıya yöneldiğinde sessizce onu takip ettim. Saniyeler içerisinde arabaya binmiş ve yola koyulmuştuk.

"Sessizsin." Gölge'nin sesini duyduğumda olduğum pozisyonu değiştirme gereği duymamıştım.

"Evet, öyle."

"Hep sessizdin."

"Evet, öyle."

"Neden sessizsin?" Bu sefer sorduğu soru ciddi anlamda merak içeriyordu.

Sahi neden sessizdim?

“Sana ne.”

Sorduğu sorunun cevabını ben bile bilmezken ona nasıl cevap verebilirdim ki? Dışarı baktığım camda onun yansımasını net bir şekilde görebiliyordum. Dudaklarına yapışmış olan alaycılığı görebiliyordum.

“Seni konuşturmayı seviyorum.” Neden diye sormadım, biliyordum ki sorsam beni benim cevabımla vuracaktı. En iyi cevap sessizlikti.

Aklıma evde gevelediği plan meselesi geldiğinde pozisyonumu değiştirip sırtımı biraz önce bakmakta olduğum cama yasladım ve ona döndüm.

“Şu planı anlat bakalım,” dediğimde kısa süreli bir bakışma yaşadık. Ardından yola bakmaya devam ederek bana planı anlattı.

Duyduklarım karşısında dudaklarım sinsî bir şekilde yukarı kıvrıldı. İstediğim gerçekleşiyordu.

* * *

Büyük ve ihtişamlı tabelanın üzerindeki yazıya dikkatle baktım.

Class Bar.

Gölge'nin arabadan inip arabayı valeye teslim edişini izledim. Yanıma yaklaşp elini belime attığında başta kasılsam da sonradan bedenimi gevşeterek başım dik yürüdüm. İçeri girdiğimiz anda burnuma pis kokuların dolmasını bekledim ama beklediğim gibi olmadı. Aksine hoş bir koku vardı.

Etrafı aydınlatan renkli ışıklar ortamı daha hoş gösteriyordu. DJ'in bulunduğu sahnenin önündeki geniş alanda masalar bulunuyordu. Duvar kenarlarında deri koltuklar, ortaya yakın yerlerde yüksek masalar vardı. Tam karşımda ise rengârenk şişelerin durduğu bar yer alıyordu.

Etrafı izlemeyi bırakıp Gölge'ye ayak uydurarak siyah deri koltukların bulunduğu yere doğru yürüdüm.

Birkaç kişi etrafımızda dönerek ikramlarda bulunmuştu, elime tutuşturulan viskiye dik dik bakıyordum.

“İç, seveceksin,” dediğinde bardağa biraz kuşkuyla bak-sam da bir yudum aldım.

Önce dilim haşlanıyormuş gibi hissettim, ardından aynı his boğazımdan aşağı inmeye devam etti. Şu an midemin içi fokurdamaya başlamış gibi hissediyordum. Her ne kadar yüzümü buruşturmak istesem de bunu es geçerek içimde oluşan hoş duyguya bıraktım kendimi.

“Fazla içme, planı unutma.”

Şu an içmemin bir diğer nedeni hafif sarhoş olmaktı. Duyduğuma göre sarhoşluk insanı daha da cesaretlendiriyormuş ve benim cesaretlenmeye acayip ihtiyacım vardı.

Çalan hareketli şarkı damarlarımdaki alkol ile birleştiğinde içim dans etme arzusu ile yanıp tutuştu.

Hiç düşünmeden ayağa kalkıp Gölge’ye baktım.

“Ben biraz dans edeceğim,” dedim ve cevabını beklemeden piste yönelip insanların arasına karıştım. Birkaç göz bana dönerken umursamadan, kendimi müziğin akışına bırakarak olduğum yerde salınmaya başladım. Hayatımda ilk defa böyle bir şey yapıyordum.

Gözlerimi kapatıp kendimi anın akışına bıraktım. Bir süre sonra yorulmaya başlamıştım, yerime gitmek için hareketlendiğim sırada ensemde hissettiğim ılık nefes ile sırtımdan yukarı keskin bir ürperti geçti.

Yutkundum.

Nutkum tutulmuştu.

Belime dolanan kollar beni kendine yasladığında sırtım sert bir gövdeyle buluştu.

Bu sıcaklığı biliyordum.

İki gün içerisinde çokça özlediğim bir sıcaklıktı.

18. BÖLÜM

“Ne yapıyorsun burada?” dedim heyecandan boğuklaşan sesime mani olamayarak. Burada olması her şeyi tehlikeye atabilirdi.

“Sakin ol, her şey planlı. Sana küçük bir bilgilendirme yapmaya geldim.”

“Ne bilgilendirmesi?” dedim zorlukla konuşarak. Kafamı hafif yana çevirerek yüzümün dibindeki yüzüne baktım. Kirli sakalları yanağımı kaşındırmaktan başka bir şey yapmıyordu.

“Patron ve Gölge, Melih’i bulduklarını sanıyorlar.”

“Ne?” Dehşet, sesime ilmek ilmek işledi. Nasıl bulduklarını sanıyorlardı?

“Seni ellerinde tutmak için, Melih’e ihtiyaçları vardı. Ona ulaşmaya çalıştılar fakat onları yanlış koordinasyon yönlendirdik. İçin rahat olsun, Melih güvende.”

İçime doluşan tüm kötü hisler son sözleriyle yatışmıştı. Her şeye tamam diyebilirdim ama söz konusu Melih ise kimse boynumu eğemezdi.

“Onu koruduğun için teşekkür ederim.”

“Sadece sen istediğin için değil, o bir çocuk olduğu için

koruyorum,” dediğinde sessizliğimi korudum. Bu sırada ona dönmüş, mavi gözleriyle kısa bir bakışma yaşamıştım.

“Pusula’nın diğer parçasını almaya gideceğim birazdan.”

“Kritik parça,” dedi kuru bir sesle.

“Evet, kritik parça...”

Etrafa bakındım. Bizi kimsenin görmediğini umuyordum.

“Yarın beni alacaksın değil mi?” diyerek elimi göğsüne koydum.

“Hayır, ben de yanma geleceğim,” dediğinde kaşlarım çatıldı.

“Nasıl yani?”

“Orası aslında benim evim.” Gözleri usulca etrafta dolaştı. “Gölge, öğrendiğim kadarıyla Pusula’nın parçasını alıp yarın bir seyahate çıkacak. Anladığın üzere seni yüzüstü bırakacak.”

Omuz silktim. “Önemli değil.”

Eli belimi sıktı, bedenim gerildi. Neden sınırlarımı bu kadar fazla ihlal ediyordu ki? “Pekâlâ, ben gideyim o zaman.”

Sadece başımla onaylamakla yetindim. Onu görmek bana kendimi iyi hissettirmişti.

“Dikkat et kendine,” dedi ve dudaklarını şahdamarıma yaslayıp derin bir nefes alarak öptü. Gözlerimi kapatmamak için kendimi tutuyordum. Geri çekilerek son kez yüzümü inceledi ve birkaç adım atıp benden uzaklaştı. Onun arkasından baktım bir süre.

Gölge’nin yanma gittiğimde içkisini kafasına dikip boş bardağı masaya bıraktı.

“Neredeydin?” Bu sırada yanımıza gelen görevlinin elinden viski bardağını aldı. Ben de yan tarafına, deri koltuğa kendimi atarak soluklandım.

“Sana ne?”

“Sen ve çekilmez lafların.”

“Henüz çekilmez laflarıma maruz kalmadın,” diyerek anlamsızca sağa sola bakındım.

“Aman ne iyi! Bu haline zor katlanıyorum, asıl halini görsem ne olur düşünemiyorum.” Ona haygın bir bakış attım, rol yapmak beni biraz zorluyordu ancak hiçbir şey olmamış gibi davranmak zorundaydım.

“Sana bu halimi çek diyen de olmadı.”

Kendi kendine bir şeyler mırıldandığında umursamadan masadaki suyu aldım ve başıma diktim ancak boğazımın yanması ile gözlerim irice açıldı. Bir anda Gölge’nin güçlü kahkahasını duyduğumda şaşkınca ona baktım.

“Ah, neden viski olduğunu söylemedin?”

“Sormadın ki.”

Sinirle yutkunup gözlerimi kapatarak acının geçmesini bekledim, acı geçtikten sonra boğazımda kalan o nahoş tat biraz daha iyi olmamı sağlamıştı.

“Vakit yaklaşıyor, üst kata çık ve yapman gerekeni yap.”

Emrivaki konuşması her ne kadar sinirimi bozsa da ses etmeden başımı salladım.

Ellerim heyecandan titrerken ayağa kalkıp terleyen avuçlarımı, yırtmaçlı elbiseme sildim. Üst katın merdivenlerine yönelirken kendi kendime planı bir kez daha tekrar ettim.

Biraz sonra korumalar arasında nöbet değişimi olacaktı ve ben bunu fırsat bilerek işe el koyacaktım. Koridorun sonundaki odada almam gereken şey vardı ve bunun ne olduğuna ve tam olarak nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Yapmam gereken tek şey mantığımı kullanarak hareket etmektir.

Heyecandan kalbim gümbürdüyordu. Ayaklarım olduğu yere mihlanmış, bulundukları yerden geri gitmek istiyorlardı. Saklandığım karanlığı aydınlatan tek şey gözlerimdeki ateşti.

Nöbet değişim sırası geldiğinde sesi kulağımda çınlayan heyecanlı kız çocuğu, saklandığı köşeden ürkek gözleriyle bana bakıyor, bir ileri bir geri tıpkı saat gibi gidip geliyordu. Gözlerinde, acıdan yoksun ne istediğini bilen fakat istediğini yapmaktan çekinen bir kızın ifadesi vardı. Tıpkı soğuk kaldı-

rında oturmuş yalnızlığı ile dertleşen, yağmuru evi belleyen ve üzerini kara gecelerle örten geçmişim gibiydi, gibiydim.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

Ardından kaçamak kısa bir bakış attım saate. Parmak uçlarım olacakların hissiyatıyla geriliyor, nabzım ise kendini aşarak şeytanın ninnisiyle ritim tutturuyordu.

10

Kelimeler fırtınalı geceye ev sahipliği yaparken,

9

Sinsi bakışlar oturduğu koltukta etrafını izliyor.

8

Tedirginliğin buruk tadı geniz yakarken,

7

Üşüyen parmaklar kendi harladığı ateşte ısınmaya çalışıyor.

6

Kapılar kapalı, etraf sessiz.

5

Duyulan tek şey soluk sesleri.

4

Kesilen ve gittikçe uzaklaşan ayak sesi,

3

Geçmişimin izleri.

2

Şimdi gözlerimin tek hedefi,

1

Avımın ılık nefesi.

Kapıya yönelirken, henüz yeni korumalar yerlerine yerleşmemişlerdi. Yüksek topuklu ayakkabılarımdan çıkan tıkırtılar boş ve sevimsiz duvarlara çarparak kulağıma doluyor, beynimde küçük bir karmaşa oluşturuyordu. Kapının önüne geldiğimde buz tutan parmaklarımla elektronik alete dokundum. Siyah ojeli tırnaklarımla kapının şifresini yazdım.

7 8 7 8 5 2

Aletin altında yanan yeşil ışık ile amacıma ulaştığımı anlayarak ciğerlerimi yakan nefesimi usulca bıraktım. Kapı tık sesiyle açıldı ve geriye doğru aralandı. Hızla ağzıma peçemi takıp kendimden emin ancak ufak bir tedirginlikle içeri girdim. Elim her an tetikteydi, yırtmacımın altında bulunan jartiyerde bıçak vardı. Elbette ki bunu düşünmüştüm, her durumu değerlendirmek ve bunun bilincinde hareket etmek gerekiyordu.

İçeri girdiğim ilk anda etrafımı yoğun bir nargile kokusu sarmıştı. Kameraların olduğu bölüme baktığımda ışıkların sönük olması içimi rahatlatmıştı, Gölge bunu halletmişti.

Etrafı atmaca gibi tararken aradığım şeyin ne ve nerede olabileceğini düşünüyordum. Gözüm pencerenin kenarında bulunan saksıya takıldı. Neden bilmiyorum ama içimden bir ses aradığıma giden ilk adımın o saksıdan geçtiğini söylüyordu ve ben sezgilerime güvenirdim.

Saksıdan yükselen toprağın buruk kokusu genzimi kaşırdırmıştı. Elimle toprağı eşeleyip bakındıktan sonra gözüme takılan şeffaf poşet ile dudağım hafif yana kıvrıldı. Poşeti alıp çıkardığımda içindeki anahtar âdeta bana el sallıyordu.

Anahtarı parmaklarımın arasına aldım, gözlerimi bir süre anahtarın ucunda dolaştırdıktan sonra sakince ve düşünerek tekrar odayı süzdüm. Eğer önemli bir şeyim olsaydı kimse- nin bulamaması için nereye saklardım? Bakışlarım durması gereken yerde durduğunda kalbim heyecanla çarptı.

Oradaydı.

Mini bara doğru yürüyüp, etrafını kısaca süzdükten sonra sol taraftaki çıkıntıyı görünce parmağımı oraya yerleştirip içeri doğru bastırdım. Dolabın kenarı minik bir cızırtıyla yukarı doğru kalktı ve ihtişamlı kasa gözlerimin önüne serildi. Heyecandan kurumuş dudaklarımı ısırıp anahtarı girişe yerleştirerek yana doğru çevirdim, çelik kasa aralandığında hızla açtım ancak küçük bir hayal kırıklığı yaşadım.

İçeride bir kasa daha vardı. Ne bekliyordum, her şeyin kolayca olacağını mı?

En kötüsü küçük kasanın şifreli olmasıydı.

Düşündüm.

Ancak bulamadım.

Girişteki şifreyi yazdım fakat kırmızı ışığı görünce dudajımı sarkıttım, ardından girişteki şifreyi tersten denedim ama o da olmamıştı. Sonra şifreyi tekrar gözden geçirdim.

7 8 7 8 5 2

Eski cep telefonları geldi aklıma. Üzerinde harfler ve rakamlar olan. Bu bir kelime olsaydı ne olurdu? Rakamların yerini ve harfleri gözümde canlandırınca Pusula yazısı meydana çıkıyordu. Şifre kolay bulunmasın diye Sancar kardeşlerin aklına gelmeyecek bir şifre koymuşlardı muhakkak. Kendileriyle ilgili bir ayrıntıyı şifre yapmaz diye düşünecek ve bulamayacaklardı. Ama yanıldıkları en büyük nokta ben Sancar kardeşlerden değildim.

Bu yüzden aklıma gelen şey ile hızla parmaklarım dokunmatik ekranda dolaştı. Bu son hakkımdı.

7 2 6 2 2 7

Sancar.

Yeşil ışık yanıp söndüğünde, bulmuş olmanın verdiği gururla gülümsedim. Hızla küçük kasayı açıp içine baktım. İki tane kutu vardı. Başta tereddüt etsem de fazla düşünmeden kutuların birini açtım, şaşırmıştım. Böyle bir şeyi beklemiyordum.

Elimde bir zekâ küpü vardı. Bildiğimiz rubik küp.

Yalnız renkli değil siyah beyazdılar. Siyahın üstüne beyaz, beyazın üzerine ise siyah harfler işlenmişti. Uç kısımları birleştirilirse, pusula oluşuyordu ve pusulanın etrafında tam olarak düzenlenirse kelimeler şekil alacak gibi gözüküyordu. Elime her geçen şeyde, pusula olması iyice tedirgin ediyordu beni.

Diğer kutuyu da açtığımda ağızımdan kısık bir şaşkınlık nidası döküldü. Aynısıydı!

Dikkatle ikisini de inceledim, sürem azalıyordu ve acilen ne olduğunu bulmam gerekiyordu, buldum da. Arkın bana gelmeden önce bir şeylerden bahsetmişti. İkisinin de yörüngelerinde bulunan harfler aynıydı ama sağ taraftakiler ikisinde de farklıydı.

Birisi sahteydi.

Hangisinin sahte olduğumu ayırt etmek zor değildi. Ve ben de ayırt etmiştim.

Ama bunu Gölge'nin bilmesine gerek yoktu, öyle değil mi?

Yüzümde oluşan sinsi gülümseme, geleceğin ve olacakların kısa fragmanıydı.

İşimi hallettikten sonra her şeyi yerli yerine koyarak peçemi çıkardım. Temkinli adımlarla dışarı çıkıp etrafı kolaçan ettim. Arkası dönük korumalara görünmeden sessizce kapıyı kapatıp topuklu ayakkabılarıma dikkat ederek hemen yandaki kapıdan içeri girdim. Ancak içeriden gelen inleme sesleri ve gördüğüm manzara yüzünden yüzüm buruştu. Çırlıçıplak bir kadın ve adam sarhoş yüzleriyle bana alık alık bakınca, “Kusura bakmayın yanlış oldu,” dedim. Onların şaşkınlığından istifade ederek bir saniye içinde masanın üzerindeki kadın çantasını boşaltıp içine kutuları yerleştirdim. Çantayı koluma takıp tam kapatmadığım kapıyı açtım, elbisemin kalın askısını aşağı kaydırıp saçlarımı dağıttım ve ellerimle dudağımı ovuşturdum. Artık hazırdım. Yüzüme aptal bir sırıtma kondurup, sarsak adımlarla dışarıya çıktım ve inandırıcı olması için, “Görüşürüz bebeğim, ara beni!” dedim gevşek bir şekilde.

Korumalar bana döndüklerinde yüzümdeki ifadeyi silmedim ve kapıyı kapatarak sarsak bir şekilde onlara yürüdüm.

Yanlarından geçerken beni dikkatle izlediklerinin farkındaydım.

Pürdikkat bana bakan sarı saçlı korumaya göz kırpıp gevşekçe sırtıttığımda yüz ifadesi yumuşamış dudakları yukarı kıvrılmıştı.

“Boşsan seninle ilgilenebilirim.”

“Kusura bakma tatlım ya, artık bir dahakine. Kızlar aşağıda beni bekliyor,” deyip tekrar göz kırptım ve cevap vermesine izin vermeden merdivenlere yöneldim. Merdivenlerden inmeye başladığım anda, yüzümdeki gülümseme yerini donukluğa bırakmış bakışlarım ifadesiz bir hal almıştı.

Gölge’nin yanına vardığımda gergince ayağını salladığını gördüm. Beni gördüğü anda yüzünde oluşan rahatlama ile ona ağız burun dalmak istedim ama kendimi tutarak buna mani oldum.

Henüz değil.

“Şükür,” dedi ve beni baştan aşağı inceledi.

“Bu halin ne?”

“Belki sen beyinsiz olabilirsin ama o kadar korumanm arasından hiçbir şey olmamış gibi geçmem mümkün değildi. Bu nedenle biraz zekâmı kullandım.” Dudakları gururla yukarı kıvrıldı.

Aptal!

“Zekice! Yoksa onlarla öpüştün mü?”

“Sana ne?” Alışık olduğu cevap ile gözlerini devirdi ve ceketini giyerek ayağa kalktı.

Ben de ceketimi giyip ona ayak uydurdum ve dışarı çıkmak için hareketlendik.

19. BÖLÜM

Elime alıp alıp bıraktığım kıyafetler tarz olarak bana tamamen uzaktı. Siyahın ağırlıklı olduğu reyona doğru ilerlerken birkaç kişinin bakışlarını üzerimde hissetsem de takmıyordum. Rengârenk bir ortama göre fazla iç karartıcı göründüğüme emindim. Üzerimde yer edinmiş siyah kot pantolonum ve siyah tişörtüm ile buraya uymayacak kadar sade ve sönüktüm.

Umursamadım.

Zaten en iyi yaptığım şey bu değil miydi?

Yeterince aldığımı düşünerek kabinlere doğru ilerledim. Siyah, bordo ve mavi ağırlıklı eşyaların arasında etek, tişört, pantolon ve boğazlı kazaklar vardı. Bir iki tane de eşofman takımını almayı aklıma not ettim. Hepsini denedikten sonra kabinden çıkarak beğendiklerimle kasaya gidip Arkın'ın bana verdiği kartla ödeme işlemini tamamladım.

Ben alışverişe geçmeden önce Gölge, market alışverişini üstlenerek ortadan kaybolmuştu ki ne yaptığı beni pek de alakadar etmiyordu.

Mağazada işim bittiğinde arabanın bulunduğu yere doğru seri adımlarla yürümeye başladım. Gölge'nin kaputa yaslanmış, telefonla hararetli bir şekilde konuştuğunu gördüm. Biraz daha yaklaştığımda işitilir hale gelmişti.

“Küçük bir çocuğu nasıl elinizden kaybedersiniz sıkık herifler!”

Durdum ve sadece dinledim.

“Aptal mısınız siz? Ablasını o çocuk sayesinde yanımda tutabiliyorum. Eğer kaybolduğunu öğrenirse ne yapacağı belli olmaz, kız manyağın teki...” Kulaklarım uğuldamaya başladığında yumruklarımı sıkarak tırnaklarıma yüklenmiş acıyı avuçlarıma enjekte ettim.

“Onu tanımıyorsun ki, benim de pek tanıdığım söylene-
mez ama bilmediğin şey gözünün kara olması. Onu Arkın eğitti! Ne bekliyorsun? Sakin bir kız olmasını mı?”

Onu Arkın eğitti.

Evet, bu durumda olabilmemi ve o iğrenç hayattan kurtulmamı sağlayan o mucizevi adam.

İçimdeki Mina’yı dışarı çıkarmamı sağlayan insan. Beni ben yapan kişi...

Düşüncelerimi bölen şey Gölge’nin hırıltılı sesiydi.

“Onun gibi bir kızı başıma bela etmek istemiyorum. Bana bak sümsük beyinli, o çocuğu ne yap ne et bul,” dedi ve telefonu kapattı.

Kardeşimin kaybolduğunu söylüyordu.

Peki ben neden sakindim?

Çünkü kardeşim hiç kaybolmamıştı.

“Gölge.”

Şaşkınca arkasını dönüp mavi gözleri beni bulduğunda yutkundu. Yeşil gözlerimden, mavi gözlerine uzanan ipin uçlarını kestim ve arabanın kapısını açtım. Şu an, o küçük beyninde onu duyup duymadığımı tartıyor olmalıydı.

“Ne bakıyorsun öküzün trene baktığı gibi? Gidelim.”

Gözlerini kırıştıtarak bana baktı ve derin bir nefes alıp şoför koltuğuna geçerek arabayı çalıştırdı. Yaklaşık yirmi dakika sonra eve geldiğimizde ayaklarımın acıdığını fark ettim. Seri adımlarla Gölge’nin açtığı kapıdan içeri girdim.

Gölge, ceketini çıkarıp yanımdaki koltuğa fırlattığında cebinden bir şey düştü, bunu görmemiş olmalıydı ki mutfağa doğru ilerliyordu. Eğildim ve yerde duran küçük kartı elime alıp önünü çevirdim.

Bu bir kimlik kartıydı!

Azat Sancar.

İsmi Azat mıydı?

Terleyen avuç içimi kotuma silip mutfağa gittim ve omzumu kapının pervazına yaslayarak dolabı karıştıran Gölge'ye baktım.

“Ne arıyorsun AZAT?” Dolabın içinde gezinen eli durdu ve bedeni kaskatı kesildi. Boş bakışları yüzüme döndü.

“Sen... Nasıl?”

Elimdeki kartı yüzümün hizasına kadar kaldırıp onun da görebilmesini sağladım. Gözleri kimliğinde dolaştı ve çenesi kasıldı.

Ben daha değişik bir tepki beklerken söylediği şey adeta sinirlerimi tepeme çıkardı.

“Bunu kimseye söylemeyeceksin!” Tehditkâr ses tonu, içimde oluşan kıvılcımı daha da harlamıştı.

Ben ve tehdit edilmek?

“Söylersem?” Boş, donuk ve hiçbir şey vaat etmeyen sesim havada yayıldı ve sessizliği kamçıladi.

“Kardeşinin tedavisini sonlandırırım.”

“Daha elinde tutmayı beceremediğin çocuğun tedavisini nasıl sonlandırmayı düşünüyorsun Bay Sancar?” Teni buzun içine atılmışçasına beyazladı ve gözleri daha fazla koyulaştı. “Ki, tedaviyi sen değil Arkın üstlendi. Bence beni zorlama Azat Sancar, aksi takdirde olacakların sorumlusu ben değil sen olursun. Şunu da sakın unutma ben istemediğim sürece beni burada tutamazsın. Hazır yanında durmayı istiyorken fırsatı değerlendirsen iyi edersin,” dedim ve arkamı dönerek odama ilerledim.

Sinirlenmek istemiyordum ama bir şekilde bunu başarıyordum.

Abi kardeş uyuzlardı.

* * *

Dışarıda yağmur yağıyordu. İnce ince akan damlalar camıma vurarak bakışlarımı oraya yönlendiriyordu. Elimdeki kupayı pufun yanında bulunan alçak sehpaye koyup titreyen telefonuma uzandım. Gelen bildirimler *Whatsapp*'tan, Simay'ın kurduğu gruptandı.

Grubun isminin “Simay ve Diğerleri” olması tabii ki beni şaşırtmamıştı. Normal bir şey olsa şaşıırırdım asıl.

Simay: Sıkıldım.

Yazel: Limon musun sen?

Simay: Yok portakalım. Sen nesen biliyor musun?

Dinozor dişi.

Yazel: Benim ne olduğumu soran olmadı.

Simay: Mina'cım bana atar yapıyor şuna kızar mısın?

Ben: Bebek bakıcısı değilim.

Simay: Kırdın.

Yazel: Cam mısın sen?

Simay: Defol git.

Simay yine yüz bulamadığı için karşısındaki kişiyi şutlarmaktan gocunmamıştı. Gözlerim ekranın üst köşesine takıldı: “Uyuz yazıyor”. Heyecanla yazacağı şeyi bekledim.

Uyuz: Şu saçma muhabbeti kesin kim aldı beni bu gruba? Çocuk musunuz siz?

Gözlerimi devirmeden edemedim, normal cümle yazmasını beklemiyordum zaten.

Grup adı kısmına girip bir anlık gelen dürtüyle grubun ismini “Şeytanın İni” yaptım. Neden bilmiyorum ama fazlasıyla hoşuma gitmişti.

Eymen: Şeytan gördüm geldim, biri beni mi çağırdı?

Dediğinde dudağım yukarı kıvrılacak gibi oldu ama sanki yukarıdan biri baskı yapıyormuşçasına tekrar eski halini aldı.

Sıcak çikolatam bittiğinde laptopun başına kurulup *Cehennem Melekleri*'nin son filmi izlemeye koyuldum. Gölge sabahtan beri ortalarda yoktu. Arkın zaten gideceğini söylemişti ama kendisi neredeydi?

İki saat kadar sonra film bitmiş, duş almış ve yemek yemek amacıyla mutfığa inmiştim. Bir tost hazırlayıp salona geçtiğim sırada vurulan kapıyı duyunca elimdeki tabağı sehpaye bırakarak kapının deliğinden dışarı baktım ama karanlıktan başka bir şey yoktu. Portmantonun aşağısında bulunan çakıyı elime alıp önlemimi aldıktan sonra yavaşça kapıyı araladım.

Ancak Arkın'ın sararmış yaralı yüzü ve karnına koyduğu elinin arasından sızan kanlar ile üzerime yığılması beklediğim en son şey bile değildi. Gözlerim dehşetle aralandı.

“Aman Tanrım, Arkın sana ne oldu böyle?”

Hissettiğim duygu ne bilmiyordum.

Endişe?

Korku?

Panik?

Öfke?

Diğerlerini hadi bir şekilde anlardım ancak öfke ne alaydı? Sanırım bunu ona yapanlara karşı oluşmuş bir öfkeydi bendeki.

“Ah, kızım, az yavaş bastır. Ölmediysem sen öldürecek-sin beni.” Homurdanmasını göz ardı edip vicdanıma attığım çentikleri iğneyle dikerek tekrar körelttim. Açılması an meselesiydi.

“Kapa çeneni Arkın, bu gidişle zaten ölümün benim elimden olacak.” Suratıma baktı ve dikkatle inceledi yüzümü.

“Ona da razıyım senden geldiği sürece.”

Ne denir ki?

“Lak lak yapma da iyileşmeye bak. Aksi takdirde elimden çekeceğin var,” dedim ve pamuğu kaşına biraz daha bastırdım. Karnındaki bıçak darbesi sıyrıp geçmişti ve bayıldığı için onu odama taşıyana kadar ecel terleri dökmüştüm. Ardından yarasını temizleyip sarmıştım ve uyandığında yüzünü yıkamasını sağlayıp kurumuş kanları temizlemiştim. Şu an ise daha net gözüken yaraları temizliyor ve yara bandı yapıştırıyordum. Her kim yaptıysa itiraf etmeliyim ki iyi benzetmişti.

Henüz nasıl olduğunu sormamıştım, önce yiyecek bir şeyler hazırlamalıydım ki aç kalmasın.

Ayaklanıp elimdeki kanlı şeyleri çöpe attım, ellerimi yıkayıp mutfığa geçtikten sonra dolabı kurcalayıp et sote yapmaya karar verdim.

Malzemeleri çıkarıp pratik bir şekilde doğrayarak bir saat içinde yemek işini de halletmiştim. Tepsiye yerleştirdiğim sıcak yemeğin yanına bir bardak portakal suyu koyup yukarı çıktım. Odama girip kapıyı ayağımla kapattıktan sonra loş ışığın aydınlattığı odada yatağa ilerleyip tepsiyi Arkın’ın kucasına bıraktım. Ben geldiğim sıra o telefonumla oynuyordu ve gelmeme rağmen telefonumu elinden bırakmamıştı.

“Ye.” Kafasını telefondan kaldırıp bana ve tepsiye bakıp başıyla onayladı.

“Yemek yapmayı biliyor muydun?”

“Gördüğün gibi biliyormuşum.” Aslında bilmiyordum, bildiğim nadir yemeklerdendi. Hemen yanına çekiştirdiğim koltuğa yayıldım. Uykum vardı ancak koca bir bebekle ilgilenmek zorundaydım.

“Yarın akşam kafes dövüşü var. Benimle gel.”

Göz göze geldiğimiz anda ortaya çıkan küçük kıvılcımların pekâlâ farkındaydık.

“Gelirim.” Evde kös kös oturmaktansa biraz dövüş izlemek iyi olurdu. Aksi takdirde delirmem an meselesiydi.

“Sen mi dövüleceksin?” diye bir soru yönelttiğimde başını yemekten kaldırıp bana baktı.

“Beni ringe çıkarıp rakip olacak kadar yürekli biri çıkmadı henüz.” Aldığım cevap istemsizce beni memnun etmişti.

“Buralarda kafes dövüşü yapıldığını bilmiyordum.”

“Bilmediğin çok şey var, adaletin yok denebilecek kadar az olduğu bir ülkede her şey olur.” Bu sözlerine katıldığımı inkâr edemezdim.

“Yaran acıyor mu?” Konuyu kapatmak amacıyla sorulmuş bir soruydu. Çünkü adalet konusuna girersek bir asır çıkamayacağım, bildiğim bir gerçektir.

“Acıyan yeri öpeceksen evet acıyor.” Bu tarz konuşmaları seven bir insan olması benim açımdan iyi mi kötü mü anlamamıştım ancak durumu olduğu haliyle kollamakta fayda vardı.

“Bu gidişle ben acıyan yeri değil, sen bildiğimiz yeri öpeceksin. Hem boş konuşmayı bırak da ne olduğunu anlat.”

“Boş ver.”

“Anlat.” Israrımdan vazgeçmeyeceğimi anlamış olmalı ki sıkıntılı bir nefes çekti içine.

“Kim yaptı bilmiyorum, teslimat için iki sokak aşağıya gelmiştim lakin geldiğimde buluşacağım kişiler yerde baygın bir şekilde yatıyordu ve ben daha ne olduğunu kavrayamadan maskeli on kişi üzerime saldırdı. Ben de karşılık verince sonuç bu.” Gözlerim yağan yağmurun yıkadığı pencereye takılmış, kendi kendime analizlere başlamıştım bile.

“Neden iki sokak aşağısı?”

“Bilmem, orayı önerdiler. Normalde bu kadar dikkatsiz değildim ancak kafam dağınıktı.”

“Neden dağınıktı?” Mavi gözlerinin ferisi çekildi ve bakışları boş bir hal aldı.

“Sevdiğim birinin hüznüyle sarsıldı zihnim.”

Konunun derin olduğunu fark etmem uzun sürmemişti. Ve şu an soru sorsam cevap vermeyeceğini bildiğimden

umursamıyormuş gibi yaparak –ki en iyi yaptığım şey gözlerimi tekrar cama çevirdim.

“Bu sana kurulmuş bir tuzaktı.”

Elindeki kaşığı tepsiye bırakıp sırtını yatağın başlığına yasladı. Çıplak göğsü aldığı nefesle yükselirken bir an oraya bakacak gibi olsam da bakışlarım dümdüz penceredeydi.

“Nasıl?”

“Öyle olmalı. Teslimatı yapacak kişiler de bu oyuna dâhildi muhtemelen ve sen koşarak bu tuzanın içine atladın. Biri ya seni öldürmeye çalışıyor ya da bir tehdit sinyalleri veriyor.”

Gür kirpikleri yanaklarına gölge düşürürken eliyle yüzünü sıvazladı.

“Bundan nasıl bu kadar eminsin?”

Gözlerimi devirdim. Hadi ama onun öğrencisi olan bendim fakat öğretmen gibi davranan yine bendim.

“Aptal mısın? Eğer teslimatçılar da işin içinde olmasaydı arkalarında iz bırakmamak için onları öldürürlerdi. Biraz kapsamlı düşün.”

“Şu an düşünecek durumda değilim, hâlâ toparlandığım söylenemez.”

Nasırlı avuçlarında biriktirdiği öfke ve hüznün kırıkları benim vücuduma saplanıyormuşçasına irkildim. Lakin bunu belli etmemek adına kafamı koltuğa yaslayarak gözlerimi kapattım.

“Yemeğini ye ve uyu, yarın gitmemiz gereken bir kafes dövüşü var.”

Hiçbir şey demedi ve sessizliğin volta attığı odada tıprıdayan yağmurun ninnisiyle gömüldük uykunun kucağına.

Üzerime giydiğim siyah yüksek bel kot, siyah dar yarım askılı ile gayet sportiftim. Bu kombine uyan zımbalı botlarım

ve yırtık kot ceketimle giyinme işini tamamlamıştım. Saçlarımı düzleştirip açık bıraktıktan sonra kot ceketin cebine bir saç tokası sıkıştırıp telefonumu ve biraz nakit parayı yanıma alarak odadan çıktım.

Arkın ise dün bıçaklanan o değilmişçesine rahat bir biçimde yaslandığı arabada sigarasını tütürüyordu. Fazla sigara içmiyordu, sadece kafası dağınık olduğunda içiyordu.

Dünkü dağınıklık anlaşılan o ki hâlâ toparlanamamıştı.

Üzerine giydiği siyah kot, V yaka triko ve deri ceketıyla klasik kötü çocuk havalarındaki Türk erkeği kombini ile karşımdaydı. Beyaz ayakkabıları ise onu fazla sportif göstermişti.

“Hızlı ol ateş parçası, ortalık kalabalıklaşmadan gitmemiz gerek. Aksi takdirde sana degecek kişilerle bir güreş tutacak duruma geleceğiz,” demesiyle gözlerimi devirip *kapa çeneneni* mesajı vermeyi es geçmedim.

Ilık rüzgâr siyah saçlarımı savururken yüzümü okşayışı beni şimdiden mayıştırmıştı. Güneş yerini silik bir aya bırakmış, gökyüzü koyu mavi tonlarına bürünerek siyahı evine misafir etmişti.

Arabaya binip hareket ettiğimizde dirseğimi camın kavisine yaslayıp avuç içimi kafama koyarak yolu izledim. Ne o konuşuyordu ne ben...

Yarım saat kadar süren yolculuğun ardından ıssız bir sokağa girdik. Ancak sokağın arka tarafı fazla gürültülüydü ki bunun nedeni orada bulunan barlardı. Kendi kendini aydınlatmaya çalışan cılız sokak lambası etrafta gölgelerimizin oluşmasını sağlıyordu.

Sokağın sonuna kadar ilerledikten sonra terk edilmiş bir binanın içine girdik ve merdivenlere yönelerek aşağıya indik. Derine indikçe yükselen çığlık ve bağırış sesleri yüzümü buruşturmam için büyük bir sebepti ancak bunu yapmadım.

Alkol kokusunun yoğun olduğu koridorda ilerleyip sağa döndükten sonra bir koridor daha geçtik. Gördüğümüz demir kapının önünde bekleyen iki adamın yanından geçerek

içeri girdik. Bir anda etrafımızı saran gürültü, kulak kanatacak cinstendi. Koskocaman bir stadyumda gibiydim. İçeride yüzlerce insan vardı ve aşağıya doğru uzayan bir tribünü dolduruyorlardı. Tam orta yerde ise kafes vardı. Kafesin içinde iki tane kaslı adam kıyasıya dövüşüyorlardı. Herkes ayakta tezahürat yaparken kimileri kafese doğru bir şeyler fırlatıyorlardı.

“Sana erken gelelim demiştim,” diye kulağımın dibine doğru bağırarak Arkın’a bakma gereği duymadan etrafta gözlerimi gezdirdim. Yarı çıplak gezen kadınlar mı dersiniz, ser-seri, sarhoş erkekler mi dersiniz ne ararsanız vardı.

“Gel,” diyerek kolumu tutup çekiştiren Arkın’a ters ters baktım. Çekiştireceksen neden gel diyorsun? Bunu hiçbir zaman anlamadım anlamayacağım da...

İnsanlara çarpa çarpa geçip bir köşeye geldiğimizde merdivenlerde oturan Şeytan takımını görünce bir an sevinecek gibi oldum.

Şeytan takımı dediğim, Simay, Ezel, Eymen, Yazel.

Simay beni görünce hemen ayağa fırlayıp yanıma geldi ve kısaca sarılıp oturduğu yere çekiştirerek Eymen ile arasına aldı.

“Ay çok özlemişim seni Ateş,” diyerek yine bana yapışan Simay’ın alnının ortasına işaret parmağımı yerleştirerek kafasını geriye ittim.

“Senden korkuyorum Simay, inanır mısın? Hiçbir şeyden korkmayan ben senden korkuyorum. Kızım yapışmasana bana sülük gibi.” Simay dediklerimden etkilenmemişçesine sırıttı. O sırada Eymen kolunu omzuma atarak beni kendine çekti ve alnıma bir öpücük bıraktı.

“Nasılsın meleğim?”

“İyi sen?”

“Her zamanki gibi,” diyerek omuz silkti ve dövmeli parmaklarıyla saçlarını karıştırdı. Ciddi anlamda nefes kesici bir adamdı Eymen. Sevgilisi olacak kız çok şanslıydı.

Bakışlarım Arkin'a kaydığında ters bakışları Eymen'in omzuma attığı kolundaydı. Simay'ın itirazlarına rağmen onu yana kaydırıp benim yanıma yerleşerek belimden tuttuğu gibi kendine çekti. Eymen ise sinirlenmek bir yana dursun sırtarak imalı bir şekilde Arkin'a baktı ve kafasını ona bakıp iç çeken kızlara çevirerek flört etme çalışmalarına başladı.

Eskilerin gözümde yeşeren filizlerini engellemek amacıyla kafamı Arkin'a çevirdim.

"Sence hangisi alır?" dedim belimdeki elini hiçe sayıp kafesin içinde fütursuzca birbirine saldıran iki kişiyi göstererek.

Siyah saçlı siyah şortlu dövüşçünün üstü çıplaktı, omzunda kartal dövmesi vardı ve vuruşları cidden iyiydi. Diğerisi ise kalıbına göre daha pasifti. Kartal dövmeli adamdan daha iri olmasına rağmen cüssesini kullanamıyordu ve en fazla iki dakika daha dayanabilirdi. Kumral saçlı kırmızı şortlu olan adamın buradan seçebildiğim kadarıyla göğsünde yara izi vardı.

"Kartal alır."

"Kartal?"

"Şu dövmesi olan... Lakabı Kartal, genelde kafes dövüşü yaparak para kazanır ve iyi dövüşür," dediğinde donuk bakışlarım tekrar dövmeli adama kaydı. Otuza merdiven dayamış görünüyordu ama yıkılmaz pozu veriyordu etrafa.

Ve dediği gibi de oldu, iki dakika içinde kartal iri cüsseli adamı yendi. Kanlı dişleriyle sırtarak ona tezahürat yapanlara baktı ve kafesin etrafında tek yumruğunu havaya kaldırarak dolaştı.

Sunucu kazananı belirttikten sonra aynı şekilde birkaç dövüş daha sundu ve vakit su gibi aktı geçti. Dövüşler beklediğimden daha güzel geçiyordu ve ister istemez merakla izliyordum. Bir an gaza gelip tezahürat yapacağım diye korkmadım değil fakat başarılı bir şekilde bu isteğimi yatıştırdım.

Albatros lakaplı kişinin kazanmasıyla biten maçtan sonra sunucu tekrar konuşmaya başladığında bu sefer beklediğimiz dışında bir kızın duyurusunu yaptı.

“Geceye beklenmedik bir şekilde adını yazdıran sırada ki kişi bir kadın! Lakabını Venüs olarak belirten Esra Sönmez’in rakibi ise seyircilerden biri olacak. Gözüne kestirdiği birine düello teklif edeceğini belirtmiş, bu kişi siz olabilirsiniz. Hazırlıklı olun!”

“Ah kahretsin, bu kızın burada ne işi var!” diyen Simay’a yan gözle baktım.

“Neden?” diye bir soru yönelttiğimde tedirgin bakışları bana döndü.

“Sevdiği çocuk bana âşıktı. Aramız iyi değil.”

Etrafta şehvetli bağırışlar artarken Venüs denilen kadını içten içe merak etmiştim. Kafes dövüşüne çıkmak cesaret isterdi ve bunun için bile hayran olunacak biri olabilirdi.

Tabii bu, onu görene kadar düşündüğüm bir şeydi.

Mor saçlı 1.70 boylarında, benden en fazla bir iki santim kısaydı. Saçının sol tarafı kazınmıştı, sağ tarafa yatan bir örgüsü vardı. Vücudu güzeldi ve karın kasları buradan bile gözüküyordu. Üzerinde siyah tayt ve siyah, benimkinin aynısı olan, yarım atlet vardı. Gözleri koyu bir makyajla çevrelenmişti, kaşında *piercing* vardı. Eline de yarım eldiven takmıştı. Yüzü bedeni kadar güzel değildi, sıradandı.

Yüzündeki şeytani gülümseme ile gözleri seyircilerin üzerinde dolaşırken etraftan gelen coşkulu çığlıklar anlaşılan o ki egosunu kabartıyordu.

Dik omuzlarını daha da dikleştirip sağ yumruğunu sol avcuna geçirdikten sonra daha dikkatli, birilerini arıyormuşçasına baktı etrafa ve gözleri bizim olduğumuz bölgede durdu.

Ah, umarım ben olmam.

Bir de bu hengâmede kendimi herkesin önüne atamazdım.

Bir an beni seçecek sandım lakin gözleri hiç bana değmeden Simay’ın üzerinde durdu.

Simay dudaklarını kıpırdatarak, “Siktir!” dediğinde ben de tedirgin olmadım desem yalan olurdu.

“Simay İslaren. Seni düelloya davet ediyorum.” Düelloyu

reddetme şansı yoktu. Çünkü dövüşte olan tek kural buydu. Düelloyu reddedersen herkes tarafından linç edilirdin. Bu kuralı az önce öğrenmiştim. Ya gidip paşa paşa dayak yiyecektin, ya maçı alacaktın ya da linç edilmeye mahkûm olacaktın.

Fakat Simay dövüş konusunda yetenekli bir kız değildi. Bu iki hafta içerisinde bir iki defa çalışmalarda bana katılmıştı ve çoğu kez onu kolayca nakavt etmiştim. Küfürbaz bir kızdı lakin konu dövüşmek olunca bu bir işe yaramıyordu. Sadece kesici aletleri ustaca kullanabiliyordu, o kadar. Şu an kafese girerse hastanelik olurdu.

“Allah’ım hayır! Ya bir şey yapın, onu mahveder bu kız.” Ezel’in ağlamaklı sesini duyduğumda işin daha ciddi bir boyutta olduğunu anlamıştım.

“Kahretsin boku yedik.” Telefonla ilgilenmeyi kesen Yazel’in sanal âleminden uzaklaşıp buraya odaklanması ise bu düşüncelerimi tasdikliyordu.

Herkesin gözü Simay’a döndüğünde, titreyen dizleriyle ayağa kalktı.

Kolay bir kabullenişti.

“Hakkınızı helal edin,” dediğinde bir an şaka yapıyor sandım ama işte bir an... Çok ciddiydi.

Tam merdivenlere yönelirken bir ses bıçak gibi gürültüyü ikiye böldü ve sesler kesildi.

“Dur.”

Bu sesin sahibi, benden başkası değildi.

20. BÖLÜM

“Ne saçmalıyorsun sen?”

Onca insan susmuş, sadece bize bakıyordu. Birkaç fısıldaşma haricinde hiçbir ses yoktu. Düşünün en az bin kişilik bir arenadasınız. Şu an orada o durumun odağındayken her şey güçtü.

Neyime güvenip bunu yaptım bilmiyordum lakin benim için imkânsız diye bir şey yoktu.

Herkes için öyleydi. İmkânsızı var eden bizdik. Var ettiğimiz gibi yok etmesini de bilirdik ne kadar güç olsa da.

“Kendisi rahatsız, bu adil bir dövüş olmaz. Eğer beni yenerse, ikimizi de yenmiş sayılsın,” demekle yetindim.

“Seni değil onu seçtim,” dedi kibrin kıvrıldığı üstünlük kokan sesiyle Venüs.

“Ve ben de sana düello teklif ettim. Ne o? Yoksa korktun mu?” İşte insanoğlunu tav eden cümle bu iki kelimedenden ibaretti.

Kibirli ifadesi büyük bir ahenkle yerle bir olmuş, yerini sinirin yuva edindiği tehlikeli bakışlar almıştı. Kara gözlerinde perçinlenen hırçınlığı yüksek mesafeden dahi fark edebiliyordum.

“Pekâlâ küçük sıçan, seni zevkle ezeceğim.”

Güç manyağı olmak onun zararınaydı. Ne demişler, öfkeyle kalkan zararlar oturur.

“Sıçanmış, biraz sonra kim sıçacak göreceğiz,” diye kendi kendime homurdandığımda Yazel kıkırdamıştı.

Simay ve Ezel korkuyla yüzüme bakıyordu.

“O kız seni yer! Kendini benim için tehlikeye atma, Esra hafta sonları sokak dövüşleri yapan bir kız. Bırak alnımın akıyla yiyeyim dayağımı kenara çekileyim,” diyen Simay’a cevap vermedim. Nereden bilecekti ki çocukluktan beri dövüş üzerine eğitim aldığımı?

“Emin misin Mina? Senin için kötü olur.” Ezel kararsız bir şekilde bana bakıyordu. Simay ve benim aramda kalmak sinirini bozmuş olmalıydı. Lakin ben Simay kadar yakın değildim onunla.

Eymen ise sessiz kaldı. Alacağımı biliyordu, başka şansında yoktu zaten.

“Neden aptalca şeyler yapıyorsun? Onu tanıyorum, gördüğünden daha tehlikeli,” dedi Arkın. Dilimi arşınlayan sivri kelimeler çıkmak için bulduğu fırsatta kendini koyverdi.

“Ama beni tanımıyorsun,” dedim hiç düşünmeden. “Ve ben izin vermediğim sürece de tanıyamayacaksın. Sadece üç dakika, üç dakika sonra buradayım,” dedikten sonra cevap vermesine izin vermeden ayağa kalktım. Üzerimdeki kot ceketini bir çırpıda çıkarıp Simay’ın kucağına bıraktıktan sonra küçük merdivenlere yönelerek aşağıya inmeye başladım.

Yanından geçtiğim herkes dikkatle beni inceliyor, bazıları güzel olup olmadığım ile ilgili varsayımlar yapıyordu.

Ben çocukluktan beri dövüş eğitimi alan birisiydim, bu konuda kendime güvenim tamdı.

Sunucunun yanına gittim ve ceketini çıkarmadan önce cebinden alıp bileğime yerleştirdiğim tokayla saçımı tepeden topuz yaptım.

Ardından sunucuya boş gözlerle bakıp, “Ateş,” diye ke-

sin bir ifadeyle konuştuğumda sunucunun gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

“Sen yoksa...”

“Evet, o benim,” dedim daha fazla konuşmak istemediğimi belli eder şekilde ve kafese doğru ilerledim. Sunucu duyurumu yapmak amacıyla mikrofonu dudaklarına götürdü.

“Sokak dövüşçüsü olarak bilinen Venüs lakaplı Esra’nın rakibi, henüz yeni olsa da, namıdiğer Ateş! Evet evet, kızımız tahmin ettiğiniz kişi,” diyerek şehvetli bir şekilde bağırdığında etraftan gelen şaşkınlık nidalarını kulak ardı ettim. Kafesin içine girdiğim anda yerde gördüğüm kan lekeleri bir nebze de olsa midemi bulandırmıştı lakin görmezden gelip bana bakan Venüs’e döndüm. Hızla toparlanarak şaşkın ifadesini yok etti ve tedirginliğini alayla ört bas ederek, “Yazık, namın daha şimdiden çok duyulmuştu ancak bugün ayağımın altında olacak. Bunun için üzgün değilim,” dedi.

“Biraz sonra kim kimin altında göreceğiz, hızlı ol. Bana sadece iki kere vurmana izin vereceğim. Bunun için kendini şanslı hissetmelisin, senin de bir karizman var. Çizilsin istemem.”

Kenarda bulunan bandajı pratik bir şekilde parmaklarıma sararak hazır hale geldim. Kıyafet konusunda rahattım ama keşke pantolon yerine tayt giyseymdim. Açıkta kalan göbeğime değen serinlik kendimi biraz daha dinç hissediyordu. Vücudumu biraz esnetip ayak bileklerimi salladım ve ellerimi yumruk yaparak pozisyonumu aldım.

Sözlerimden sonra bozulan ve sinirlenen Venüs’e boş boş baktım. Tıpkı benim gibi pozisyon alıp sunucunun başla demesini bekledi.

“Şeytanın bol olsun.”

“Şeytanım bol olsun,” dedikten sonra sessiz kaldık.

“Veeee, BAŞLA!” sesi geldiğinde Venüs etrafımda dönmeğe başladı. Durdum ve sadece bekledim, ilk atağı her zaman karşıdan beklerdim.

Etraftaki sessizlik yerini büyük bağırışlara bırakmıştı.

Tuhaf olan, “Ateş” tezahüratlarını da duyuyor olmamdı.

Venüs bir sol kroşe salladığında pratik bir hareketle kafamı eğerek kroşeden kurtuldum. Ardından beklemeden eğdiğim başıma tekme salladığında ayak bileğini tutup dizimi baldırına geçirdim. Bağırarak geri çekildi ve hırsıyla art arda yumruklarını sallamaya başladı.

Hepsinden kurtuldum.

Yorulmaya başladığını hissettiğimde sağ kroşemi burnuna geçirdim ve tellere yapışmasını sağladım.

Pes etmedi.

Etmesini de beklemiyordum.

“Hadi, bana vurmana izin veriyorum,” diyerek gardımı hafif indirdiğimde bunu kaçırmadı ve sağlam bir yumruk attı sağ yanağıma. Geriye doğru sendeledikten sonra toparlanıp tekrar atacağı yumruğu engelleyerek karnına yumruk attım iki büklüm oldum. Saçlarından tutup kafasını dizime geçirdiğimde bağırarak yere düştü.

Yine pes etmedi.

Burnundan akan kanı elinin tersiyle silip sadistçe gülümsedi.

“Sandığımdan daha kuvvetlisin.”

“Sandığım gibisin.”

Verecek cevap bulamayınca karnıma bir tekme savurdu, vurmasına izin verdim. Bu sondu.

Şimdi atak yapma sırası bendeydi.

Yapıştığım kafesten uzaklaşıp hızla bir sağ kroşe ve bir aparkat atıp seri şekilde ayağımı kafa hizasına getirip kulağına tekme attım. Doğrulup üzerime geldi ve birkaç tekmeyle geri geri gitmemi sağladı. Sonra beklemediğim bir şey yaptı, nereden çıkardığını bilmediğim çakıyı koluma salladığında derimi sıyrıp geçen keskinliği bütün vücudumda hissettim.

Kanın sıcak kıvamı kolumdan aşağı süzülürken seyirciler nefeslerini tutmuş, olacakları izliyordu.

“Hile yapıyorsun!” dedim dişlerimin arasından tıslayarak. Kanlı dişlerini göstererek gülümsedi.

“Kural var mıydı ki hile olsun?” Bu sefer söyleyecek sözü olmayan bendim.

“O zaman daha da kuralsızlaşırız,” dedim ve hayatımın en hızlı manevrasını yapıp etrafımda döner tekme atarak, tekmemi eline geçirip bıçağın düşmesini sağladım.

Üç dakikanın bitmesine son yirmi saniye kalmıştı.

Tabii ki saymıştım.

Saniyeleri tasarruflu kullanmak amacıyla acıyan kolumu umursamadan ileri savurdum, bir direkt yumrukla kafasının geriye gitmesini sağladım, ardından bir puşkingle yere düşmesini izledikten sonra üzerine oturup sağlam bir yumruk geçirdim burnuna.

Sanırım kırıldı.

Kanayan dudağımı yalayıp bir yumruk daha savurdum ve attığı çığlık arasında yana düşen bıçağı elime aldım.

“Tamam, tamam yeter!”

Bağırmasını umursamadan kestiği sağ kolumun hizasında onun sağ koluna çok da derin olmayan bir A harfi kazıdım.

“Bu da benden sana hediye olsun,” dedim ve çığlıkları arasında kafesten çıkararak merdivenlere yöneldim.

Kolum ciddi anlamda acıyordu ve karnıma attığı tekme ile yıllar önce aldığım yaranın yeri sızlıyordu.

“Kazanannn Ateş!!!!”

Yürüdüm, yürüdüm ve yürüdüm.

Bizimkilerin yanına geldiğimde Simay üzerime atlayıp, “Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim. Beni kurtardın, sen harikasin. Ve ben sana yine hayran kaldım,” dedi.

Acıyan kolum yüzünden dişlerimi sıkıp, “O zaman buna üzölmeliyim, desene bana daha çok yapışacaksın,” dedim.

Eymen, Yazel ve Ezel buna gülerken Arkın ifadesizce baktı bana.

O ifadesizliğin ardında beslenen gururu, benden başka kimse görmüyordu.

Gurur duyuyordu.

Çünkü biliyordu ki, ben onun öğrencisiydim.

Gözleri kanayan koluma döndüğünde dişlerini sıkarak koluma baktı ve kimseyi umursamadan beni nazikçe çekip tirerek dışarıya çıkardı. Ne ara arabasına bindik, ne ara koluma pansuman yapmaya başladı bilmiyorum ama yaptığım tek şey ilgiyle onu izlemek olmuştu.

Canım şimdilik yanmıyordu, küçük bir sızı mevcuttu yalnızca.

Telefonunu çıkarıp Eymen'e eve geçtiğimiz dair bir şeyler söyledi ve kapattıktan sonra ceketinin cebine koyarak arabayı çalıştırdı.

"Yaran acıyor mu?" diye sordum kısık bir sesle. Gözlerini odaklandığı yoldan çekip bana çevirdi.

"İkimiz de yaralıyız."

"İkimiz, hep yaralıydık."

Dudaklarını birbirine bastırdı, tıpkı benim gibi milyonlarca kelimeyi içine atmıştır. Kim bilir?

Eve yaklaşırken aklıma Gölge düşmüştü. Acaba nereye gitmişti? Onu düşünmenin benim yararına olmayacağını bilincinde olarak kapıya ulaştım. Fakat kapının önünde gördüğüm bebek puseti, duraksamama neden oldu. Arkamdan gelen Arkın da benimle birlikte durdu.

O da görüyor muydu?

Yüksek tondan bir ağlama sesi tüm bahçeyi doldurduğunda omzumun üzerinden Arkın'a baktım. İfadesiz bakıyordu. Hızlıca ilerleyip pusetin üzerindeki örtüyü kaldırdım.

İri, masmavi gözleri olan küçük bir kız bebeğini kesinlikle beklemiyordum. Ayrıca bu göz rengi bana hiç yabancı değildi. Bebek, beni gördüğü an susarak merakla yüzüme bakmaya başladı. Elimi kaldırarak yüzüne dokundum.

Teni buz gibiydi.

"Arkın kapıyı aç! Buz gibi olmuş bu."

Donup kaldığı yerden nihayet hareket edebilmiş ve bana kapıyı açmıştı. Arabasıyla beraber bebeği de alıp içeri geçtim.

Dışarıdan duyduğum seslerden anladığım kadarıyla diğerleri de gelmişti.

Mühim değildi.

Ne kadar çok kişi olursak, o kadar iyiydi.

Şu an fazlasıyla büyük bir şoktaydım ve ne düşüneceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Arkın kapıyı açık bırakarak arkamdan geldi. Dakikalar içerisinde herkes eve girmişti. Bense hipnotize olmuş bir şekilde o küçük surattaki kocaman mavi gözlere kilitlenmiştim.

“Bu da ne?”

“Bebek.”

Kesin olarak verdiğim cevabın yangını düştü her birinin sızlayan ciğerlerine.

Herkesin gözü usulca bana döndü.

“Cidden mi?” Bu sorunun sahibi Ezel’den başkası değildi.

Hayat bu kadar ciddiye benim ciddiyetsiz olmam fevkalade olurdu.

“Evet.”

Ağlayan bebek susup konuşmalarımıza kulak kesildiğinde dikkatlice baktım yüzüne. Arkın bebeğin üzerine eğilip pusetin içini karıştırdı ve bulduğu kâğıt parçasıyla doğruldu yerinden. Susmuş bebek ise irice açılmış mavi gözleriyle Arkın’a bakıyordu. Emziği yanağının kenarına düşmüş, toz pembe tulumu ile oldukça şirin gözüküyordu.

Arkın açtığı kâğıttaki kelimeleri seslice okudu.

“Bunu yaptığım için özür dilerim, başka çarem yoktu. Senin çocuğu kabullenmeyeceğini bildiğimden uzun süre çıkamadım karşına. Daha fazla bakacak kadar maddi durumum yok Meyra bebeğe. Tekrar özür dilerim, bebeğimize iyi bak Gölge. ~E~”

Şaşkınlığın genzimde bıraktığı tat damağımı yakıyordu.

Simay’ın dudaklarından fırlayan şaşkınlık nidası ve buna diğerlerinin de eşlik edişi bütün ortamı ele geçiren kasvete kasvet katıyordu.

“Nasıl anne evladını böyle bir şeye mahkûm eder? Aptallık.” Sesim ne kadar düz çıksa da sinirliydim.

Sinirliydim çünkü ben de annesiz kalmıştım.

Sinirliydim çünkü böyle insanlar yüzünden yetimdi ruhumuz milyonlarca çocukla birlikte.

Sinirliydim çünkü bir çocuk, muhtaçtı anne kokusuna ve sevgisine.

Ben o ihtiyacımı gideremedim, bu çocuk da mı mahkûm kalacaktı hissizliğe? Hayır, buna izin veremezdim.

Kimse benim gibi olmamalıydı.

Ezilmemeliydi.

Hissizleşmemeliydi.

Çünkü hissizlik, ruhun attığı çığlıkları kimsenin duymayıyordu.

Ve kimse seni duymazsa, yalnız kalırdın milyarlarca insan arasında.

Kaldığın yerde çürür ruhun da bedeninin gibi.

Tıpkı benim gibi.

“Cidden bu nasıl canilik? İnanamıyorum.” Ezel’in homurdanışı kulağıma geldiğinde sessiz kalmayı tercih ettim.

“Polise verelim.” Arkın’ın cümlesi gerilmeme neden oldu.

Yetimhane?

Soğuk, ıssız ve sevgisiz bir ortam?

Hayır, asla.

“Saçmalama, Gölge’nin çocuğu bariz belli. Tipi de benziyor. Ayrıca kadını bulacaklarını düşünmüyorum, kaç çocuğun annesi bulundu ki onunki bulunsun? Aptal kadın! Çocuğu bırakıyorsun, bari kendin de gelseydin sanki yardımcı olmayacağız!” İlk defa mantıklı konuşan Simay’ı bir an tebrik etmek istedim fakat bu dürtüye engel olup tekrar sessizliğimi koruyarak emziğiyle oynayan küçük Meyra’ya baktım.

“Haklı. Ufacık çocuğa ne kadar iyi bakabilirler ki orada? Hem Gölge gelene kadar idare etmeliyiz. Bir bebeğe bak-

mak ne kadar zor olabilir ki?” diyerek Eymen son noktayı koymuştu.

* * *

“Allah belanı vermesin Ezel kapat kapat çabuk, Allah’ım bu çocuk ne taşıyor o küçücük bedeninde? Ne yedi de çıkar-
dı böyle. Öff her yer bok koktu.” Eymen’in isyanı Yazel’in burnuna taktığı mandal. Simay’ın ne yapacağını bilemez bakışları ve Ezel’in, bebeğe bakamayışı.

Bebek ise bu durumdan memnunmuşçasına arada kıkır-
dıyor, tuhaf sesler çıkarıyordu.

Bu kadar çabuk kabullenmemizin en büyük nedeni belki de biraz neşemizin olmasını istememizdi.

Arkın ifadesizce arada bize bakıyor, sonra da önüne dönüp film izliyordu.

Gölge’nin bir çocuğu vardı.

Bu inanılmazdı.

Arkın ise从小从 uzak durmaya çalışıyordu.

Nedeni Gölge’nin çocuğu olmasıydı.

Saçmalık.

“Çekilin,” dedim Ezel ve Simay’a hitaben. Koltuğa oturup bebeğin poposunu güzelce temizledikten sonra hafif pudralamış ve tekrar bezlemiştim. Tabii bunu yaparken herkes bana kafamın yanında yeni bir kafa çıkmış gibi bakıyordu ama pek umurumda değildi.

Temizlenmesi bittiğinde Meyra’yı yavaşça kucağıma alıp tek kolumla güzelce sararak göğsüme yasladım.

“Sütü ver.” Simay ikiletmeden sütü verdi. Kucağımda hareketlenen minik Meyra ılık sütü itiraz etmeden içmiş ve minik elleriyle biberonu tutmak için çabalamaya başlamıştı. Parmakları arada biberonu tutmaya çalışıyor, düşürse de yeniden tutuyor ve asla pes etmiyordu.

Sütü bittiğinde Meyra'yı omzuma yaslayıp sırtını yavaşça okşayarak gazını çıkarmasını sağladım.

Minik bebek yavaş yavaş mayışmaya başlamış ve on beş dakika içinde uyumuştı. Onu yatağıma yatırarak etrafını yastıklarla çevrelemiş ve olası düşme ihtimalini sıfıra indirmiştim.

Bebekleri seviyordum.

Aşağı indiğimde herkes evin bir köşesine çekilmişti.

Arkın'ın yanına oturup telefonumu elime aldım ve Melih'in yanında bulunan, Arkın'ın numarasını verdiği korumalardan birini aradım.

“Buyurun Mina Hanım.”

“Melih'i ver.”

Bir şey demeden telefonda birkaç tıkırtı oluştu ve telefon saniyeler içinde Melih'in eline geçti.

“Ablaaa!” Melih'in cıvıldaayan sesi kulağıma dolduğunda gülümsedim.

“Bebeğim, nasılsın?”

“Çok iyiyim abla! Burada Sinem'le tanıştım, çok iyi ve güzel biri.” Sonlara doğru utangaç çıkan sesiyle içten içe sırtımdan edemedim.

“Hmm, kimmiş bakalım bu Sinem?”

“Şey, burada hastanede kalan bir hasta, aynı odada kalıyoruz. Ben ona Sisi diyorum, çok iyi arkadaş olduk.” Onun mutlu ve heyecanlı halleri beni her zaman mutlu etmişti. Ruhumda baş gösteren kasvet bulutları bir bir geri çekilmiş, yerini sıcak hava dalgası bırakmıştı.

“Senin adına sevindim yakışıklım, kendini üzme. Şimdi kapatmam gerek, görüşürüz bebeğim.”

“Görüşürüz ablacım.”

Telefonu kapatıp sehpanın üzerine gelişigüzel atıp bacaklarımı Arkın'ın bacaklarının üzerine atarak uzandım.

“Peki Gölge nerelerde?”

“Cehennemin dibindedir, hem sana ne?”

Beklemediğim cevap üzerine kaşlarım çatılırken, ıkı kaşım arasındaki çukurla döndüm Arkın'a.

“Bana atar yapma. Sadece sordum.”

“Sorma o cibilliyetsizi...”

“Ama çocuk Gölge-”

“Anma dedim şunun adım.”

“Bağırma bana be.”

Durdu ve sinirle çatılmış kaşlarının ardından yüzümü inceledi, sert çehresinde konaklayan kıvılcımlar kibrit çöpünü tekrar alevlendiriyordu.

“Dilin çok uzadı senin,” diyerek homurdanmasını göz ardı edip ışıldayan ayın eşlik ettiği geceye döndürdüm gözlerimi.

“Ses yapma, uyuyacağım.” Bir şeyler homurdandığını duysam da umursamadan kafamı kanepeye yaslayıp gözlerimi kapattım.

Yorgunluğun yuva kurduğu bedenim uykuyu kucaklamıştı annesine aç bir çocukmuşçasına.

Bembeyaz yağın şey kardı.

Karın beyaz yüzeyi çıplak tenimi okşadığında gözlerim etrafta dolaştı.

Hava soğuktu ancak üşümekten uzaktım. Üzerimdeki sıfır kol beyaz elbise siyah saçlarımı gün yüzüne çıkarıyor, rengin olmadığı beyazlıkta beni renkli kılıyordu.

Cehennemde yanan ateşin yangını yakıyordu tenimi ama onu da hissedemiyordum.

“Duyuyor musun yalnızlığın can çekişen sesini Mina?”

Duyduğum ses etrafta yankı yaparken ıssız bir ovada karların arasındaydım ama etrafımda kimse yoktu. Bu sesin sahibi kimdi?

“Senin de zehir yaktı mı içini kalbinin vecasıyla?”

Tekrar baktım etrafa, beyazın üzerindeki silik siluetimin gölgesini gördüm. Arkamda ayak izleri vardı, bunlar benim ayak izlerim değildi. Ya kimindi?

Sonra enseme bir nefes hissettim. Cayır cayır yakan bir nefes...

“Peki görüyor musun günaha davet edilmiş ruhları?”

“Biliyor musun geçmişin kara girdabını?”

Bir şeyin enseme dolaştığını hissettim.

Vücudum yay gibi gerildi.

“Tekrar dinle sessizliği, bu sefer duy. Mahzeninde kilitli ruhunun attığı çığlığı duy! Çünkü ben duyuyorum. Sen beni öldürüyorsun, içindeki insani yanını öldürme. Beni öldürme.”

Sonra bir çığlık koptu tüm kâinatı sarsacak tizlikte ve ellerim korkuyla gitti kulaklarıma. İrice açılmış gözlerimle baktım etrafa.

Sonra kar, kan kırmızısına bulandı.

Gökten kar değil, kan yağdı.

Beyaz elbisem kanın kırmızısına büründü ve genzim doldu kanın demire benzeyen kokusuyla.

Bir çığlık daha koptu, bu seferki benden.

“Hayır!”

“Senin yüzünden,” dedi bu sefer ağlayan ses.

“Hayır!” diye bir nida yükseldi kırmızıyla boyanan dudaklarımdan.

“Sen öldürdün beni, kılma cenaze namazımı! Sokma beni o mezara. Öldürme insani yanını!”

Ses kulaklarımda yankılandığında kanlı karlara oturup hıçkıra hıçkıra ağladım.

Bir sarsıntı hissettim omuzlarımda gözlerim tekrar aralanırken.

“Senin yüzünden!”

* * *

“Hayır! “ diye bağırarak kalktığım yerde kan ter içinde kalmış, gözlerimi kırıştıtararak odağımı bulmaya çalışıyordum

“Mina! Bana bak Mina, hadi. Yok bir şey, geçti.” Gözlerimi tekrar kırıştıtırıp kirpik uçlarımda asılı kalan görüntüleri yok etmek istedim ama yerli yerinde duruyorlardı.

Arkın’ın mavileriyle buluşan gözlerim bir rahatlama ile açılıp kapandı.

“İyi misin?”

“E-evet,” diye mırıldandım. İçerisi boştu, çocuklar neredeydi hiçbir fikrim yoktu.

Arkın hızlıca bana su getirdi, içerken boğazımda düğüm-lense de daha iyi hissetmiştim kendimi.

Birkaç dakika sonra kendime geldiğimde etrafa göz attım.

“Çocuklar nerede?”

“Simay ve Ezel uyuyor. Eymen’le Yazel dışarıda. Bebek ise bir ara uyandı, kızlar tekrar uyuttu.”

Onu başımla onaylayarak enseme sıvazladım.

“En iyisi ben bir duş alayım.”

Temkinlice yüzüme baktı. Bense arkamı dönerek ondan uzaklaştım. Biraz rahatlamaya ihtiyacım vardı.

21. BÖLÜM

Meyra, ansızın hayatımıza düşen bir ay topuydu bizim için. Öyle ani, öyle güzeldi ki gelişi, ruhsuz bedenlerimize unuttuğumuz sevgiyi aşlamıştı.

Şimdi ise daha önemli ve daha uzun süreli bir görev için hazırlanıyorduk.

Çünkü üniversiteye gidiyorduk.

Lisedeyken sayısal olarak çok başarılı bir öğrenci olmasam da sözel anlamda başarılıydım. Hacettepe Türk Dili ve Edebiyatı bölümünü kazanmış, dondurmak mecburiyetinde kalmıştım. Fakat şimdi, hayalim olan bölüme görev amaçlı başlayacaktım, başlayacaktık.

Arkın, ne yaptı bilmiyorum ama kendisi de dâhil bütün tayfayı benim bölümüme almayı başarmıştı. Hedefimiz Yazgın adında bir çocuktur. Ona yakınlaşarak babasının kumarhanelerinin yerini öğrenmeyi planlıyordum çünkü parçalardan biri oradaydı.

Çantamı koluma takıp bilhassa uyuşuk adımlarla yürüdüm aşağıya doğru. Sabahın köründe okula gidecektim resmen.

Somurtarak kahvaltı masasına ilerlediğimde Arkın'ın çoktan masaya kurulduğunu görünce duraksadım. Tuhaf

bakışlarımı fark ettiğinde yudumladığı çaydan kafasını kaldırıp mavi gözlerini gözlerime dikti.

“Ne var? Seni oradaki lavuklarla tek başına bırakacağımı düşünmedin herhalde? O büyük baş hayvanlar senin üzerine yamyam gibi atlar.” Homurdanarak söylediği cümlelere gülsem mi ağlasam mı bilemedim.

“Kendimi koruyabilirim.”

Boş boş suratıma bakıp sabır dilenircesine kafasını yukarı kaldırdı.

“Ceza mısın? Yoksa lütuf mu? O güzel ağzını kapat ve yanıma gel.” Somurtarak yanındaki sandalyeye yerleşip Arkın’ın hazırladığı tosttan bir ısırık aldım. Çay fazla içmediğimi bildiğinden sadece kendine bardak koymuştu ancak şu an kuru tostun yanında çay fena olmazdı. Gözüm Arkın’ın çayına takıldığında hiç düşünmeden alıp dudaklarıma götürdüm. Bu sırada çatık kaşlarıyla beni izleyen Arkın’ı umursamadan bardağı masaya bıraktım. Dudağımı yaladıktan sonra, “Ne var? Rahatsız mı oldun?” diye bir soru yönelttiğimde çatık kaşları düzeldi.

“Hayır, bu hoşuma gitti.”

Sustum.

Sessizce yemeğimi yemeye devam ettim. Boynumun nedensiz yere hafif kızardığını hissettiğimde saçımı önüme alarak bunu görmesine engel oldum.

Kısa süre içinde yemeklerimizi yemiş, deri ceketlerimizi alarak dışarı çıkmıştık. Arkın’ın arabasına yerleşerek hareket etmesini bekledim.

Okula yaklaştığımızda bedenimi istila eden gerginlik damarlarımda kol geziyor, kan akışımı hızlandırarak içime enjekte ettiği tedirginlik zehrini iliklerime naklediyordu.

Neden tedirgin oluyordum?

Fakültenin büyüklüğü müydü gözümü korkutan?

Okula ulaştığımızda dersin başlamasına on beş dakika kalmıştı. Arkın arabayı park ederken bütün gözler üzerimiz-

dedi, ilgi çekmekten nefret ediyordum ama ne yazık ki hep ilgi çekiyordum. Nefret ettiklerimiz yapıştı zaten yakamıza intikamını almak için.

Arabadan indiğimde bahçedeki herkes bize bakarken Arkın elini cebine attı ve telefonu çıkarıp birkaç tuşa basarak kulağına dayadı.

“Neredesiniz?” Birkaç saniye sustu. “Dışarı çıkın, biz geldik.” Ve telefonu hızlıca kapattı.

Kaba adam.

“Kimi aradın?” Normalde meraklı bir kız değildim ama Arkın benim meraklı yanıma körüklüyordu.

“Bizimkileri.”

Bizimkiler? Ne zamandan beri kendimi onlara ait kılmıştım ve bu sözcüğü benimsemiştim? Bir sözcük binlerce cümleye dönüşüp yankılanıyordu zihnimde. Neden?

Çünkü zihninin kapıları kapalıydı ve sen hep tektin.

Öyleydi. Kapalı zihnim bilinçaltımı etkisiz hale getirmişti hep. Ben, “biz”, “aile” gibi kavramları kendi dışıma atmıştım çoğu zaman.

Bizimkiler geldiklerinde Simay baygınca etrafa bakıyor, Ezel ise benim burada ne işim var dercesine gözlerini insanların üzerinde gezdiriyordu. Eymen kıyafetlerinin örtmediği dövmeleleriyle fazla dikkat çekerken Yazel, kahverengi saçları ve çapkın bakışlarıyla kızların gözdesi gibi gözüküyordu.

Biz ise iki soğuk nevale...

Onların yanına gittiğimizde Simay homurdanmaya başladı.

“Benim burada ne işim var ya?”

“Alışırısın,” dedi Ezel hayata bakış açım olarak. Sanırım Ezel benim olmak istediğim kızdı. Bazen durgun, bazen dalgalı bazense fazla neşeliydi. Nerede, ne zaman konuşması gerektiğini bilen ama eğlenceli bir kızdı.

Benim asla olamayacağım kız tipi.

“Alışmayacağım çünkü sadece bir ay tahammül edeceğim.”

“İçeri girelim.” Arkın’ın sesi bütün konuşmaları sonlandırırken dönüp hayran hayran süzmek istiyordum onu. Mavi gözlerindeki derin okyanusa hapsolmak ve orada kendi hükümdarlığını kurmak istiyordum. Bazen de o gözleri oymak.

Gözleri etrafta dolaşırken benim düşündüğümü tasdiklercesine hayran hayran Arkın’ı süzen gözleri gördüğümde homurdandım kendi kendime. Kaşlarım kavisli bir dağ gibi çatıldı.

“Bence de,” diye bir mırıldanma döküldü dudaklarımdan.

Hayır, o kızları öldürmek istemiyordum.

Ve yine hayır, üzerlerinde kanlı fanteziler düşünmüyordum.

Kesinlikle hayır!

Hep beraber fakülteye girip sınıfımıza yürürken kalabalık olduğumuzdan ötürü çektiğimiz ilgi beni geriyordu. Gözleri üzerimde hissetmeyi sevmiyordum. Dersliğe girdiğimizde içerisi oldukça kalabalıktı. Ön taraflar dolu olduğundan hepimiz arka tarafa geçip yan yana dizildik.

Dersin başlamasına yakın kapıdan giren kişiyi gördüğümde nutkum tutuldu.

Bu...

Yazgın!dı.

Lisede sınıf arkadaşım olan, ruhsuz Yazgın!

Şaşkınlığımı dışarı vurmayı reddederek hareketlerini izledim.

“Geldi cibilliyetsiz,” diyerek homurdanan kişi Arkın’dı. Bir şaşkınlık dalgasıyla daha ona döndüm.

“Yakınlaşmamız gereken kişi bu mu?” dediğimde isteksizce kafasıyla onayladı. Bakışları soğuk bir şekilde Yazgın’ın üzerinde dolaşıyordu. “O halde kolay olacak,” dedim kuru bir sesle.

Kaşlarının çatıldığını gördüm. “Neden?”

“Lisedeyken benden hoşlanıyordu.”

Diğerleri de dâhil olmak üzere hepsi bir ağızdan, “Onu tanıyor musun?” dediğinde başımı aşağı yukarı salladım.

Böyle bir tesadüf olabilir miydi?

Tesadüflere inanmazdım.

Yazgın bütün asaletiyle bize doğru yürümeye başladığında boş boş baktım suratına. Yanında Salih adında biri vardı. Arkın'ın anlattığına göre en yakın arkadaşıydı. Bir şey konuşuyorlardı ve kaşları çatık, bakışları donuktu. Birbirimize çok benziyorduk.

Sonra bakışları önce Arkın'a dokundu ardından bana, kaşları bir an havaya kalkıp eski halini aldı. Ardından hemen arka çaprazımıza oturarak Eymen ve Yazel'e baktı. Yazel daha sıcakkanlı olduğundan arkaya dönüp Yazgın ve Salih'e selam verdi. Yazgın başıyla selamını alıp eyvallah derken Salih umursamazca almıştı selamını.

Onlara baktığımı fark eden Yazgın gözlerini aniden bana çevirince gözlerimi kaçırmadan dik dik ona bakıp hoca gelince önüme döndüm.

“Bakıp durma şuna.” Arkın ve tuhaf bir şekilde kendini göstermeye başlayan kıskançlığı...

Bir şey dememe kalmadan hoca masaya çantasını bıraktı. Kısa bir selamın ardından hararetli bir şekilde ders anlatmaya başladı. Bana uzun gelen ama aslında bir saat süren dersin ardından ara verdiğinde nihayet derin bir nefes aldım. Kendime gelebilmek adına lavaboya gitmek için ayaklandım.

“Nereye?”

“Tuvalete.”

Başını sallayıp sıradan kalktı ve geçmem için yer verdi. Yanından geçip sınıftan çıktıktan sonra lavaboya girip elimi yüzümü birkaç kızın bakışları altında yıkayıp tekrar dışarı çıktım.

Tam koridoru dönerken birine çarpıp sendeleyince geri adım atacağım sırada iri bir el belimi kavradı.

“Dikkat etmelisin ufaklık, düşüp bir yerini incitebilirsin.”

Hoş bir parfüm kokusu, siyah saçlar, donuk bakışlar ve sert ses... Yazgın'dan başkası değildi.

Kara yüzli meleklerden biri gibiydi, ne iyi olduğunu çözebiliyordum ne de kötü olduğuyla ilgili kesin cevap verebiliyordum.

Nötr bir kişiliğe sahip olması benim açımdan kötü bir şeydi.

O an sadece kafa sallamakla yetindim.

Ne bana ufaklık deyişi ne de belimi tutuşu benim ilgi alanıma giriyordu. Şaşırdığım nokta benimle konuşuyor olmasıydı, o pek konuşkan biri değildi.

Hızla yanından ayrıldığım sırada boğazıma düğümlenen nefesimi koyverip yerine yenisini ekledim. Biraz önce olanlar nefesimi tıkamıştı oysa sıradan gözüken ama içinde çok şey barındıran şeylerdi olanlar. Hızla sınıfa girip yerime otururken elindeki çikolatayı kemiren Ezel hararetle konuşan Simay'ı dinliyor, arada cevap veriyordu. Yazel ve Eymen sınıfta yoktu. Arkın ise cam kenarına geçip kafasını cama yaslamıştı. Yanına gidip oturdum. Elini cebine atıp dışarı çıkardıktan sonra elinde tuttuğu çikolatayı gözümün önünde salladı.

“Sana çikolata aldım.” Bu hareket normal gibi görünse de benim için çok şey barındırıyordu.

Bana almıştı. En sevdiğim çikolatayı...

Bana özel.

Dudağımın kenarını ısırarak baktım ona. Bir an, gözleri dudaklarıma kaysa da hızla kendini toparladı.

“Ne ara aldın?” Omuz silkerek cevap vermemeyi seçti.

O an bir şey yaptım. Uzanıp yanağından öptüm Arkın'ı. Onun kadar ben de şaşırmıştım yaptığımı ama yapmıştım işte.

“Teşekkür ederim.”

Elini yanağına koydu.

“Bu bir teşekkür müydü?”

Kafamı sallayıp gülümsedim. Bize bir şeyler oluyordu. Her seferinde başka türlü gösteriyordu kendini ama oluyordu işte.

Ayağa kalkıp yanıma geldi bir anda.

“Eve ekmek getiren babalara teşekkür edilmez. Bak burası benim evim.” En az benimki kadar çabuk bir hareketle boynuma eğilip şahdamarımdan öptü.

Orası senin evin, dedim içimden. Gözlerim de söyledi aynısını gözlerine.

“Ayrıca zamanı geldiğinde...” dediği anda bir çığlık koptu dışarıdan. Öyle canhıraş bir feryattı ki herkesle birlikte biz de dışarıya baktık. Okulun karşısındaki restorandan insanlar bağırarak kendilerini dışarı atıyorlar, çocuklar ağlıyor, herkes koşturuyordu.

Birinin “Yangın var!” diye bağırdığı duyuldu içeriden dumanlar çıkmaya başlarken.

Yangın vardı.

Yangından nefret ederdim.

On yaşımdayken Çocuk Kampı’nda yangın çıkmıştı ve kırka yakın küçücük çocuk hayatını kaybetmişti. Bu bir katliamdı benim nazarımda.

Ellerim titrerken o anlar gözümün önünden film şeridi gibi geçiriyor, beni eski zamana sürüklüyordu.

Bizimkilerin seslerini ve tepkilerini hayal meyal duyuyordum.

Şu an tek odağım yangın ve çığlıklardı. Komut almış bir robot gibi dışarı çıkıp yolun karşısına geçtim. Birçok kişi bağırarak yardım isterken kimisi yere uzanmış nefesleniyordu.

İçeride biri var mıydı?

Benimle birlikte gelmiş olan Arkın zihnimi okumuşçasına olay yerine gelmiş polislere, “İçeride biri kaldı mı?” diye soruyordu. Elinde telsiz olan biri, “Bir çocuk olduğu söyleniyor. Profesyonel ekiplerin gelmesini bekliyoruz,” diye cevapladı onu.

“Ne ekibinden bahsediyorsunuz siz? Ya ekip gelene kadar çocuğa bir şey olursa?”

Polis, başka bir soruya cevap vermek için dönünce Arkın içeri girmek için telaşla restorana doğru yöneldi. İnsanları olay yerinden uzaklaştırmaya çalışan iki polis birden ona en-

gel oldu. Şaşkın şaşkın izleyip olanları kavramaya çalışırken gözüm bağırarak oraya girmesi gerektiğini söyleyen Yazgın'a kaydı. Bizimkiler arkada bağırırken kulaklarım uğuldamaya başlamış, tüm hislerim körelmişti.

Şu an için beni kimse fark etmiyordu.

Fark etmemeleri daha iyiydi.

Herkes kargaşa halindeyken ben önce yavaş sonra hızlı adımlarla güvenlik şeridini aşmış, kendimi yangının göbeğine atmıştım.

O an için ne arkamdan bağıranlar ne de yangın önemliydi benim için.

Mühim olan o çocuktur.

Derim yansa dahi o çocuğu kurtaracaktım.

22. BÖLÜM

Dört bir yanımla ateşle çevriliyken cebime önceden tıktırmış olduğum peçemi çıkarıp ağzıma bağladıktan sonra ateşin sıcaklığından ısınan derimi umursamadan gözlerimi kısarak dumana engel olmaya çalışmış tek katlı restoranda ilerlemeye başlamıştım.

Alev almış masaların olduğu tarafta dolaşsam da küçük çocuğa dair hiçbir şey bulamamıştım.

İlk defa korkuyordum.

Başıma silah dayandığında dahi ölümden korkmamışken, şimdi bir çocuğu kurtaramadan ölmekten korkuyordum.

Restoranı talan etsem de bulamamıştım, elime geçen tek şey daha da körüklenen yangınlardı. Gözüm tuvaletlerin olduğu koridora kayarken bir küfür mırıldanıp kolumla ağzımı kapatıp oraya doğru koşturdum. Önüme düşen yanan malzemelerin üzerinden zıplayıp koridor boyu ilerledim. Önce erkekler tuvaletine baktım, orada da yoktu. Hemen yandaki kadın tuvaletinin kapısını açıp içeri girdiğim anda en köşeye sinmiş ağlayan küçük kız çocuğunu görünce içime su serpildi.

Burnu ve yanakları hafif siyahlaşmış gözleri baygınlık ile ayıklık arasındaki çizgide gidip geliyordu. Hızla kızın dizi-

nin dibine çöküp ağzındaki peçeyi çıkardım ve onun ağzına bağlayarak duman solumasını azaltmaya çalıştım. Gözleri beni gördüğü anda parlamış gözyaşları dinmese de azalmıştı.

“A-abla.” Ağzından fısıltıyla dökülen bu kelime içimi tiritmek için yeterli bir nedendi.

“Miniğim, şimdi sakın ol. Buradan çıkacağız tamam mı? Biz kızlar çok güçlüyüz ve buradan çıktığımızda herkes bizimle gurur duyacak. Sen de ağlamayacak ve güçlü duracaksın anlaştık mı?” Hızla başıyla beni onayladığında küçük bedenini kollarımın arasına alıp yangının en az olduğu bu koridorda çıkış aramaya koyuldum. Çünkü diğer taraf tamamen alev kapanına dönmüş geldiğim yol kapanmıştı.

Temizlik odası yazan yere girip etrafa baktım ancak bir şey yoktu. Oradan çıkıp personel odasına girdim ve ateşin arasında gördüğüm yangın merdivenine ilerleyip zar zor inerek kapıya ulaşmaya çalıştım. Duman nedeniyle yanan gözlerim ve patlayacakmış gibi hissettiğim ciğerlerim kullanılamaz hale gelmek üzereydi.

Gözlerim hafif hafif kapanırken göğsüme sinmiş kızıdan güç alarak kapıyı son gayretimle ittirdim ve dışarıdaki merdivenlerden çıkarak çimenlerin üzerine attım kendimi. Görüşüm silikleşmişti, nefes almakta zorlanıyordum.

Bizim çıktığımız an içeride patlayan şeyler nedeniyle restoranın ön tarafından gelen çığlıklar ve bağırıışları çok net bir şekilde duyabiliyordum ancak ne kalkıp o tarafa gidecek gücüm vardı ne de kafamı kaldırmaya mecalim.

Minik kız göğsüme sinmiş soluklanırken gözleri kapalıydı. Aynı şekilde benim de gözlerim kapandı. Son duyduğum şey tanımadığım bir sesin “İşte oradalar!” sözü olmuştu.

Neredeydim? Kiminleydim? Ne yapıyordum? Hiçbir fikrim yoktu. Sızlayan ciğerlerime tezat bir şekilde aldığım yoğun oksijen burun direğimi sızlatmıştı.

Gözlerimi açtığımda gördüğüm beyaz renk tanıdık gelmişti.

Hastanedeydim.

Ağzımı ve burnumu kaplayan oksijen maskesini burnumdan uzaklaştırmaya çalıştığım anda ciğerlerim sızlayınca öksürerek geri taktım.

Ne oluyordu?

Odanın kapısı hızla açılmış içeri iki hemşire ve bir doktor girmişti. Yanıma yaklaşip ağarmaya yüz tutmuş saçlarını kaşıdıktan sonra gözlerime baktı.

“Merhaba, kendinizi nasıl hissediyorsunuz bakalım? Endişelenecek bir durum olmasa da önlem almakta fayda var. Ciğerleriniz aşırı karbon monoksit nedeniyle bitik düşmüş. Bu gece müşahede altında tutulacaksınız,” diyerek hiç susmadan konuştuğunda boş boş yüzüne baktım.

Kan almaydı, tansiyon ölçmeydi derken odayı terk etmişler, onlar çıkar çıkmaz içeri Simay ve Eymen süzölmüştü.

“Nasılsın bebeğim?”

Oksijen maskesini hafif aşağıya indirip, “İyiyim,” diye puslu sesimle konuştum. Ardından zihnime düşen görüntülerin kıvılcımlarıyla, “Çocuk?” dedim. Sesli konuşamıyordum. Sanki boğazım tahriş olmuş sesim içime kaçmış gibiydi.

“Sayende iyi,” dedi. Cevap vermeden maskeyi yerine takıp Simay’a baktım.

“Ya abi sen nasıl bir mükemmelliksin? Şimdi de Süpermen oldun.” Duyuşum da kendi sesim gibi yavaş yavaş kaybolsun istedim o an. Zira methiye dinleyecek durumda değildim. Sanırım duam kabul oldu ki Eymen, Simay’ın ağzını kapatıp çekiştirerek odadan çıkardı. Kapıyı kapamadan önce bana göz kırpıp fısıldadı.

“Hadi uyu, dinlen biraz.”

“Su,” diye mırıldandığımda, kimsenin beni duyacağından yana ümidim yoktu ancak beklemediğim şekilde biri duymuştu.

Arkın.

Sessiz sedasız bir şekilde kafamı hafif yukarıya kaldırmış ve suyu usulca içmemi sağlamıştı. Derin bir nefes alıp kafamı tekrar yastığa koydum. Su iyi gelmişti.

Yatağın kenarına çektiği tekli koltukta dik dik yüzüme bakıyordu. Artık ciğerlerim eskisi kadar sızlamadığı için maskeyi aşağıya indirip rahat bir nefes alarak, “Ne var?” dedim. Belki biraz kaba oldu ancak şu durumdayken kibar konuşacak kadar takatli değildim.

“Ateş, hiç düşünmeden kendini ateşe attı. Neden?”

Bir an ne diyeceğimi şaşırmış olsam da yutkunarak gözlerimi kaçırdım.

“Öyle gerekti.”

“Neden?” diye tekrar belirttiğinde göğsüm almaya çalıştığım solukla şişti.

“Çünkü orada benim kardeşim de olabilirdi.” Kısa ve net cevabım üzerine hiç istifini bozmadan bana bakmaya devam etti.

“Vicdanın köreldi sanıyordum.”

“Vicdanım körelmedi sadece paslandı. Küçük bir çocuğu ölüme terk edemezdim.”

“Ama kendin ölecektin.”

“Umurumda değil.” Bir cevap beklesem de o cevap vermek yerine hiç beklemediğim bir şey yaptı.

Gülümsedi.

Gülümsemesiyle göğsümde bir şeylerin hareket ettiğini hissettim ama ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

“Güzel. Bunu sevdim.”

Evet, ben de sevdim...

Gülümsemeni yani.

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından ayaklandı.

“Sana atıştırarak bir şeyler getireyim, bütün gün bir şey yemedin,” dedi ve cevabımı beklemeden arkasını dönerek odayı terk etti. Arkasından baktığım sırada kapı tekrar açılınca irkildim.

Bir şey mi unutmuştu?

Ancak beklediğim kişinin aksine gelen Yazgın’dı.

İçeri girdi, başucuma geldi ve sessizce gözlerime baktı. Sonra eğildi, dudaklarını alnıma bastırarak, “Teşekkür ederim melek, kardeşimi kurtardığın için,” dedi ve beni sersemlemiş bir şekilde bırakıp çıktı.

* * *

Çıkış işlemleri başlatılmıştı, yaklaşık bir saat içinde buradan çıkacağımı düşünüyordum. Aksi takdirde daralan ruhum beni daha da sıkmaya devam edecekti.

“İyisin bak değil mi?” Bilmem kaçınıcı defa sorusunu yineleyen Simay’a ters bir bakış attım. Artık cevap vermek istemiyordum. Şu iki saat içinde beni fazlasıyla bunaltmıştı.

“Bir şey soracağım,” dedim mırıldanırcasına. İçimi kemiren duygular yine baş göstermiş beni ablukası altına almıştı.

“Tabii,” dedi sarı saçlarıyla oynayarak hasta yatağına oturmuş olan Simay. Ezel ise tekli koltukta sessizce bizi izliyordu.

“Yangından kurtardığım çocuk,” diyerek dudağımı dilimle ıslattım. “Hangi odada?”

Simay, Ezel ile kısa bir bakışma yaşadı.

“Neden sordun?”

“Soru değil cevap istedim.” Sesim kısıktı. Soluduğum dumandan boğazım tahriş olmuş, sesli konuştuğumda canımı acıtarak kendini belli ediyordu.

“307 nolu oda,” dedi gözlerini kaçırıp ayaklarını yatakta sallandırırken.

Ses etmeden odadan çıkıp dediği odaya yöneldim. Ezel ve Simay arkamdan sessizce beni takip ediyordu.

Attığım her adımda zeminin ayağımın altında titrediğini, bütün duvarların üzerine doğru geldiğini hissediyordum. Bunun nedenini henüz yeni atlattığım olay olmasını diliyordum.

İçimde fevran eden duygunun adı neyi bilmiyordum ancak Yazgın'ın odada olmamasını diliyordum. Beni alnımdan öpmüştü, hangi hakla? Bu ister istemez beni sinirlendiriyordu.

Bir diğer sinirlendiğim konu ise ona hiçbir şey dememiş olmamdı.

Tam bir aptaldım.

Odanın önüne geldiğimde ellerim hafif titredi, içten içe kendime sövüyordum.

Kapıyı tıklatıp cevap beklemeden içeri girdiğimde ilk gözüme takılan yatakta uzanan küçük kız olmuştu.

Ardından Yazgın ile göz göze geldik. Zaten ne zaman istediğim şey gerçek olacaktı ki? Odada genç bir kadın ve Salih de vardı. Tanımadığım insanlarla aynı ortamda olmayı sevmesem de kızı görmeden gitmeye gönlüm el vermiyordu.

“Selam.”

Sesim odada yayıldığı sırada küçük kızın bakışları anında beni bulmuş gözleri parlamıştı.

“Abla!” Neşeli sesi odada yankılandığında gülümsedim.

Ben küçük kızın yanına doğru ilerlerken diğerleri kısaca bana selam vermişti. Aynı şekilde Simay ve Ezel de selam vererek odaya girmişlerdi.

“Nasılsın bakalım?” dedim kısık sesimle, ancak oda fazla sessiz olduğundan herkes beni duyabilmişti.

“İyiyim, teşekkür ederim. Ya sen?” Uzun kirpiklerini gölgeleyen gözlerini kırıştırtarak bana baktı.

Tatlı bir kızdı, büyüyünce fazlasıyla güzel olacağı su götürmez bir gerçektir.

“İyiyim,” demekle yetindim. Gözlerim tekrar Yazgın ve yanındaki kadında durakladığında, kadın saniyeler içinde dibimde biterek hiç beklemediğim bir şey yaptı.

Bana sarıldı.

Bir anne şefkatiyle.

“Kızımı kurtardığın için sana minnettarım.”

O an kızın ne kadar şanslı olduğunu düşündüm.

Düştüğünde kaldırabilecek, yaralarını öperek sarabilecek, her düşüncesini destekleyebilecek bir annesi vardı.

Beni sarıp sarmalayan kadına *yapma* demek istedim. *Açma dikiş tutmayan yaralarımı*, diyerek serzenişlerde bulunmak istedim ama dilim tutulmuş gibiydi.

Bana kimse bu denli büyük bir samimiyetle sarılmamıştı.

O an ağlamak istedim ama yapamadım.

Çünkü benim gözyaşlarımı silecek bir annem yoktu.

Ellerim gevşekçe belini buldu ve dudaklarım aralandı.

“Mühim değil, yine olsa yine yaparım.”

Geri çekildi ve şefkatle yüzüme baktı.

Acıyan yerlerim bu bakışla daha da acıdı. Geçmişim bir kitap gibi açılıyordu önüme, ben ise sadece gözüm yaşlı bakmakla yetiniyordum.

“Kalbinin güzelliği yüzüne vurmuş,” dedi naif gülümsemesi yüzünü daha da göz kamaştırıcı hale döndürürken.

Ağzımı açıp bir şeyler geveleyeceğim sırada Simay’ın çalan telefonu cümlemi başlamadan bitirmişti.

“Efendim Arkın... 307 nolu odadayız. Tamam,” diyerek aramayı sonlandırdı ve gözlerini bana dikerek açıklama yaptı. Neden böyle bir şeye gerek duydu bilmiyordum ancak bu hoşuma gitmiyor değildi.

“Buraya geliyor.”

Yanıma geliyordu. Acaba benim her hücremin onu görmek istemesi gibi o da böyle şeyler hissediyor muydu?

Birkaç dakika içinde açılan kapıdan o girdi. Elerim saçlarında gezinmek, burnum göğsüne kapanmak istedi. Bunları neden hissettim bilmiyorum ancak kendime engel de olamıyordum.

Gözleriyle bana gel dedi. Ben de gittim.

Yanına yaklaştığım anda iri eli belimi kavramış, sanki oraya aitmişçesine yerini bulmuştu. Bir elim göğsüne gider-

ken, elimin altında hissettiğim sıcaklık ve kalp atışları göğsümü sızlatmıştı.

“İyi misin?” dedi ılık nefesi yüzümü okşarken. Bugün ne çok duymuştum bu sözü öyle?

Cevap vermeden sadece baktım gözlerine uzunca.

O anladı beni.

Her zaman olduğu gibi.

“Biz artık gidelim,” dedim genç kadına yönelerek. Bu süreçte kimseden ses çıkmıyordu. “Gitmeden önce ziyaret etmek istemiştim.”

Bir kez daha sarıldı aynı içtenlikle. Küçük kıza el sallayarak çıktım odadan.

Arkın belimde duran eliyle beni yönlendirerek çıkışa doğru yönlendirirken homurdanıyordu. “Zerre hazzetmiyorum şu heriften.”

Sessiz olmaya dikkat ederek adımlarımı odanın dışına yönlendirdim. Yeni uyuyan bebeği uyandırmak şu an için isteyeceğim en son şeydi. Eve geldiğimde henüz yorgunluğumu üzerimden atamamış olduğum halde, sabahtan beri huysuzlandığını öğrendiğim, Meyra bebek ile ilgilenmişim.

Biraz onunla oynayarak vakit geçirmiş, yemeğini yedikten sonra altını değiştirmişim.

Arkın beni bıraktıktan sonra işi olduğunu söyleyip dışarı çıkmış henüz gelmemişti.

Acaba neredeydi?

Mutfağa geçip acıkan karnımı doyurmaya niyetlendim ancak ağzıma göre bir şey bulamamıştım.

Gözlerim, açık televizyonda reklamı verilen tavuk dürüme kaydığında, yutkunarak dudağımı yaladım.

Kahretsin canım tavuk dürüm çekmişti ve saat gecenin on biriydi. Acaba açık yer var mıydı? Hiç düşünmeden telefonumu aldım ve Arkın’ın numarasına tuşladım.

Tam açacağımdan ümidimi kesmiştim ki, karşı taraftan duyduğum ses avuçlarımın terlemesine sebebiyet vermişti.

“Mina?”

Sesi biraz şaşkınlık, biraz da merak barındırıyordu. Eh, normaldi. Onunla belki de ilk defa düzgünce bir telefon konuşması yapacaktım.

“Arkın?” dedim emin olmak istercesine.

“Bir şey mi oldu?”

“Benim canım tavuk döner çekti,” dedim mırıldanır gibi, ondan bir şey istemeye çekiniyordum.

Evet, ben ve çekingenlik. Belki garipti ama imkânsız değildi.

Gördüğüm rüyadan sonra fazlasıyla değiştiğimin farkındaydım.

Daha çok... insan olduğumu hissediyordum.

Belki yasaktı.

Belki garipti.

Ancak olmayacak bir şey değildi.

“Geliyorum.”

İşte bu cümle her şeye değerdi. Bir gün gerçekten gülmeye başladığımda, bu anları hatırlayıp gülümseyecektim.

Telefonu kapatıp rahat koltuğa kurulurken kumandayı elim alıp kanalları gezmeye başladım. Bir yarışma programında durakladım. Eh, bu belki vakit geçirmemi sağlayabilirdi.

Yarışmacılar hakkında karakter analizlerine girdiğim sırada çalan kapı ile irkildim. Gelmişti.

Heyecanın getirisi olarak gümbürdeyen kalbime guruldayan karnım eşlik ediyordu. Koltuktan kalkıp hızlı bir şekilde fırlayıp kapıyı açtım.

Karşımdaydı.

Bütün göz alıcılığıyla bana bakarken, elindeki poşete aç gözlerle baktım. Tam eline atılıp poşeti almak için yeltene-

ceğim sırada, poşeti arkaya çekti. Üzerindeki siyah tişört ve siyah dar kot ile her zamanki gibiydi.

“Cık, cık, cık önce bir hoş geldin deseydin?” Boş hoş suratına bakarak ellerimi önümde birleştirdim.

“Açım.”

Daha fazla konuşursam karnım guruldayabilirdi.

“Senin güzel karnını birazdan doyuracağım,” dedi ve bır adım atarak içeriye girip kapıyı arkasından kapattı. Sonra ise eli rotasını bilmiyormuşçasına belime yerleşti. Usulca beni kendine çekip küçük bedenimi iri bedeninin himayesi altına aldı.

“Ama önce yapmam gereken bir şey var,” dedi ve sarıldı. Öyle bir sarıldı ki...

Kaburgalarım büzüşüp kalbim onun göğsünün altında attı.

2.3. BÖLÜM

İnsan parmak uçlarına kadar üşüyüp iliklerine kadar yanı-
bilir miydi?

Ben yanıyordum.

Öyle bir yanıyordum ki, cehennem ateşi olsa utanırdı
kendinden.

“Arkın?” demekten alıkoyamadım kendimi, ucu bucağı
olmayan mavi gözleri beni kendi girdabına çekiyor, soru işa-
retleri ile kaynayan zihnimi daha da çıkmaza sürüklüyordu.

Ben hastanedeyken bir şey mi olmuştu?

“Hım?” Yüzünü saçlarıma gömdü, içine derin bir nefes
çekti. Bunu yaparken mırıldanmayı ihmal etmemişti.

“Bu durumu neye borçluyuz?” dedim göçük altında kalan
duygularıma gem vururcasına. Hafif kirli sakallarını şakağı-
ma sürterek ılık nefesinin yüzüme vurmasını sağladı.

“İnsan bir kere kaybetme korkusunu yaşayınca, gözü kör
oluyor,” diyerek alnıma küçük bir buse kondurdu.

Yutkundum.

Böyle anlarda en çok yaptığım şeydi yutkunmaktı. Onun
gözlerinden benim gözlerime uzanan bir ip vardı, ipin orta-
sında bir uçurum. Ne o gidebiliyordu ne ben gel diyebiliyordum.
Yapabildiğimiz tek şey birbirimizi uzun uzun izlemektir.

O ruhu kanatan bir adamdı.

Ancak kanattığı yerleri öpe öpe sarabilecek kadar da ilahiydi.

Arkın beni kaybetmekten korkmuştu.

O yangın, onun içine büyük bir yangın bırakmıştı.

Bunu görebiliyordum.

“Yemek?” Tabii bu atmosferi bozan benim açlığımdan başka bir şey değildi. Sakalını şakağıma sürterken kısık gülüşü kulağıma doldu ve kulaklarımda bir düğün oluştu.

“Küçük Mina’nın karnı aç...” Fısıldayışı çehremde dolandı ve en son kalbimde durakladı.

Küçük Mina’m demişti.

O beni sahiplenmiş miydi?

Eğer beni böyle sahiplenecekse ben hep küçük kalabilirdim.

“Hadi seni doyuralım,” diyerek içeri yöneldi ve girerken yanında küçücük kalan bedenimi de sürüklemeyi ihmal etmedi. İçime cereyan ve ılık bir his bırakan o duyguya sımsıkı sarıldım can simidimmiş gibi.

Salona girdiğimiz anda L koltuğa yerleştim. Elindeki poşeti cam sehpaye koyarken içini araladı ve mis gibi kokan tavuk dürümü gözlerimin önüne serdi. Vahşi bir hayvan gibi dürüme atılmamak için kendimi zor tutuyordum.

Tavuk dürümün yanında getirdiği büyük boy ayranlar daha da iştahımı açıyordu. Ayrarı çok seviyordum ve vazgeçilmez içeceklerimden biriydi.

“Al bakalım,” dedi bir dürümü küçük ellerimin arasına bırakırken. Poşette bir dürüm daha vardı ancak ona dokunmadı.

Dürümden bir ısırık alıp, “Sen yemeyecek misin?” dedim.

“Ben sana bakarken doyuyorum.” Her zamanki gibi yine diyecek bir şey bulamamıştım. Ne diyebilirdim ki? Bu durumlarda dilim lâl oluyor, cümlelerim tükeniyordu.

“Umarım işini yarıda kesmene neden olmamışımdır.”

Olduysam bile üzgün değilim Arkın. Senin yerin benim yanımda, başka yerlerde durmanın lüzumu yok.

Bu yersiz sahiplenme nedendi bilmiyordum ancak son zamanlarda bir şey fark etmiştim, ondan bir saniye bile uzak kalınca kendimi tuhaf hissediyordum.

“İki elim kanda olsa bile gelirdim.” Bu sözden sonra zar zor yuttuğum dürüm ile dudağımı ısırdım. Bu denli duygusala bağlamak hiç benlik değildi.

“Hım...” demekle yetindim ve yemeye devam ettim. Elimdekini bitirdiğimde onun delici bakışları altında diğerini de yemiştim, son olarak ayrıları da içerek karnımı güzelce doyurdum.

Çöpleri çöp kutusuna atıp Arkın’ın yanına döndüm. Koltukta yayılarak oturmuş, bacaklarını iki yana açarak gözlerini bana dikmişti.

Onun gözlerinden benim gözlerime saplanan mızraklar, acıttığı kadar okşuyordu da ruhumu. Hani derler ya bazen gölgesi yeter diye, onun gölgesi yanan bir mumun etrafı karanlığa inat aydınlatışı gibiydi.

Yanına oturdum. Hiç gözlerini ayırmaksızın izledi beni. Ben de onu.

Sessizliğin dillerimize vurduğu kilit, gözlerimizde çağılayan kelimelerin şahidiydi.

Sessiz sedasız ayağa kalktı, heybetli bedenini mini bara çevirip bana arkasını döndü. Sonra eline viski şişesini aldı, yanıma geldi usulca. Baktım girdap gibi olan mavi gözlerine onu anlamak istercesine. Sonra vitrinden iki tane kadeh aldı, gözlerini gözlerime çevirdi.

Bir şeyler anlatmak istedi ama ben anlamamayı seçtim.

Geldi tam yanıma oturdu. Bacağı bacağıma sürterken elindeki viski şişesinin kapağını açıp iki kadehi de doldurdu. İşi biter bitmez mavi gözleri gözlerime değdi.

“Bugün içeceğiz.”

“İçelim.”

Kadehin birini bana uzatırken içime oluk oluk akan şeyin ne olduğunu bilmiyordum ancak her ne ise razı geliyordum.

Bilinmezlikle dolu olsa da o bilinmezliğin arasında kaybolmayı tercih ediyordum.

Kadehi parmaklarımın arasına alıp yavaşça yudumladım. Boğazımı yakan viskinin tanıdık tadı damağımı okşadı. Gözlerimi kapatıp tadı daha net hissetmeyi amaçlarken beni izleyen gözlerin pekâlâ da farkındaydım, lakin ne dönüp bakıyordum ne de gözlerimi açmaya cesaret edebiliyordum.

Onu bakışları beni nedensizce yakıyordu.

Sonra...

Gözlerimi açtım.

Birbirimize bakarak yudumladık kadehleri.

“Sarhoş olursam çok çekilmez olurum,” dedim neden açıklama yapma gereği duyduğumu bilmeden.

“Sarhoş halini merak ediyorum,” dedi ve bir yudum aldı. “Benim için sıkıntı olmaz, sen sarhoş ol ben seni çekerim.”

Bu söze diyebileceğim bir şey yoktu. Varsa bile şu an cevap vermek istemiyordum. Nedensizce ortamın büyüünün bozulmasını istemiyordum.

İçtik.

Sarhoş olana dek.

Yani ben sarhoş oldum ancak onda tık yoktu.

Aynı sert bakışlar, aynı soğukluk.

“Arkın!”

İçimden bir ses durmadan konuşmamı istiyordu. Oysa ben konuşmayı pek sevmezdim.

“Hım?”

Bana neden öyle bakıyordu?

Derin derin?

“Ben ölsem ne yapardın?” Etraf hafif hafif gözümün önünde dönmeye başlamış, hareketlerim bilinçsiz bir hâl almıştı.

“Çok çirkin bir soru bu, sevmedim,” diyerek beni geçiştirdi.

“Bu bir cevap değil.” Ağzımdan bir hıçkırık koptu. Bilinçsizce konuşuyordum ve emindim ki, yarın bunları hatırladığımda kendime lanet edecektim.

Sustu. Çünkü o sorulardan kaçmayı seviyordu.

“Peki ya sana âşık olsam ne yapardın?”

Dudaklarına götürdüğü viskiyi tutan eli dondu kaldı.

“Sarhoşsun,” diyerek şaşkınlığın verdiği etkiden kaçmaya çalıştı ancak ben bunu çabucak fark etmiştim.

“Ya ama mızıkçılık yapıyorsun,” dedim şımarık bir çocuk edasıyla. Bakışları bir an, büzdüğüm dudaklarıma döndü.

“Öyle mi?” Sanki şu an ne dediğini bilmiyor da sırf konuşmak için konuşuyormuş gibiydi.

Dönen başımı umursamadan ayağa kalktım ve sarsak adımlarımı mutfağa yönlendirmeye çalıştım ancak istediğim olmadı. Daha bir adım atmışken ayağım onun ayağına takıldı ve saniyeler içinde kendimi onun kucağında buldum.

Kıkırdadım.

Dondu kaldı.

Umursamadım.

Kucağına biraz daha yerleşip kollarımı boynuna dolayarak hıçkırdım. Genzimde tadını sürdüren viski, durmadan yutkunmama ve dudaklarımı yalamama neden oluyordu.

“Hı hı, öyle,” diyerek geç de olsa ona cevap verdim.

“Pekâlâ,” dedi önüme gelen bir tutam saç kulağımanın arkasına yerleştirirken. “Hep sen sordun, sıra bende.”

Bilinçsizce kafamı salladım.

Elini yanağıma koydu, yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

“Seni şu an öpsem, ne yapabilirsin ki?”

Ne yapabilirdim?

Elimdeki kadehi ayakucuma bırakıp ağzımdaki ekşi tadı yok etmek istercesine yutkunurken, odağı belirsiz gözlerim etrafta geziniyordu.

Arkın’ın sorduğu soruya cevap vermedim. Ilık nefesi te-

nimde hissetmiş, yanan içine çılık edecek derece yanmaya başlayan tenime kufurler etmiştim.

“Bak bana,” dedi fısıldayarak. O sarhoş değildi ama kendim için aynı şeyi söyleyemeyecektim. Normalde sarhoş olmaktan kaçınan bir kızdım ancak şu an ne ben normaldim ne de ortam normal olmaya müsaitti.

Dediği gibi yaptım ve onun girdabı andıran mavi gözlerine baktım. Beni içine çekmeye ant içmiş gibiydi.

Elini yanağıma koydu.

“A-arkın,” dedim konuşmakta zorlanıp dilimi ağzımın içinde yuvarlarken.

“Söyle küçüğüm.”

“Beni seviyor musun?” Yanağımdaki eli durakladı, vücudu kaskatı kesildi.

“Sevmemi ister miydin?” Güzel bir soruydu ama ben güzel bir kadın değildim.

“Hı hı,” dedim hevesle başımı aşağı yukarı sallarken, “Ben seni seviyorum, b-bence sen de beni sevmelisin,” dedim hıçkırıklarım arasında. Bedeni öyle bir kasıldı ki, bir an öldü falan sandım.

Gözleri açık bir ölü...

Bakışları bomboştu.

Buna anlam veremedim.

Ve içimdeki şey taşıtı.

Taşmamasını dilerdim.

“Bence evlenelim, planı falan boş verelim ya bıktım artık ben...”

Ben ne yaptığımı ve ne dediğimi bilmiyordum ancak o yarın bana itinayla ne yaptığımı anlatacaktı. Buna emindim.

“Mina?” dedi inanamaz bir tonda. Lakin öyle bir şekilde söylemişti ki güldüm...

Hatta kahkaha attım.

Öyle bir güldüm ki bütün ev benim gülüşümle inledi. Neye güldüğümü de bilmiyordum.

Sanırım Arkin'in kalbı durmuştu, bu heykeli andıran ifa desinin başka açıklaması olamazdı.

Flmı karnıma koyup gülmeye devam ederken önüme düşen saçlardan bihaberdim.

Çok değil, birkaç saniye sonra Arkin kendine geldi ve saçlarımı sırtımdan aşağıya saldı. Amacı gözlerime gelmesini engellemek mi yoksa nasıl güldüğümü görmek miydi bilmiyorum.

Gülüşlerim kıkırtı boyutuna geçtiğinde gülmekten sulanmış gözlerimi onun gözlerine çıkardım.

Gözlerinde birden çok ifade vardı.

Hayranlık, tutku ve şehvet... Bir şey daha vardı lakin onu çözebilecek kadar ayık değildim.

Bakışları gülüşümün her zerresinde dolandı, parıldayan gözlerime sonra da yanağıma baktı. Neden baktı bilmiyorum, şu an için tek derdim gülmekti.

Bu his hoşuma gitmişti.

“Bu yaptığım için asla pişman olmayacağım.”

Ben daha neyden bahsettiğini soramadan dudakları önce gülüşümü buldu, sonra usulca dudaklarımı. Bu sefer gülüşüm soldu ama bunun yerini bir heyecan dalgası aldı. Tuhaf bir histi ama sevmiştim.

Ellerimi onun geniş omuzlarına koyarken dudağımyı araladım ve dilini ağzıma davet ettim. Davetimi hoşgörüyü karşılayarak, zehrin en öldürücü tonuyla yoğrulmuş dilini, yaraları kanatmakta usta olan dilimle buluşturdu.

Baştan aşağıya titremiştim.

Acaba o da titremiş miydi?

Karnımın içinde gezinen şeylere aldırmadan dudaklarının sert baskısını her zerreme kadar hissettim. Dili damağımyı okşuyor, dişleri dudaklarımı hırpalıyordu.

Şu an olduğum durumu ne kavrayabiliyordum ne de yarın anımsayabileceğimi düşünüyordum. Kahretsın ki, böyle güzel bir şeyi unutmak istemiyordum.

Avuçlarıma sinen hislerin yoğunluğu dudaklarımda harmanlanıyordu. Titreyen ellerim heyecanla atan kalbimle birlikte hareket ediyordu.

Öpüşmemiz yavaşlayıp daha telaşsız bir hal alırken kısa süre sonra geri çekilmiş ve soluklanır vaziyete gelmiştik.

Gözlerini gözlerime dikti. Şu an sarhoşluğumu unutmuş ve onun etkisine kapılmış bir durumdaydım. Alkolün etkisinin yavaş yavaş geçtiğini ancak onun öpücüğü ile tekrar sarhoş olduğumu hissettim.

“Onlarca kadeh devirdim,” dedi düzensiz nefesleri yüzümü yalar ve mavi gözleri beni girdabına çekerken. “Ama hiçbirisi gülüşün kadar sarhoş etmedi beni.”

Düzensiz nefeslerime ilaveten artık düzensiz bir kalp ritmim vardı.

“Neden böyle konuşuyorsun?” dedim biraz daha ayık olan zihnime verdiğim komutlar ile.

“Çünkü öyle konuşmak istiyorum. Var mı bir itirazın?”

Kafam benden bağımsız bir şekilde iki yana sallandı.

Gülümsedi.

“Sarhoş halini sevdim.” Cümlenin altında yatan anlamı umursamadan kafamı omzuna yasladım ve vücudumu ele geçirmekte olan uykuya boyun eğdim.

Gözlerim izinsizce kapanırken birkaç şey daha söylediğini işittim ama ne dediğinin üzerinde duramayacak kadar uyku bastırmıştı.

* * *

Elimde sıkmakta olduğum kahve fincanına bakarken ağrıyan başımın daha da ağrıdığını hissediyordum. Bir elimi fincandan ayırıp başıma koyarken ağrıdan hiçbir şey hatırlayamıyordum.

Fincandaki son kahveyi yudumlayıp bardağı çalkaladıktan sonra makineye yerleştirdim ve ayaklanıp üst kata çıkmaya başladım.

Saat, on bir talan olmalıydı.

Uyuyakaldığım için okula gidememiştim. Arkın ise ortalarda yoktu.

Ben de aramamıştım, biraz daha kendime gelmem lazımdı.

Odama çıkıp kısa çaplı soğuk bir duş alıp üzerimi giydikten sonra saçlarımı kurulayıp bebeğin odasına ilerledim. Sabah uyanmış ve bakıcı onunla ilgilenmişti ancak bugün onunla ben ilgilenmek istiyordum.

Odasına girdiğimde bakıcı yatağının başında elindeki oyuncakları sallayarak onu eğlendirmeye çalışıyordu. Meyra ise onu umursamayıp kendi ayağını ağzına sokmayı deniyordu.

Bu gülümsemek için bir sebepti.

Adını bilmediğim bakıcı beni fark edince ayaklandı.

“Hoş geldiniz efendim.”

“Hoş buldum, efendim demene gerek yok. Mina diye seslenmen yeterli. Bugünlük Meyra ile ben ilgileneceğim, sen çıkabilirsin,” dediğimde yüzünde kararsız bir ifade oluştu.

“Ama Arkın Be-”

“Çıkabilirsin.”

Yutkunarak başıyla onayladı ve saniyeler içerisinde odayı terk ederek beni bebekle baş başa bıraktı.

Yanına gidip onu kucağıma aldığımda ayağı ile ilgilenmeyi kesip heyecanla mavi gözlerini üzerime dikti. Bu heyecanı gülümsememe neden oldu.

Onu odasından çıkardıktan sonra Arkın’ın odasına girip büyük yatağa ilerledim ve önce bebeği yatırıp ardından dizlerimin üzerinde yanına yerleştim. Sol omzumu yatak başlığına yaslayıp yan bir şekilde Meyra’ya döndüm.

Ayaklarını havaya kaldırmış, ellerini ise ağzına sokarak tükürük salgılamaya başlamıştı. Sonra duraksayıp bana baktı, ardından elinin birini ağzından çekip üzerimdeki tişörtün zincirine uzanmaya çalıştı. Elini tutup dudağıma götürdükten sonra yumuşak tenine küçük bir öpücük bıraktım.

Diğer elini de ağzından çıkarıp heyecanla ağzını araladı ve tuhaf tuhaf sesler çıkararak insanı kendine hayran bırakacak bir yüz ifadesine büründü.

Ne kadar da güzeldi kirli dünyaya inat.

Yaradan ne de güzel yaratmıştı.

Yaklaşık iki saat boyunca Meyra ile oynamış, ardından karnını doyurup altını değiştirdikten sonra uyutmuştum. Ağrıyan başım hâlâ sızlasa da umursamayıp yanına uzanarak onun düşmesini engelleyecek bir şekilde yan tarafa yastıklar koydum ve ben de aynı şekilde yatarak gözlerim kapatıp ağrıyan başımın tamamen geçmesini diledim.

24. BÖLÜM

Tam bir hafta...

Bir hafta olmuştu onunla tutkulu an yaşayalı.

Evet, hatırlıyordum.

Ama o yaşanmamış gibi yapıyordu.

Her zamankinden daha zor ve daha sert bir insan olmuştu bu bir hafta içerisinde. Bunun o akşamlarla alakası olabilir miydi?

Okulun kantinindeydim Simay ve Ezel ile beraber.

Şu sıralar her şey durgundu, benim tabirim ile fırtına öncesi sessizlik. Yazgın'dan babasının mekânını öğrenmem gerekiyordu ama ben hiçbir şekilde adım atmamıştım.

İşime ne kadar sadıktım değil mi?

Simay ağzının içinde yalnızca bir kısmını anlayabildiğim küfürler çiğnerken, kısılmış gözlerini bir noktaya dikmişti. Baktığı yere bakınca alımlı bir kız gördüm.

“Ne oldu yine?” dedim kuru bir sesle, elimi dumanı tüten sıcak çikolatamın olduğu karton bardağa sarıp soğuk avuçlarımı ısıtmayı amaçladım.

“Ne olacak? Şu yelloz, Arkın'dan yüz bulamadı şimdi Eymen'e asılıyor,” dedi tüm hırçınlığıyla. Kızın üzerinden yayılan buram buram akan dişiliği fark etmemek imkânsızdı.

Yorum yapmadım.

“Hadi sınıfa çıkalım,” diyen Ezel’e itiraz etmeden ayaklandık, henüz bitmemiş olan sıcak çikolatamı içim acısa da çöpe attım. Midem daha fazlasını kaldıracak durumda değildi.

“Ben lavaboya gidip geliyorum.”

Alt kattaki lavabo daha yakın geldiği için oraya ilerlerken koridorun sessizliği gözümünden kaçmamıştı. Tuvalete gireceğim sırada aniden kolumdan çekilmemle ne olduğunu şaşırmıştım. Elim istemsizce beni çeken kişinin koluna uzandığımda refleks olarak ne yaptığımı bilmeden hızlıca kolunu ters çevirdim ve karşımdaki kişinin idrak etmesine izin vermeden dizkapağının arkasına tekme atarak diz çökmesini sağladım.

Sonra onu gördüm.

Yazgın’ı.

Gözleri hafif irileşmiş, kurumuş dudakları aralanmışken, benim bakışlarım onun aksine ifadesizdi.

“Sakin ol, ne yapıyorsun?” dedi hâlâ çıkamadığı şaşkınlığın etkisiyle. Neyse ki, etrafta kimse yoktu.

“Ben sakinim ancak,” dedim ve yüzüne doğru hafif bir açıyla eğildim. “Sen gangster gibi davranmayı seviyorsun galiba.” Bu sırada kolunu bırakmış ve geri çekilerek ona kalkması için yeterli bir alan oluşturmıştım. Tozlanan dizkapaklarını temizleyip doğruldu ve beni tekrar kolumdan tutup kimsenin göremeyeceği bir alana çekti. Amacı neydi bilmiyordum ancak her şeye karşın tedbirli davranmak amacıyla tetikteydim.

“Neden buradayız?” diyerek sırtımı duvara yasladım ve onun da benim gibi karşı duvara yaslanışını izledim.

“Senden bir şey isteyeceğim.”

“Peki, ben istediğin şeyi neden kabul edeceğim?”

“Kabul etmek zorunda değilsin.” Elbette zorunda değildim. Birilerinin dayatmalarına göre hareket edecek değildim.

Duvardan yayılan soğuk kaburgalarımı üşütürken dümdüz bir şekilde gözlerine bakıyordum.

“Söyle.”

Durdu. Etrafına bakındı ve tekrar gözlerime bakmaya başladı.

“Benimle bir davete gelmeni istiyorum.”

Her şeyi bekliyordum ancak ne yalan söyleyeyim bunu beklemiyordum. Kendimce çıkarımlarda bulunmaya çalıştım ancak sonuç sıfırdı.

“Neden benim gelmemi istiyorsun?” Ah, ne zamandan beri uzun cümleler kurar olmuştum? Benlikten çıkıyordum. Bu iyi değildi zannımca.

“Çünkü,” dedi yaslandığı duvardan ayrılıp dibime girerken. “Gireceğim ortama en iyi uyum sağlayabilecek kadın sensin. Hiçbir şeye aldırış etmiyorsun ve oldukça soğukkanlısın. Bu davet benim için önemli Mina, bana yardımcı olursan...” diyerek üzerime eğildi ve özel alanımı istila ederek beni rahatsız bir pozisyonla burun buruna getirdi. Arkın hariç hiçbir erkeğin bana yakın olmasını ne benim ne de zihnim hoş karşılıyordu. “İstediğin herhangi bir şeyi yapacağım.”

İşte şimdi ilgimi çekmeyi başarmıştı. Bu sözleri kafamda tartıp ona göre karar vermek istiyordum. Aslında kabul edecektim ancak hemen sazan gibi atlarsam fazla ilgi çekebilirdim ve bu onun şüphelenmesine neden olabilirdi.

Bunu göze alamazdım.

“Bunu düşüneneğim. Şimdi uzaklaşırsan sevinirim.” Du-dağı hafif yukarı kıvrılırken geri doğru bir adım attı ve daha rahat nefes alabilmemi sağladı. Sırtımı soğuk duvardan ayırıp ona kısaca baktıktan sonra bir şey demesine izin vermeden arkamı döndüm ve lavaboya girdim. İşimi hallettikten sonra elimi yüzümü yıkayıp dışarı çıktığımda Yazgın’ın gittiğini görünce nihayet rahat bir nefes alabilmişim.

Sessiz koridoru seslendiren ayak seslerim kulağıma çarptığında kendimi gizemli bir filmin başrolünde gibi hissetmişim ama bu his bir anlıktı. Saçma düşüncelerime son vermek

amacıyla hızla sınıfa çıktım ve henüz hocanın girmediği gürültülü sınıfa girerek sırama oturdum.

Arkın bugün okula gelmemiştii. Bu aralar fazla gizemli ve fazla durgundu, bu beni tedirgin ediyordu. Gözlerinden gözlerime ulaşan yangınlar lav olmuş, ben ise o lavları dondurarak bileklerime kelepçe yapmıştım ancak onun bundan haberi yoktu.

O gece... Yani şey... Öpüştüğümüz gece, O kadar aptal davranmıştım ki düşünmeden edemiyordum; acaba benden soğumuş muydu?

* * *

Aynanın karşısında çıplak bedenime bakarken gözlerimde parlayan buzların tenimi yaktığını hissediyordum ama bu yanmaya engel olamıyordum. Siyah iç çamaşırlarım üzerimdeyken siyah saçlarım itinayla belime doğru süzölmüş, sırtımı bir yılan gibi sarmalamıştı. Uğursuz bir nefesin tenimde dolaştığını hissedirdim çoğu zaman ve şu anda o zamanlardan birindeydim. Tenim uğursuz, bahtım karaydı zannımca.

Bakışlarım usulca karnıma düşerken geçmişimin laneti takıldı kirpik uçlarıma. Tam göğüs kafesimin altında göbeğimin hemen çaprazında... Yıllanmış bir dikiş izi.

Küçük bir kaza geçirdiğimi söylemişlerdi küçükken. O lanet adamın emri altındayken bıçak altına yatmıştım ama hayal meyal hatırlıyordum o zamanları. Neden dikiş atıldığını veyahut ne kazası geçirdim hiç hatırlamıyordum. O zamanları ufacık da olsa hatırlamama yardım eden tek şey tenime kazınmış lekeydi.

İç geçirip aynada kendime bakmaya bir son verdim ve dolabı açıp üzerime tayt ve tişört geçirerek rahat edebileceğim bir duruma geldim. Koridorda çınlayan ayak sesleri odamın duvarlarında yankı yaparken yutkundum.

O gelmişti.

Arkın.

Kapı açıldı, çalma gereği duymadı. O izinlere ihtiyaç duymayan bir adamdı. Feri sönmüş bakışları beni buldu.

“Ne söyleyeceksin bana?”

Evet, onu aramıştım ve bir şey söylemem gerektiğini belirtmiştim. O ise kısa süre içerisinde geleceğini söylemişti ve öyle de oldu, kısa süre içerisinde geldi.

Beni yanıltmadı.

“Otur,” dedim yatağı göstererek, bir şey demeden yatağa oturdu ve sırtını başlığa yaslayarak ayaklarını yatağıma uzattı.

“Dinliyorum.”

Bu denli soğuk olması sinir bozucu olsa da o akşamı yüzüme vurmayışına minnettardım.

“Bugün okuldayken,” diyerek sırtımı dolabıma yasladım ve doğrudan mavi gözlerine baktım. “Yazgın beni durdurdu.” Soğuk bakışlarında bir sinir peydahlandı. “Bir davet varmış, onunla gitmemi istedi.”

“Gitmiyorsun.” Sesi kesin ve netti.

Kaşlarım çatıldı.

“Amacımızı unutuyorsun Arkın. Bunun karşılığında istediğim bir şeyi yapacak.” Kaşları hâlâ çatık, bakışlarındaki sinir yerli yerindeydi. Devam ettim. “Ne isteyeceğimi tahmin ediyorsundur.” Sinirli bakışları yerini düşünceli bir hale bıraktı.

Çelişkideydi, farkındaydım. “Kumarhanelerin yeri?”

Onu başımla onayladım. Bu bizim için reddedilmesi imkânsız, büyük bir fırsattı. En önemli parçayı alabileceğimiz yeri öğrenecektik.

“Başlarım böyle işe ya...” diyerek söylendiğinde hâlâ düz bir ifadeyle ona bakıyordum.

“Tamam, kabul et. Ama herhangi bir şekilde sana yaklaşmaya kalkarsa... Onu elimden kimse alamaz. Sizi izleyeceğim...” Bu denli evhamlı olması garip bir durum olsa da bir şey dememeyi tercih ederek başımla onu onayladım.

“Bu arada, sen kaç gündür nerelerdesin?”

Gözlerini kapatıp başını başlığa yasladı. Yutkundu.

“İşlerim vardı.” Bana düzgün cevaplar vermiyordu. Çünkü biliyordu ki üstelemeyi sevmezdim. Ancak bunun nedenini bir şekilde öğrenecektim.

“Tamam.” Konuşmamız bundan ibaretti. O sırada sessizliğimizi yarıp geçen telefon melodisiyle irkildiğimizde derin bir nefes alıp çalan telefonumu elime aldım. Tanımadığım bir numaraydı.

Yeşil butonu kaydırıp kulağıma dayadım ve ifadesiz sesimle konuştum.

“Evet?”

“Benim, Yazgın.” Numaramı nereden bulduğunu sormayacaktım, bunlar kolay şeylerdi.

“Ne istemiştin?” Kısa bir sessizlik oldu.

“Cevabını...” Başka ne isteyebilirdi ki? Arkın’ın beni izleyen gözlerine baktım.

Cevabım belliydi.

“Kabul ediyorum.”

Yatağımda uzanan Arkın’ın delici bakışları zırhı düşmüş gözlerimi hedef almışken, elimde boş bir ağırlık yapan telefonu kapatıp masanın üzerine bıraktım.

“Yanıma gel...” Bu bir emir değil, giderilmesi gereken bir ihtiyacı belirtmek gibiydi.

Yanına gittim.

Yanını seviyordum.

Belki biraz da sol yanını isterdim ama o bunu ister miydi bilemiyordum.

O söylemediği sürece dudaklarımın hep kilitli kalacağından emindim.

“Yanın, yanım,” dedi ansızın beni güçlü kollarının arasına hapsederken. Kollarının arasını seviyordum. Sanki yaralarımı kapatırcasına sarıyordu beni.

“Öyleyse neden hiç yanında değildim? Bana bunun eksikliğini çok hissettiriyorsun.”

Derin bir soluk aldı. Saçlarını göğsüne yayılırken ellerim kash karnında yerini bulmuş gibiydi. Karın kaslarını hissedebiliyordum.

“Birkaç sorunum var, halletmem gerekiyor.”

“Ne sorunu?”

Sustu. Bu suskunluk buğulanmış bir cama değen bir parmak gibiydi. İzi vardı lakin hiçbir şey net değildi. O bulanık bir adamdı. Karmaşığın tanımı, kördüğümün ta kendisiydi.

“Aç mısın?” dedim, sessizlikten rahatsız olurken. Onun da bu sessizliği sevmediği aşikârdı, sık sık aralanan dudakları üstü kapalı bir mezar gibiydi.

“Açım, doyursana.” Kafamı kaldırıp beni içine hapsedmekten çekinmeyen, ucu bucağı olmayan gözlerine baktım. Gözleri çok şey ifade ediyordu ancak herkes kolay kolay anlayamazdı. Anlaşılması zor bir şiir gibiydi ama ben onun adına şair olabilirdim, bunu biliyordum.

“Ne istersin?” Yiyebileceği herhangi bir şeyi yapabilirdim. Yemek yapmaktan pek anlamasam da internet üzerinden bulduğum tariflerin aynısını garip bir şekilde yapabiliyordum.

“Dudaklarını...” Bunu beklemiyordum. O da beklemiyor gibiydi, ilerisi düşünülmeyen bir söz; devam gözükmeyen bir yol gibiydi.

İkimiz de kaskatıydık.

Ne diyecektim?

Bilmiyordum.

“A-anlamadım.” Belki de ilk defa kekeliyordum ama bu olağan bir şeydi zannımca. Ben ilişkilerden uzak, temaslardan kaçınan bir insandım ve onunla hayatımın en büyük temasını yaşamıştım.

“Dudaklarının tadını sevdim.” Zift gibi kararmış bakışlarını daha çok soktu gözüme. Kafasını hafif eğdi ve ılık nefesinin yüzümü okşamasına neden oldu. “Ya da bana gü-

lüşlerini ver, bilirim sen sarhoş etmeyi de seversin,” diyerek dudaklarını çeneme yasladı, ardından devam etti. “Ve ben sarhoş olmayı seven bir adamım.”

Nutkum tutulmuş, nefeslerim titrek bir hal almıştı.

“Şey,” dedim ne diyeceğimi bilemez biçimde ve saniyeler içinde doğruldum. Adım attıkça batacağım bir bataklıktaydım ve fazla telaşlıydım, farkındaydım.

“Ben sana bir şeyler hazırlayayım.”

Dudakları tatlı telaşla kıvrılırken, ben bu manzaranın tadını çıkaramadan odayı terk etmiş ve koşar adımlarla mutfığa ilerlemiştim. Salondan gelen sesler doğrultusunda Meyra ve bakıcının orada olduğunu anlasam da onlara bakmadım.

Pratik bir şeyler olması amacıyla dolapta bulduğum köfteleri pişirirken aynı zamanda hazır patatesleri fritöze attım.

O an bir şey fark etmiştim, ben Arkın için bir şeyler yapmayı seviyordum.

Oysa bir şeyleri sevebileceğim fikri bana her zaman çok uzak gelmişti.

Garip bir histi.

Akşam televizyon izlerken uyuyakalmıştım. Hafta sonu sabahı olduğu için de geç uyanmış, şu ana kadar sallanmıştım. Saat neredeyse üç olmuştu. Arkın aşağıda spor yapıyordu, onu rahatsız etmek zevkli olabilirdi. Tabii biraz da spor yaparak, hamlanmış vücudumu açabilirdim.

Banyodan çıkıp tayt ve üzerine beyaz salaş bir tişört giydim. Arkın'ın tişörtüydü.

Kokusu hâlâ üzerindeydi.

Dolabıma nasıl gelmişti bilmiyordum ama halimden gayet memnundum. Hızlı bir şekilde üzerimi değiştirirken, akşama Yazgın ile davete gideceğim aklıma düştü.

Kanı çekilmiş yüzüme aynadan kısa bir bakış attım. Bu gün içime sinmeyen bir şeyler vardı ve bu yük göğsümde amansız bir ağrıya neden olmuştu, berbat bir histi.

Merdivenlerden inerek bodrum kata spor odasının kapısına geldim.

Kapıyı çalmadım.

Huyum değildi.

Onu gördüm. Belinden düşecekmiş gibi duran siyah, kenarında beyaz şeritleri bulunan eşofmanı ve çıplak üstü ile barfiks çekiyordu. O yükseldikçe kasılan pazuları ve sıkı karnın kasları loş ışığın aydınlattığı tenini muazzam gösteriyordu.

Ona yaklaştığımı gördü ama hiçbir tepki vermeden yaptığı şeye devam etti. Ben de sessiz sedasız bir şekilde koşu bandına çıktım ve önce yavaş sonra hızlı bir tempoda koşmaya başladım. Kısa süre sonra Arkin durmuş, puflardan birine kendini atmış ve ensesine koyduğu havluyu tutarken gözlerini bana dikmişti.

Bu biraz gerilmeme neden oldu.

Tenimi yakıp kavuran bakışları beni gözetim altına almışken hızımı azalttım ve sonra da durdum.

Nedensizce onunla konuşmak istiyordum.

Bir problemi vardı, bana söylemiyordu. Ancak, ben hissediyordum. O söylemese de ben en derinime kadar hissediyordum.

Yanma gittim ve kendimi kırmızı pufa attım. Ardından gözlerimi onun gözlerine çevirdim. Daha sonra gür siyah saçlarına...

Aklıma direkt öpüştüğümüz gece geldi. O saç tutamları avuçlarımın arasındaydı.

Biraz kızardığımı hissettim ama çabuk toparladım.

“O zımbırtı bu akşam değil mi?”

Gözlerimi yavaşça kırdım. “Evet.”

Dişlerini sıkarak keskin yüz hatlarını daha çok ortaya çıkardı. Bu fikirden hoşlanmamış gibiydi.

“O herifi sevmiyorum.” Sonra durdu ve yüzüme baktı. Aklına bir şey gelmişçesine biçimli kaşları çatıldı, göz rengi bir tık daha koyu oldu. “Hiç...”

“Tamam, tamam. Anladım.” Sözüünü kesmiş olmama sinirlenmiş olmalı ki, bu sefer delici bakışlarının odağı bendim.

Elim bilinçsizce havalandı ve yanağını buldu.

“Yazgın’ı dert etme, onunla başa çıkabilirim. Ayrıca,” diyerek alnımı alnına yasladım ve gür kirpiklerimin ardından gözlerine baktım. “Ne sorunun var bilmiyorum ama sana söz veriyorum bir gün o sorunu çözeceğim.”

Evet, bilmediğim sürece çözemezdim ama öğrenecektim. Çünkü ben verdiğim sözleri tutardım.

Sessizce baktı gözlerime, anlatmak istediğini anlatmıştı nazarımca. Ardından ruhundan akan zehri aktardı ruhuma, damarlarıma işledi. Yakıyordu ama güzeldi, ondan gelen zehrin dahi bu kadar güzel olması normal miydi?

Değildi.

Hastalıklı düşünmeye başlıyormuşum gibi hissediyordum. Bu, utanılacak bir şey gibi hissettirmiyordu. Anlamlandıramıyordum.

“Sen güzel bir kadınsın Küçük Mina.” Fısıltısı, en derin okyanuslardan yükselen köpük gibiydi. Gözlerimi kapattım. Alnım hâlâ alnına yaslıydı.

“Hayır,” dedim boş bir serzenişle, neden itiraz ediyordum bilmiyorum ama övülmeyi kesinlikle sevmiyordum. “Sen güzel bir adamsın ama ben güzel bir kadın değilim.” Bu sırada burnum burnuna çarptı. Dudaklarından dökülen ılık nefesi gerdanımı okşadı, biraz da yaktı. Ama onunlayken yanmak bile güzeldi.

“Alçakgönüllüğünü bir kenara bırak. Biraz gerçeklerden bahsedelim.”

Gözlerimi açtım.

“Gerçekler beni hiç mutlu etmedi Arkın, beni biraz kandır. Kandırılmaya ihtiyacım var.”

Kısık sesle güldü, kalbimin göğüs kafesimden çıkmak için çırpındığını hissettim, normal miydi?

“Biliyor musun,” diyerek burnumun ucunu öptü. “Gülüşünde bir mezarlık buldum.”

Dudağımı ısırarak mavi harelerindeki alevleri izledim.

“Söz, öldüğünde seni oraya gömeceğim.”

Dudaklarıma baktı bir müddet, utanmak istedim ama utanamadım.

“Ölmeyi bu kadar çok istediğim bir zaman hiç olmadı.”
Ve devam etti. “Beyazı sevmem ama oraya gireceksem kefen bile bana yakışırdı.” İrkildim, ürperdim, dehşete düştüm.

O an anladım ki,

Tek deli ben değildim.

* * *

Akşam saatleri gelip çatmıştı.

Yazgın beni almaya gelecekti.

Hazır mıydım?

Fiziken evet ama ruhen aynı şeyi söyleyemeyeceğim. İçime sinmeyen bir şeyler vardı.

Aynada kendime baktım.

Siyah, kalçamın altında biten oldukça mini bir etek giymiştim. Her an açılacakmış gibi duruyor olsa da fazlasıyla rahattı. Altıma, tenime yapışan bir şort giymeyi ihmal etmedim, her an her şey olabilirdi. Eteğin altına da bir bıçak yerleştirerek bunu kamufle etmeyi başarmıştım. Üstüme de şeritli, dar, göbeği açıkta bırakan bir büstiyer giydim. Şık değildim belki ama çok da sportif değildim. Tamamen siyah olmayı tercih ederek bantlı bir topukluyu ayaklarıma geçirdim, güzel olmuştum.

Odadan çıkmaya hazırlanırken telefonum çaldı. Yazgındı.

“Geldim.”

“Tamam.”

Konuşma bundan ibaretti. Telefonu kapatıp çantanın içine atarken fazla acele etmeden odadan çıktım.

Beklesindi.

Umurumda değildi.

Arkın'ın odasının önünden geçerken aniden açılan kapı ile duraksadım. Göz göze geldiğimiz an gitmemi hiç istemediğini bir kez daha anladım. Beni baştan aşağı süzdü.

“Üşümeyecek misin öyle?”

İma etmeye çalıştığı şeyi anlasam da buna hakkı olmadığını ikimiz de biliyorduk.

“Merak etme.”

“Tamam,” dedi istemeye istemeye. “Zaten hemen arkamızda olacağım, sen de merak etme.”

İçli bir nefes çekip koridorda yankılanan ayak sesime al-dırmadan yürüdüm ve dışarı çıktım.

Yazgın siyah takım elbisesi, papyonu ve yana taradığı saç-ları ile oldukça şık görünüyordu. Beni baştan aşağıya süzdü.

“Çok... Güzel görünüyorsun.” İltifatına karşılık kuru bir *sağ ol* ile geçiştirdim.

Kapımı açtı, arabaya bindim.

Arkın aklıma takılmıştı ve gece boyunca bunu düşünece-ğimi biliyordum. Öyle ki hareket ettiğimizi, yol aldığımızı bile fark etmemiştim düşünürken.

Dalgın bir şekilde camdan dışarıya bakarken arabanın sarsılması ile irkilerek kendime geldim. Araba hiç bilmediğim ıssız bir sokağa girdi ve yavaşladı.

Kaşlarım çatıldı.

Ne oluyordu?

Yazgın'a döndüğümde yüzünde daha önce görmediğim tehlikeli bir ifade vardı.

Bir şeyler oluyordu.

Etrafımızı onlarca silahlı adam kuşattı. Her birinin nam-lusunun hedefi bendim.

25. BÖLÜM

Derin bir nefes almak istiyordum ancak alacağım nefesin genzimi yakmasından korkuyordum. Gözlerim etrafta ahes-te bir şekilde dolaştı. En az kırk adam vardı.

Dudağımın köşesi hafif bir şekilde kıvrıldı. Soğukkanlılığımu muhafaza etmeliydim.

“Benden bu kadar korktuğunu bilmiyordum Yazgın, beni şaşırtıyorsun.”

Yüzündeki tehlikeli ifadede ödün vermese de gözlerinde yanan ateşi görebiliyordum.

“Kim olduğunu biliyorum Ateş Parçası, önlem almayacak kadar aptal değilim.” Dudaklarımı çatlatıp dışarı çıkmak isteyen kelimeleri zorlukla zaptettim. Öfkeyle kalkan zararlar otururdu ve biliyordum ki benim sakinliğim, düşmanlarımı çıldırtıyordu.

“Önlemsiz bana saldıracak kadar aptal olmayabilirsin ama,” diyerek kafamı sol omzuma çevirip doğrudan gözlerini hedef aldım. “Beni karşına alacak kadar aptal bir insansın belli ki.” Çenesi kasıldı, kendine hâkim olmaya çalıştığı belliydi.

Onun kardeşini kurtarmıştım. Bu insanlık namına yapılmış bir şey olsa da bana geri dönüşünün kötülükle olacağını tahmin etmemiştim.

Neyse ki insanların ne mal olduğunu anlayabiliyordum. Biraz geç de olsa.

“Çok konuşmayı sevmediğini düşünüyordum Ateş Parçası, bu nedenle işimize bakalım,” diyerek dışarıdaki adamlara bir işaret yaptığında sakın bir nefes çektim içime. Kapım açıldı, iriyarı, kumral bir adam beni çıkarmak için koluma uzandı. Önce eline sonra yüzüne baktım.

“Çek elini, kendim çıkabilirim.”

Yazgın’a bakıp onay istedi, aldığı onay ile geri çekildi. Beş altı kişi kapının önünde namluları bana doğrultmuş beklerken onların aksine oldukça sakın bir şekilde dışarı çıktım. Kısa bir bakışma geçti aralarında lakin buna aldırış etmedim.

“Yürü,” dedi kumral adam. Ona, laflarını umursamadığımı belli eden bir bakış attım.

“Köpeklerini çek Yazgın, fazla havlıyorlar.”

Yapmayı en çok sevdiğim şey; damarına basmak...

Ruhsal bir çöküş sağlanabildiğinde galibiyet her zaman daha yakındır.

Sinirlendiği bariz belli olan kumral adam bana doğru bir hamle yapacağı sırada Yazgın’ın sert sesi onu durdurdu.

“Sakın. Ona zarar gelmeyecek.”

Bu sözler ile gerileyerek çenesini sıkkan kumral adama yandan bir bakış attım.

Avuç içlerime kadar dolan sakinliğin bekçileri kulak dip-lerimde bana nasihat veriyordu. Bu sayede daha sakın ve daha bilinçli hareket edebiliyordum.

Bana bir şey yapamazdı.

Yapsa bile yanına kalmazdı.

Sessizce yıkık dökük bir yere girdiğimizde rahatlığımıza çoğu kişinin şaşırdığının farkındaydım ancak yapacak bir şey yoktu. Sakin olmazsam her şey çıkmaza girebilirdi. Mantıklı hareket ettiğim sürece her şey daha kolay olacaktı, bunun farkındaydım.

Topuklu ayakkabımın altında ezilen cam kırıklarının sesini duyabiliyordum. Zihnim sakin olduğu kadar sisliydi de... Bir plan yapmam gerekiyordu ancak olayın gidişatını görmeden, ne yapabileceğimi henüz kestiremiyordum.

Beş dakika kadar harabelerin içinde yürüdükten sonra eski bir inşaata girip bodrum kata indik. Koridor boyu ilerlerken etrafımızdaki adamların hepsi yavaş yavaş etrafa dağılarak bekçilik yapmaya başlıyordu. Saymıştım. Tam kırk beş adam vardı.

Derin bir nefes aldım. Ciğerlerim yanıyordu. Bu psikolojik miydi bilmiyorum ama rahatsız ettiği kesindi.

Yırtıcı bakışlarım her yerde dolaşırken, olan biteni hafızama kaydetmeye özen gösteriyordum, bana lazım olabilirdi.

Bir kapının önünde durduk, Yazgın kapıyı açtı. Bu sırada papyonunu çıkarmış, beyaz gömleğinin ilk üç düğmesini açmıştı.

İçeri girdiğimiz anda etrafımızı bir rutubet kokusunun sarmasını bekledim ancak beklediğimin aksine böyle bir koku yoktu. İki adam kapının önünde dikilmek için dururken diğer beş adam bizimle birlikte içeri girerek etrafımı sarmalamıştı. Hepsi göz ucuyla tepkimi izlerken tetikte duruyorlardı.

Yazgın'ın neden böyle bir şey yaptığını bilmiyordum. Büyük ihtimalle kumarhaneleri öğrenmeye çalıştığımı anlamış olmalıydı. Bu onun için tehlike teşkil etmiyorken neden böyle bir şey yapma gereği duymuştu ki?

Bu fazlasıyla akıl kurcalayan bir konuydu.

“Otur,” dedi Yazgın çenesiyle ortada duran sandalyeyi işaret ederek.

Alayla gülümsedim.

“Fazla aksiyon filmi izliyorsun galiba?” Dört tane rahat görünen tekli koltuğun ortasında sehpa durması gerekirken aksine tahta, uyduruk bir sandalye duruyordu.

Neden dört koltuk vardı?

“Otur dedim Mina, zorluk çıkarma.”

Sandalyeye doğru ilerlerken konuşmayı ihmal etmiyordum.

“Henüz zorluk çıkardığımı düşünmüyorum.” Bunu biliyordu ve onu tedirgin eden şey de büyük ihtimalle bu umursamaz tavrımdı.

Sandalyeye oturdum, ardından bacak bacak üstüne atarak bir kolumu sandalyenin üst tarafına yaslayarak dikkatle ona baktım.

Sadece gözlerime baktı. Hiç yanından ayrılmayan kumral adama başıyla işaret yaptığında, adam saniyeler içerisinde odadan çıkmıştı. Odanın içinde gezdi, ben bekledim. Birkaç dakika geçmemişti ki kapı açıldı. Kumral adam içeri girdi.

Buraya kadar her şey normaldi.

Beklemediğim kısmı; içeriye Gölge, Ecenaz ve daha önce Gölge ile yanma gittiğimiz, adını hatırlamadığım Zibidi Bey’in girmiş olmasıydı. Lakin yine sakin kalmayı başardım.

Kendimce analiz yapmaya çoktan başlamıştım.

Yazgın bunlarla işbirliği yapıp beni kafeslemişti.

Şimdilik.

“Oo Gölge,” dedim buram buram alay kokan sesime mani olmayarak. “Sen hâlâ yaşıyor musun ya?”

Geldi. Karşımdaki bordo koltuğa kendini attı.

Beni umursamıyormuş gibi yapmaya çalışsa da gözlerinin içinde çatırdayan kıvılcımları gayet net görebiliyordum.

“Gördüğün gibi,” dedi sıradanlığın bir bütün oluşturduğu sesiyle. Artık sesi dahi midemi bulandırıyordu.

“Tabii, şimdilik yaşamaya devam et.” Üstü kapalı bir tehditti belki ama içi kesinlikle boş değildi. Gözleri kısıldı, yerinde biraz kıpırdandı.

“Boş konuşma.”

Omuz silktim.

“Ben boş konuşmam Gölge.” Sonra öne doğru eğilip gözlerine daha dikkatli baktım. “Ya da Azat mı demeliyim?” Odada bir sessizlik oluştu. Bu, ölüm sessizliğiyle eşdeğer bir sessizlikti.

Gölge vahşi bir hırlamayla ileri atılıp boğazıma sarıldığında, sakinliğimi korumaya devam ettim.

“Sana adımı kimseye söyleme demiştim!” Boğazımı fazla sıkılmıyordu ancak bir tehdit oluşturunuyordu.

Elimi dahi kaldırmadım.

Yüzümdeki alay yerini kış ayazına bıraktı.

“Çek elini.”

Sıradan bir kelimeydi. Ancak etkisi büyüktü. Buzul mızrakların saklandığı ses tonum onun kıvılcımlarla alev almış gözlerine saplandı. Ateş buzuma karşı koyamadı, buz tuttu. Söndü ve yok oldu.

Elini çekti.

Kafamı kaldırdım ve pürdikkat bizi izleyen üçlüye döndüm. Ecenaz yüzündeki sırıtişla duvara yaslanmış bana bakıyordu. Sırıtsındı, her şeyin bir zamanı vardı.

“Vay be, demek Ateş Parçası sensin,” dedi Zibidi Bey beğeniyle beni süzerken. “Harbiden de ateş ediyorsun haaa.”

Bu çocuğu en baştan beri sevmemiştim. Fazla gereksizdi ve ben gereksiz insanlardan haz etmiyordum. Bana yiyecekmiş gibi bakan gözlerine aldırmadan tekrar Gölge’ye döndüm.

“Burada ne işim var? Neden beni buraya getirdiniz ve onun da mı zihnini yıkadınız?” dedim kafamla Yazgın’ı işaret ederken. Biraz önceki sinirine zıt bir şekilde arkasına yaslandı ve bacak bacak üstüne atarak açıkta kalan bacaklarına baktı.

“Sadece gözünü açtık diyelim.”

Bunu söylerken gözleri vücudumda dolaşmaya devam ediyordu. İğrenç bir adamdı.

“Başkalarının gözünü açmaya çalışacağına otur da kendi çocuğuna bak.”

Gözleri hızlıca gözlerime tırmandı.

“O çocuk umurumda değil. Korunmasını söylemiştim.”

İçim, yüzümü buruşturma isteğiyle dolup taşmıştı. Gerçekten iğrenç bir adamdı. Kendi parçası olan birini kabullenemiyordu.

Tıpkı ailemin beni, bizi kabullenmediği gibi...

“Beni hayal kırıklığına uğrattın Yazgın, daha zeki biri olduğunu düşünüyordum.”

Yazgın gerildi. Başkalarının laflarıyla hareket eden bir insandı. Bunu gayet net bir şekilde anlamıştım.

“Bana aptal muamelesi yaparak en büyük hatayı sen yaptın,” dedi Yazgın sinirli sesiyle.

“Hayır, beni aptal yerine koyarak en büyük hatayı sen yaptın. Şimdilik bu zaferin tadını çıkar.”

Gölge ayaklandı, tam arkama geçti. Kafasını kafamın hizasına indirip kulağımın dibine girdi.

“Fazla konuştun Ateş, uyku zamanı.” Ardından ensemden hissettiğim sızı ile gözlerim kapandı.

Zihnim bulanıktı.

Netleştirmek için çaba sarf ediyordum.

Gözlerimi aralarken en son neler olduğunu düşünmeye çalışıyordum fakat hâlâ tam olarak kendime gelememiştim. Etrafa baktım. Bir sandalyede bağlıydım.

Ah, cidden mi?

Benden bu kadar korktuklarını bilmiyordum.

Bu gururumu okşamıştı.

Gözlerimi kırpıştırarak odayı incelemeye devam ettim ancak incelenecek hiçbir şey yoktu.

Küçük bir odanın ortasında sandalyenin üzerinde bağlıydım. Yan tarafta tekli bir koltuk vardı. Arada gelip beni izliyorlardı sanırım, bu gülünç bir durumdu.

Dalgalı siyah saçlarım önüme düşmüş görüş açımı kapatırken kafamı geriye atarak çekmeye çalıştım ancak aniden ense kökümde kendini gösteren ağrıyla yüzümü buruşturdum.

Piş herif, enseme silahla vurarak beni bayıltmıştı.

Bence gayet uslu bir rehineydim. Ancak bundan sonrası için uslu duracağıma söz veremezdim.

Dışarıdan gelebilecek herhangi bir gürültüye karşı kulak kabarttım ancak ses yoktu.

Şükür ki bacaklarım bağlı değildi. Bu şu an benim için avantajdı.

Ellerim arkadan sandalyeye bağlanmıştı, biraz zorlayıcı bir durum olsa da üstesinden gelebilirdim. Bir süre daha kendime müsaade edip tamamen ayılmaya çalıştım, daha iyi hissettiğimde sessizce ayaklarımı yukarı kaldırıp tabanlarımı sandalyenin tahtasına koyarken, kollarım biraz acımişti. Şükür ki esnek bir vücudum vardı, aksi takdirde işim zorlaşabilirdi.

Etek daha da sıyrıldığında tenime yapışan şortum ortaya çıkmıştı. Ağzım ile eteğin ucunu yakalayıp daha da açtım ve oraya sakladığım bıçağı meydana çıkardım.

Ayaklarımı indirip yakın olduğum koltuğa doğru biraz zorlanarak da olsa sandalyeyi sürüye sürüye koltukla aramdaki mesafeyi tamamen sıfıra indirdim. Bu sefer ayaklarımı koltuğa uzatıp eteğin uçlarını tekrar açtım ve dişlerimin yardımıyla bıçağı yerinden çıkarıp koltuğun üzerine düşürdüm. Yoğun uğraşlar sonucu sırtımı koltuğa döndükten sonra kafamı arkaya çevirdim ve sandalyeyi geriye yatırarak bağlı avuçlarımı açtım ve zorlanarak da olsa, sonunda bıçağı avuçlarımın arasına alabilmişim.

Önce iyice soluklandım. Ardından bıçağı açarak ipi kesme alıştırmalarına başladım, ipi neden bu kadar uzun yapardı ki insan? Cidden geri zekâlılardı. Tahminlerime göre on dakikalık bir sürecin ardından bileklerimi kurtarabilmişim. Yüzümü buruşturarak kızarmış ve tahriş olmuş bileklerimi sırayla ovaladım.

Bunu onlara ödetecektim.

Ayağa kalktım.

Dışarıdaki korumaları sessizce etkisiz hale getirebilmek

için işe yarar bir şey aradım. Bıçak ile yaralarsam fazla bağırabilirlerdi.

Odayı iyice tararken gözlerim uzun iplere takıldı. İşime yarayabilirlerdi.

Eğilip ipi avuçlarımın arasına aldıktan sonra bıçağı eski yerine yerleştirip sessizce kapıya doğru adımladım. Kulağımı kapıya dayayıp herhangi bir ses var mı diye baktım ancak yoktu. Camlara kısaca göz attım, hepsinde parmaklık vardı.

Geri çekilip kapıya güçlü bir tekme attım, amacım kapıyı kırmak değil ses oluşturmaktı. Ve istediğim de oldu, saniyeler içerisinde ayak sesleri duyuldu. Elimde gerdiğim ipi daha sıkı tuttum. Kapının arkasına geçip iyice yapışırken önce kilit sesi duyuldu ardından kapı aralandı.

“Nerede lan bu? Kız kaçmış.”

Adam içeriye doğru bir iki adım attı ve görüş alanıma girdi. Anında fırlayarak elimdeki ipi boğazına sardım ve büyük bir kuvvetle kendime çekip sıkmaya başladım. Gözlerini irice açarak elini ipe koyduğunda daha fazla sıktım, amacım bayıltmaktı.

İki kişiydiler.

Diğer adam dehşetle bana bakıp üzerime atıldığında bacaklarının arasına bir tekme atarak onu kendimden uzaklaştırdım. Yüzünü buruşturup iki büklüm olduğu sırada kollarımın arasındaki diğer adamın dizkapağına ayağımla baskı uygulayarak önümde diz çökmesini sağladım.

Gözleri kapanmak üzereydi, nefesi kesilmişti. Yüzü kıpkırmızıydı.

Diğer adam kendine geldiğinde buruşmuş yüzüyle bana doğru adımladı. Önümdeki adam ise artık bayılmıştı.

Onu bırakıp ipi tekrar elime doladım. Karşımdaki siyah saçlı adam elini beline atıp silahını çıkaracaktı ki ondan önce davranıp sırf silahını çıkarmaması adına gelişigüzel bir yumruğu yüzüne doğru salladım.

Elim acımıştı ancak bu onu etkisiz hale getirmeye yetmiş-
n. Silah gürültüyle yere düştüğünde ileriye atılıp aldım ve
sanıyeler içerisinde silahın kabzasını burnunu tutan adamın
ensesine geçirerek bayılttım.

Allahtan Arkın bana bunları en baştan öğretmişti. Hassas
noktalar önemliydi.

Gerçi bu adam biraz fazla fıs çıkmıştı. Canı tatlıydı an-
laşılan.

Tam dışarı çıkmak için hareketlenecektim ki başıma da-
yanan silah ile olduğum yerde kalakaldım. Kahretsin, bu da
kimdi?

“Aaa, Mina.”

Tanrım...

Ölebilir miydim?

Bu Zibidi Bey’di.

“Aaa, şerefsiz.”

Hayır, hayır. Bunu kesinlikle ben söylememiştim ama bu
ses tonunu biliyordum.

Gözlerimin ışıldadığına yemin edebilirdim.

Arkın.

Gelmişti.

Beni bırakmayacağını biliyordum. Söz konusu o ise her
şey olabilirdi.

Derin bir nefes aldım, ardından kollarımı göğsümde bir-
leştirdim. Kafamı omzumun üzerinden önce Zibidi Bey’e çe-
virdim. Silahı kafama dayamış olsa da bakışları tedirgince
Arkın’a dayanmıştı.

O ise ifadesiz bir şekilde duvara yaslanmış, başıma silah
dayamış adam için planlar yapıyordu.

“O silahı kendin mi indirirsin yoksa ben mi indireyim?”

“Bir anlaşma yapabiliriz Arkın,” dedi Zibidi Bey ciddi bir
ifadeyle. Gevşek hallerini göz önünde bulundurursak açık-
çası bu hali tuhaf gelmişti.

“Benim Ateş’imin kafasına silah dayamışsın canım sen. Bu bütün anlaşma haklarını elinden alıyor,” diyerek sakince doğruldu.

Benim Ateş’im, demişti. Bu nedensizce hoşuma gitti.

“Hadi ama bu kız bana lazım dostum, bence ortaklaşa kullanabiliriz.”

Maldan bahseder gibi bahsetmesi bir tek benim mi sınırimi bozmuştu? Cidden yavaşaktı. Şu an için bir tepki vermiyordum ancak bu vermeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Arkın bir iki adım daha yaklaştı bize. Bu adım ile Zibidi kabzayı daha sert kavradı.

“Hım. Lazım demek. Bir şey diyeyim mi dostum, bu sana *lazım* kız benim öğrencim. Ona boşuna Ateş Parçası demiyoruz. O seni her türlü halleder. Yani lüzumdan bahsedeceksek buradaki lüzumsuz benim...” Bu sözler iyi hissettirmişti.

Arkın ile göz göze geldik.

Dudağımı yaladım, gözlerime dikkatle baktı. Orada ne buldu bilmiyorum ama bundan güç almış gibiydi.

“Bence ortak bir karara varabiliriz.”

Zavallının dediklerine kendisinin bile inanmadığı o kadar belliydi ki...

Arkın bir adım daha attı. “Seni döverek mi öldürmemi istersin?”

Silahın ucu kafama daha sert bir baskı uyguladı.

“Yaklaşma Arkın!”

Peki ya Arkın onu dinledi mi? Kesinlikle hayır.

Ve saniyeler içerisinde bize doğru atıldı.

Hayır, hayır, bu kadar erken olmamalıydı.

“Arkın hayır!” Beni dinlemedi. İkisi birden yere düştü. Arkın kuvvetli bir yumruğu onun yüzüne salladığında Zibidi’den büyük bir bağırıtı koptu. Peşinden gelen şey ise daha sarsıcıydı.

Etrafı uğursuz bir ses doldurdu.

Silah patladı.

İkisi de kıpırdamadan öylece duruyordu.

26. BÖLÜM

Aralanan ağzımı kapatıp hızla Arkın'ın yanına gittim ve silaha bir tekme savurup koridorun sonuna fırlattım. Adamlar birazdan buraya gelirdi.

“Arkın?” Sesimden akan endişe, onun kulaklarında can bulmuştu. Dudaklarımdan çıkacak her bir kelime lafügüzaf-tan ibaret kalsa da, şansımı deniyordum.

“İyiyim.”

Öyle diyorsa öyledir.

Rahatladım.

Derin bir nefes aldım, göğsüm körüklendi. İçinde alev alan bir şeyler vardı ama söndüremiyordum.

Arkın, Zibidi'nin üzerinden doğrulurken ikimiz aynı anda ona baktık. İrice açtığı gözleri ile bize bakarken karnına koyduğu ellerinin arasından kan sızıyordu.

Kanın metalik kokusunu buradan dahi duyumsayabiliyordum...

“Tekin?” Arkın'ın boş sesi koridora yayıldığında bakışlarım hâlâ adının Tekin olduğunu henüz öğrendiğim şahısın üzerindeydi.

Adıyla karakterinin bağımsızlığı göz yaşartıcıydı.

“Lan, ölüyorum,” dedikten saniyeler sonra gözleri kapandı. Biz ise boş boş onun bedenine bakıyorduk.

Arkın’a dönerek, “Sen onu hallet, ben diğerlerini halledeceğim,” dedim.

“Seni oraya tek göndereceğimi düşünüyorsan...”

Sıkıntılı bir nefesi içime çekmekten kendimi alıkoyamadım. İyice dibine girdim, şu an yerde yatan oksijen israfı umurunda değildi. Elimi Arkın’ın yanağına koydum ve gözlerine baktım.

“Başımın çaresine bakabilirim,” dedikten sonra başparmağımla elmacıkkemiğini okşadım. Bu iyi hissettirmişti, acaba onun da hoşuna gitmiş miydi?

“Min-”

“Unutma Arkın,” dedim cümlesini yarıda keserken. “Ben senin öğrencinim.”

Arkın’ın yanından ayrılmış harabenin içinde beni ilk getirdikleri yere doğru ilerliyordum. Diğer koridordaki adamları Arkın etkisiz hale getirmişti, bu benim açımdan iyiydi ancak en az yirmi adam daha vardı.

Kırık tuğlaların üzerinden geçerken kırıışların arkasına yaslanmış adamı görünce duraksadım. Gözlerim biraz daha etrafta dolaştığında o adam hariç dört kişinin daha olduğunu gördüm.

Kahretsin.

Arka taraftan sessizce dolaşırken telefon ile oynayan adam beni görmemişti, eh bu işimi kolaylaştırabilirdi. Boyun bölgesi önemliydi, etkili bayıltma yöntemiydi benim için. Bu nedenle bu tarz kavgalarda en önemli etken boyuna saldırmak, tamamen etkisiz hale getirmektir. Öyle de yaptım. Elimi tokat atar gibi gerip son gücümle hassas damara vururken önce elindeki telefon düştü, ardından kendisi. Tabii telefon

düşerken fazla ses çıkardığı için diğerleri de bu tarafa dönmüştü. Beni net göremezlerdi, kirişin arkasındaydım.

“Bayılmış lan bu.”

“Başına güneş geçmiştir,” dedi bir başkası da. Ancak beyninin olup olmadığından şüphe ettiğim adam yerde uzanan kişiye umursamaz bir bakış atıp tekrar yerine geçti.

Tanrım bunlar inanılmaz geri zekâlıydı...

Kirişin arkasından çıktım ve yavaş adımlarla bana yakın olan diğer adamın yanına ilerledim. Diğerleriyle aramda hemen hemen yirmi metre falan vardı, bu benim için yeterli bir alandı. Adama yaklaştım, bunu hissetmiş olmalı ki arkasını döndü ve göz göze geldik. Beklemedim, saldırdım.

Düz bir tekneyi göğsüne geçirip duvara yapışmasını sağladım, bu sırada diğerleri dehşet içinde bize dönmüş yanımıza geliyorlardı.

Yumruk yaptığım sağ elimle yumruk atar gibi yapıp dirseğimi burnuna geçirdiğimde dudaklarından büyük bir haykırış koptu, ardından bir tane aparkat ile onu acısıyla baş başa bırakmıştım.

Gelenlere döneceğim sırada dizkapağımın arkasına yediğim tekmeyle ağzımdan bir küfür savruldu. Bir dizimin üzerine çökmüş haldeydim.

“Seninle hep tanışmak istemiştım Ateş, kısmet bu güneymiş,” dedi sarı dişlerini göstere göstere gülümserken.

Ona boş bir bakış attım.

“Ağzını kapat, görüntü kirliliği yapıyorsun.”

Sinirlendi, bozuldu da diyebiliriz.

Tekrar tekmesini kaldırıp yüzüme vuracağı sırada ona fırsat tanımadan bileğini tuttum ve dirseğimi dizine kuvvetli bir şekilde geçirdim.

Bacağı kırıldı.

Bağırarak yere düştüğünde diğerleri de gelmişti. Üç tane adamın arasında kalmıştım ve hepsi silahlarını çoktan ele almıştı.

“Köşeye sıkıştın Ateş, pes et.” Gözlerimde yeşeren alayın onların tenini yaktığını biliyordum. Bilakis sarı saçlı adamın silahın kabzasını daha sert kavramasından kendine güvenmediğini anlamıştım.

Kendine güvenmeyen insan en baştan zaten kaybetmiştir.

Hadi ama sadece bir kızım... Benden bu kadar korkmamalıydı.

“Kural bir,” dedim gamsız bir şekilde. “Asla pes etme.” Bizde kural iki yoktu.

Kalkacakmış gibi yapıp boşta olan ayağımla tam karşımdaki saçları kazınmış siyah giyinmiş adamın bacağına bir tekme attım ve olduğum yerde takla atarak ayaklandım. Hiç beklemeksizin dizi benim eski pozisyonum gibi yerle bütünleşmiş adamın yüzüne tekmeyle geçirdiğimde burnunu tutarak kendini yere attı.

Eğer bana bir tane vursalar zaten nevrime dönerdi, biliyorum.

Ancak onlara bu fırsatı tanımıyordum. Kavgada öncelik, hızlılıktır. Bende bolca olan şey yani...

Tetiklere basamıyorlardı, sadece gözümü korkutmak için bana doğrulttuklarının farkındaydım ancak ben korkacak bir kız değildim.

Sarışın adama doğru atak yapacağım sırada yan tarafımdaki adamın üzerine doğru uçan bir sarı kafa gördüğümde duraksadım.

“Lan şerefsiz, sen kimin kankasına silah çekiyorsun? Senin ağzına ayağımı bir sokarım ne olduğunu şaşırırsın. Tipine sıçtığının it oğlu iti.”

Tahmin edin kim.

Evet evet, doğru tahmin.

Simay!

Bir vatoz gibi adamın üzerine yapıştığını görmem ile ağızım aralandı. Adamın kendi kravatını adamın boynuna dolamış çekiyor, bir yandan da kulağını ısıırıyordu.

Tanrım...

Bu kız psikopattı.

Sarışın adamın Simay'a şaşkınca baktığını gördüğümde bu fırsatı değerlendirerek bacaklarının arasına dizimi geçirip saçlarını tuttum. Ardından hiç beklemeden peş peşe üç yumruğu acımaksızın yüzüne geçirdim. Karnıma bir kere vurmuş olsa da bu beni yıldırmamıştı.

En sonunda pes ederek kendini yere bıraktığında daha fazla vurmayı bırakmıştım.

Bu adamların hiçbiri beş para etmezdi.

Nefes nefese kalmış bir şekilde başka biri var mı diye etrafa bakındığımda Yazel ve Eymen'in sırtlarını duvara yaslayarak hayranlıkla bize baktığını gördüm.

Geri zekâlılar, bakacağınıza bir iki tanesini indirseydiniz ya. En azından bu kadar yorulmazdım.

Nefesim düzenli bir hale gelene kadar onlara dik dik baktım.

“Gösteri hoşunuza gitti galiba beyler?”

Eymen sıırttı.

“Çook.” Bunu uzatarak söylemişti.

“Geri kalanını üzerinizde denememi istemiyorsanız yürüyün. Gölge'yi bulmamız lazım.” Eymen'in yüz ifadesi aniden değişti ve düğümlediği kollarını çözerek dikleşti.

“Gel lan buraya nereye kaçıyorsun?” Simay'ın sesi tekrar bana geldiğinde dönüp ne yaptığına baktım.

Elinde kravatla koşmakta olan adamın arkasından bağıırıyordu. Ah, bütün adamları bu gidişle başımıza toplayacaktı.

“Simay!” Seslenmem üzerine saniyesinde bakışları bana döndü. Sinir hali yerini gayet sakin bir kıza bıraktığında denge-sizliğine şaşırmadan edemedim. “Buraya gel.”

İkiletmedi. Seri adımlarla yanıma gelerek bana bakmaya devam etti. Tuhaf bir kızdı ama... Alışmıştım sanırım.

“Arkın nerde?” dedi Yazel, büründüğü sessizlikten arınırken.

“Patron’un oğlu vuruldu, onunla ilgileniyor.” Sımay ve Yazel’den şaşkınlık nidası yükselirken, Eymen oldukça umursamazdı. Daha çok, *iyi olmuş*, diye düşünüyor gibiydi. Bence de iyi olmuştu.

Ağrıyan boşluğuma elimi koyarak tekrar soluklandım, attığı yumruk bayağı işe yaramıştı anlaşılan.

“Nasıl ya? Ne ara oldu?”

“Oldu işte,” diyerek başımdan savuşturdum Sımay’ın sorusunu. Şu an daha önemli bir işim vardı.

Yazgın, Gölge ve Ecenaz üçlüsünü bulmak.

Ecenaz ne alakaydı bilmiyorum ama büyük ihtimal bana kin beslediği için onların tarafında olmaya çalışmış ve beni tuzağa çekmek için uğraşmıştı. Onunla da görülecek hesabım vardı. Temiz bir dayığı hak ediyordu. Zamanında sırf markete borç yaptığımdan dolayı beni az aşağılamamıştı.

“Gitmemiz lazım,” dedim olayın ciddiyetini hatırlatmak istercesine. Bana itiraz etmediler. Kendimden emin adımlarla harabenin içine ilerledim ancak içime sinmeyen bir şeyler vardı. Bunun ne olduğunu bilmiyordum, sadece iyi hissettirmiyordu. Harabenin içinden bodrum katına girdik. Etraf ürkütücü derecede sessizdi. Beni ilk getirdikleri kapının önüne geldik.

Elimi uzatıp kapıyı açtım.

İçeri bir adım attım.

Dondum kaldım.

İçeride büyük bir vahşet yaşanmıştı. Ancak sorun, tam arkamızdan gelen sesteydi.

“Kaldırın ellerinizi. Polis!”

* * *

Gözlerimi kapatıp gördüğüm vahşeti silmek istiyordum ancak biliyordum ki, ne yaparsam yapayım hafızamda izi kalacaktı.

Etraf kan gölüydü.

Kalan korumaların hepsi büyük bir katliama uğramışlardı. On kişiden sonrasını saymamıştım. Kimisinin parmağı kopuktu kimisinin kellesi.

Bunu onlar yapmıştı.

Nasıl bu kadar vicdansız olabilirlerdi?

Evet, belki hepsi beni elinde tutmak için burada buluyorlardı ama ne beni öldürmeye yeltenmişlerdi ne de ben onları öldürmek için kavga etmiştim.

Tanrım...

Bu berbattı.

Alacağım öcün arasına onların intikamı da eklenmişti.

Ve ben intikam duygusunu hiç bu kadar benimsememiştim.

Arkamda bulunan polisler umurumda değildi. Biliyordum ki Gölge ve kuyrukları, polisleri sadece vakit kazanabilmek için buraya göndermişti. Amaçları zaman kazanıp toz ol-maktı ama hiçbir şey bu kadar kolay değildi.

Ben kaybedeceğim bir savaşa asla başlamazdım.

“Allah’ım, bu ne?” Simay’ın sesinden fıskıran dehşet, büyüyerek benim içime akmıştı ancak ben onun kadar tepkimi belli edemiyordum. Bilmiyorum, belki de şoka girdiğimdendi bu tepkisizliğim. Ancak nutkumun tutulduğuna yemin edebilirdim. Böyle bir görüntü kesinlikle beklemiyordum.

Yazel ve Eymen’in sesi çıkmıyordu. *Belki de alışık olduklarından*, diye düşününce bu cümle zihnimde bir çark edasıyla dönmeye başlamıştı. Olabilirdi... Onlar en başından beri tehlikeydiler ve ben de tehlikeye atılmış, namlusu belli olmayan silahtım.

Eymen’in böyle vahşetlerle çocukluktan beri karşılaştığını biliyordum. Kötü bir çocukluk geçirmişti.

Gözlerimi cesetlerden çekip arkamı döndüm ve silahını bize doğrultmuş polislerle göz göze geldim. Temkinli bakışlar, sıkı sıkıya kavranmış bir silah...

Elimizde hiçbir silah yoktu.

“Kaldırım ellerinizi!” diyerek polis tekrar ikaz ettiğinde önce hep beraber bakiştık, ardından önce ben peşimden diğgerleri ellerimizi kaldırdık.

Polis içeri girdi, dehşetle etrafa bakıp telsize bir şeyler dedi.

Saniyeler içinde bileklerimize kelepçeler geçirilmişti.

* * *

Simay ve ben aynı nezarethanedeyken Eymen ve Yazel başka bir yere gönderilmişti. Ellerim parmaklıkları sıkıca kavramış bakışlarım dümdüz karşıya bakar haldeydi.

Saatlerdir buradaydık.

Bizi kurtaracak biri henüz meydanda yoktu.

“Kız, şuraya adımı falan mı yazsam? Ya da dur, *Instagram* kullanıcı adımı yazayım da takipçim artsın,” dedi Simay elinde nereden bulduğunu bilmediğim siyah şey ile duvara bir şeyler yazarken. Ona kısa süreli boş bir bakış attım, bazen insan olup olmadığını sorguluyordum ancak bir süre sonra pes ediyordum. O kadar karışık bir kızdı ki...

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından tekrar konuştu.

“Acaba Eymen’ciğim ne yapıyor?” İçli bir nefes aldı, bakışları dalgınlaştı. Bu sırada benim tek kaşım çoktan kalkmıştı bile.

“Sen kafayı iyice Eymen ile bozdun.”

Omuz silkti kısaca. Sarı saçlarını sağ omzuna alıp gözlerini bana çevirdi. Bakışları biraz dalgalıydı, belki de rüzgârlı.

“Biliyor musun Mina,” baktığı yeri görmüyormuşçasına baktı bana, dalgınlaşmıştı. “Onu üç yıldır seviyorum ama o bunu bilmiyor.”

Şaşırdım.

Gözbebeklerim hafifçe büyümüştü, bunu hissettim. Ne diyeceğimi bilemedim, etrafa baktım sessizce. Böyle bir şey

demesini beklemiyordum. Sevdiğini itiraf etmesi bir yana...
Üç yıl... Dile kolaydı.

Onca zaman boyunca gözünün önünde ama rahatça dokunamıyorsun, sevdiğini söyleyemiyorsun, başkalarıyla olan ilişkisini görüyorsun. Bu kötü bir durumdu.

Katlanılmazdı.

“Anladım.” Neyi anladım bilmiyorum, normal bir tepki değildi belki ama normal bir şey dememişti ki normal bir cevap vereyim.

Ah, bu biraz karışık olmuştu.

Dalgın bakışları önce suratıma çıktı, ardından yüzümde usulca gezdi. Ardından büyük bir kahkaha patlattı.

“Kızım, far görmüş tavşan gibi ne bakıyorsun? Tipe bak, ilk defa mı seven insan gördün?” diyerek gülmeye devam etti. Dik dik yüzüne baksam da beni hiç umursamamıştı. Ben de bakışlarımı ondan alarak tekrar demir parmaklıklara diktim.

Üşümeye başlamıştım.

Dakikalar sonra demir kapı aralandı ve içeri, bizi buraya tıkan adam girdi.

Uyuz.

Onu kesinlikle hiç sevmemiştim. Aynı şekilde onun da beni sevdiğini düşünmüyordum.

Gelirken biraz atışmış da olabiliriz... Ama biraz.

Bulunduğumuz nezarethanenin önünde durup yukarıdan bir şekilde bana baktı. Yaklaşık otuzlarında, kahverengi gözlü, kahverengi saçlı bir adamdı. Saçları kısaydı. Fit bir vücuttu, sert bir duruşu vardı. Biraz fevri bir insana benziyordu.

Boş ve donuk bakışlarım onun ifadesiz gözlerine kilitlendi.

“Ziyaretçiniz var,” dedi ansızın.

Duraksadım.

Kimdi ki?

Arkın?

Nefeslendim. Aldığım nefesin ciğerlerime kor olup düştü-

ğünü hissettim ancak bunun üzerinde durmadım. Hâlâ dış dik yüzüne bakıyordum.

Cevap vermeyeceğimi anladığı anda bakışlarını arka tarafta, tahta oturakta oturan Simay'a çevirdi.

Simay cevap verme zorunluluğu hissetmiş olmalıydı ki kısa bir cevap verdi.

“Tamam moruk.” Başka bir zamanda, başka bir kişiliğe sahip olsaydım buna gülebilirdim. Ya da polisin yüz ifadesine, bilemiyorum. Polisin ifadesiz bakışları dalgalandı, kendini memnuniyetsiz bakışlara bıraktı.

“Moruk mu? Sadece otuz bir yaşındayım.”

Simay kıkırdadı. “Yaşında bile hayır yok, bence üsteleme.”

Adam sinirlendi, keskin bir nefes aldı. “Sadece on dakika,” dedi üstüne basarak. “On dakika görüşeceksiniz.”

Arkasını dönüp gidişini boş bakışlarla izledik, nitekim başka yapabileceğimiz bir şey yoktu. Onun gitmesinden saniyeler sonra kapı tekrar aralandı ve bu sefer onu gördüm.

Arkın'ı.

Bütün ifadesizliği ile içeri ilerlerken yürüyüşünden dahi asalet akıyordu. Ya da ben fazla abartıyordum, emin değilim. Parmaklıkların dibine geldi, bu sırada elleri ceplerindeydi. Gözlerine baktığım anda bir rahatlık sarmıştı bedenimi.

“Buradasın,” dedim bana ait olduğuna emin olamadığım ses tonum ile... Garipti. Gözlerini gözlerimden bir saniye olsun ayırmadı, gözlerini kırpmadı dahi. Sanki bir anda kaybolacakmışım gibi...

“Buradayım.” Ses tonu esrarengizdi. İçinde her şeyi barındırıyordu ancak ben şu an anlamak istemiyordum. Kendimi yorgun ve aç hissediyordum.

İki gündür yemek yediğimi hatırlamıyordum, bayılmam an meselesiydi.

“Neden bu kadar geciktin?” Bu sırada Simay ayaklanmış ve yanıma gelmişti. Sırtını yaslandığım duvara yasladı, aynı şekilde kafasını da.

“Tekin’i hallettim.” Kısa ve netti.

Onu başımla onayladım.

“Bizi çıkarabilecek misin?” Sesim ifadesiz olsa da gözlerim alacağı cevabı merakla bekliyordu.

Yaklaştı, bir elini demir parmaklıkların üzerinde olan elimin üzerine koydu.

Silik bir yazının, son noktası gibiydi gözleri. Bittiğini görebiliyordun ama ne olduğunu bilmiyordun. “Senin üzerine yemin ederim,” dedi boğazına dizilen canhıraş kelimelerini zorlukla çıkarırken. Mavi gözleri puslanmış içinde kara delikler oluşmuştu. “Seni buradan kurtaracağım.”

“Ben piç miyim? Beni çıkarmayacak mısın?” diyen Si-may’ı umursamamıştık bile.

Ona inandım.

Biliyordum ki tek gerçek oydu, her şey yalandı.

“Tamam,” demekle yetindim, biliyordum beni çıkaracaktı. Benim üzerime yemin etmişti, o kolay kolay yemin etmezdi.

“Tekrar geleceğim. Ama bu sefer bakmak için değil, çıkarmak için.”

Ve arkasını dönüp gitti. Gidişi içimde yeller estirse de yapacağım bir şey yoktu.

Saatler sonra demir kapı yeniden aralandı.

Oturduğum pis zeminden ayağa kalktım. Belim biraz sızlamıştı, başımın dönmesi de cabasıydı. Yemek yemediğim için bünyem zayıf düşmüş olmalıydı. Gözlerimi birkaç kez açıp kapatarak bulanık zihnimi yerine getirmeye çalıştım ama pek etkili olduğu söylenemezdi.

Arkin, parmaklıkların önüne geldi. Bize göz attı. Yanındaki polis ise elindeki anahtar ile kapıyı açmaya başlayınca yutkundum, çıkıyor muyduk?

“Suçsuz olduğunuz ispatlandı, çıkabilirsiniz.” Saatlerdir duyduğum en güzel cümle buydu sanırım.

Kapı açılır açılmaz kendimi dışarı attım, özgürlüğün damağımda bıraktığı tat bedenimde büyük bir deprem ile sonuçlanıyordu. Tuhaf ama güzeldi.

Arkın’ın dibine geldim.

Benden önce o davrandı. Elini belime doladı, beni kendine çekti. Kesinlikle sarılmadı. Onun yerine şahdamarıma, tam da hayat bulduğum yere dudaklarını bastırdı. Bunu özlemiştim.

Gözlerimi kapayarak bu anın tadını çıkarmak istiyordum ancak bu öpücüğü kısa sürmüştü. Geri çekildi lakin elini belimden çekmedi. Birlikte koridoru arşınlayıp karanlık yeri terk ederken oldukça rahatlamıştım.

Sessizliğin arasından sıyrılıp gürültünün göbeğine atladık, bu ani olmuştu. Telsiz sesleri, insan sesleri ve daha seçemediğim birçok gürültü yüzümü buruşturmama neden olmuştu.

Gürültüyü sevmiyordum.

Başkomiserlerin olduğu bölmeye ilerledik, beni içeri tıkan adam pürdikkat yüzüme bakıyordu. Yanına yaklaştık, Arkın ile bakiştılar.

“Çıkıyorsun demek.” Bunu öylesine sormuş gibi dursa da bakışları fazla keskindi.

“Evet.” Net cevabım ile gözleri kısıldı, gözleri bataklığı andırıyordu.

“Bu sefer yırtmış olabilirsin ama gözüm üstünde.” Dudağım ufak bir açıyla kıvrıldı, bu soğuk bir gülümsemeydi.

“Fazla bakmayın komiser bey, bağımlılık yapar.” Kaşları anlık bir şekilde çatılsa da cevap vermedi. Arkın polisler ile bir şeyler konuşup belimi daha sıkı tutarak çıkışa yöneldi, bu sırada Eymen, Yazel ve Simay dışarıda bizi bekliyorlardı. Daha polislerden tam uzaklaşmamışken konuştum.

“Ben bu adamı hiç sevmedim.” Elbette ki duyması için söylememiştim...

“Seni duyuyorum.” Dudağımı yaladım ve omzumun üzerinden ona baktım, siyah saçlarım açık sırtımı okşamıştı.

“Zaten duymam için söylemiştim,” dedikten sonra daha fazla konuşma gereği duymayarak Arkın’ın memnun bakışları altında karakolu terk ettik.

Dışarı çıktığımız anda yüzüme vuran serin hava ile derin bir nefes aldım, nefes almak zor gibi görünse de güzeldi...

Karanlık, yelesini gökyüzüne geçirmiş bizi sarmalarken yıldızlar geceyi çokça aydınlatmış, muazzam kılmıştı.

Kafamı gökyüzünden çekip Simaylara dikerken bir adım attım ancak attığım adım ile başımın dönmesi aynı anda olurken, durduğum yerde sarsıldım ve yerin ayaklarımın altından kaydığını hissettim.

Arkın’ın sesi anlık olarak kulaklarımda tiz bir ses bırakırken yıpranmış bedenimi heybetli göğsüne yasladı. Gözlerimi kısa bir süre kapalı tutup kendime gelmeye çalışırken Arkın’ın hâlâ konuştuğunu duyabiliyordum. Bu sırada diğerleri de yanımıza gelmişti.

Gözlerimi açarak görüşümün netleşmesini bekledim, biraz daha iyiydim.

“İyi misin?” Simay’ın endişeli sesini duyduğumda bakışlarım ona döndü. İri ela gözleri tedirgince bana bakıyordu.

“İyiyim, sadece açım.” Söylediklerim Arkın’ın hoşuna gitmemiş olmalı ki kaşları çatıldı. İçinden yükselen küfrün sadece bir kısmını duyabildim. Sinirli bir nefesi içine çektikten sonra konuştu,

“Hadi doğru yemek yemeye gidiyoruz.”

Başımı iki yana salladım.

“Önce eve gidip üzerimi değiştirsem? İki gündür aynı kıyafetleyim ve bunlar rahatsız edici.”

“Tamam.” Arabanın kapısını açıp beni oturtuktan sonra yerine geçerken Eymen yanıma gelip omzumu bir dost edasıyla sıktı.

“Dikkat et.” Önce ona, sonra diğerlerine baktım. Hepsı ilgiyle beni izliyordu.

“Siz de.”

* * *

Kısa bir sürenin ardından eve gelmiş, duş almış ve biraz daha rahatlamıştım.

Meyra uyumuştı.

Onu öptükten sonra bakıcıya birkaç şey daha tembihleyip aşağıya indim. Arkın beni bekliyordu, üzerini değiştirmişti.

Tıpkı benim gibi siyah bir kot ve beyaz bir tişört giymişti.

Bir çift gibi görünüyorduk. Beni süzdükten sonra memnun bakışları ile kapıya ilerledi ve saniyeler içinde dışarı çıktık.

Bu iki gün benim için çok yorucu geçmişti. Bütün kemiklerimin sızladığını hissedebiliyordum, kaburgalarımda bir ağrı vardı. Karnım ise ara sıra nefes kesecek derecede sızlıyordu. Aptal herifler.

Gölge, Yazgın ve Ecenaz üçlüsü için çok güzel planlarım vardı... Ancak her şeyin bir zamanı vardı. Kısa bir süre, kurtulduklarını sanmanın mutluluğuyla yaşayabilirlerdi.

Dakikalar sonra sakın ve şık bir mekânda siparişlerimizi veriyorduk. Bu süreçte ikimiz de sessizdik, ne o bana olanlarla ilgili soru soruyordu ne de ben ona herhangi bir açıklama yapıyordum.

Çünkü açlıktan ölme noktasındaydım, tek düşündüğüm yemek yemektir.

Yemeklerimiz geldiği anda yumulmuştum.

Köri soslu tavuğumdan ağzıma bir lokma attığım sırada üzerimize bir gölge düştü.

Bakışlarım usulca gölgenin sahibine döndü.

Lakin zihnim geçmişimin kapısını o kadar büyük bir gürlütle örtmüştü ki, çatalım elimden düşmüştü.

Geçmişimin katili yanı başımda nefesleniyordu.

27. BÖLÜM

Şu an, ne bulunduğum ortamda olmak istiyordum ne de karşımdaki adamın yüzünü görmek. Geçmişimin sayfalarında bulunan yazıları silmiştim ama ne yazık ki, izi kalmıştı. Nefretimden nasibini alan adam meyusumun habercisiydi.

Yutkundum.

() gerçekten karşımdaydı.

Kirli ellerini çocukluğumuza uzatarak bizi uyuşturucu satmaya zorlayan adam tam karşımdaydı.

Patron dediğimiz insan şu an karşımda gülümsüyordu. Bakışları bana döndü ve tekrar gülümsedi, çıkarıcı bir sırıtişti bu.

“Aniden gelip sizi korkuttuysam özür dilerim küçük hanım.” *Sen özür dilemeyi bilir miydin*, demek istiyordum. Bilmiyorum belki de yaptığı pislikleri yüzüne vurmak istiyor da olabilirdim ama şu an kendimi tutmalıyım.

“Sorun değil.” Buzdan farksız sesim ona fayda etmemiş gibiydi. Belki de böyle tepkilere alışıktı. İnsanda kişilik olmayınca normal tabii... Garip olan ise benim fazlasıyla sakın olmamdı. Nereden geliyordu bu güven? Karşımda oturan Arkın’dan mı?

“Hoş geldin baba.”

Baba?

Yanlış duyduğumu düşünmek istedim ama doğru duymuştum.

İnanamıyordum, baba mı?

Öz babası mıydı yoksa?

“Hoş bulduk evlat. Oturabilir miyim? Biraz konuşmamız lazım.” Şu an sesi ciddiydi. Gözlerine ulaşmış şeytani bir gülümseme yoktu. Arkın başıyla onaylayıp bana baktı ancak benim solmuş yüzümü gördükten sonra kaşları çatıldı.

O anladım ki, Patron’un yüzünü daha önce görmemişti.

Zaten ben, onun yüzünü gören sayılı kişilerdendim fakat nereden geliyordu ondaki cesaret? Hiç mi korkmuyordu Arkın’a söyleyeceğimden? Belki de onu tanıdığımı düşünmüyordu çünkü yıllar önce görmüştüm onu.

Bunu fırsata çevirebilirdim.

Tanımamış gibi yapacaktım.

“İyi misin?” Sadece başımla onayladım. Üsteleyen bakışlarına yanıt vermek içimden gelmiyordu.

“Tanıştırayım sizi. Yeraltı camiasında baba diye seslendiğimiz kişi. Yani Tekin’in babası...” Zibidi Bey’in babası? Ne yani, benim geçmişimin katili, nefret ettiğim insanın babası mıydı?

Tanrım, bir günüm sakın geçemez miydi? Delirecektim.

Neden buradaydı? Neden hiç olmadık bir anda karşıma çıkmıştı? Kahretsin, kamera şakası falan mıydı bu? Zira başka açıklaması olamazdı.

Baba denilen adam, eski deyimimizle Patron, Arkın’ın yanındaki sandalyeye oturarak ona döndü.

“Tekin ile olan sorunlarınızı ve yaşadığınız olayı duydum. Yaralanmış olması her ne kadar sinirimi bozsa da, hak ettiğini biliyorum. Duyduğum kadarıyla Ateş’i kaçırmış. Sahi,” dedi ve gözlerini kıstı. Bakışları soru doluydu. “Kim bu Ateş?” Arkın’ın bakışları bana döndü. Gözlerinde hazineler saklıydı. Çenesinin ucuyla beni işaret etti.

“O.” Patron’un bakışları merakla bana döndü. Gözleri-

me ördüğüm duvarlara, gözleri çarptı. İyice gezindi bakışları üzerimde.

“Vay canına, çok güçlü bir enerjin var.”

“Teşekkürler.” Dudağının köşesi hafif bir bükülmeye kıvrıldı. Ela gözlerinde bir şeytan büyüyordu.

“Ve asilsin de, bunu sevdim.” Gerildim. Beni sevmesi iyi değildi. Aklına her ne gelirse yapabilecek bir adamdı. Umaram kim olduğumu anlamaz ve benden uzaklaşırdı.

Gerildiğimi belli etmemek amacıyla gözlerimi gözlerinden ayırmadım. Dik başlıları sevdiği kadar onu dinlemeyen insanlardan nefret ederdi ve ben o insan kategorisine girmek için uğraşacaktım. Beni sevsin istemiyordum.

Benim konuşmayacağımı anladığı anda Arkın’a döndü.

“Demek meşhur öğrencin bu kız... İyi bir seçim, daha yakından tanımak isterim.” Arkın boş boş Patron’un suratına baktı.

“Başka zaman artık,” dedi ve devam etti. “Tekin’in bu yaptığı yanıtsız kalmayacak baba, bunu şimdiden belirteyim.”

Patron gerildi. Arkın’ın nasıl bir insan olduğunu biliyor gibiydi.

“Bunu aranızda halledersiniz,” dedi kasıtlı bir sesle.

“Elbette.” Arkın fire vermiyordu. Sakin olmasının yanındaydı oldukça sertti de.

“Bu arada hafta sonu verilecek olan yemeğe siz de davetlisiniz. Yeraltı camiasından seçkin kişiler de olacak,” dedikten sonra bakışları cevap almak istercesine Arkın’da dolaştı. Arkın ise onu kısaca başıyla onayladı. Ne yemeğiymiş acaba? Ve neden beni de davet etmişti? Lanet olsun burnuma hiç iyi kokular gelmiyordu, bu adamın aklında bir şeyler oluşmuş gibiydi.

Patron, bize son kez selam verip yanımızdan ayrıldığında ne zaman tuttuğumu bilmediğim nefesimi dışarı bıraktım. Bu... Nabzıma dayanmış ucu sivri bıçak gibiydi, onu görmek bana bunu hissettirmişti. Peki ya beni tanırsa? Ona izimi

kaybettirmek adına çok büyük uğraşlar vermişken, beni tanımamasını göze alamazdım.

“Ne oldu Mina?” diyen Arkın’ın sesini duyduğum anda irkilerek gözlerine baktım. Soru işaretleriyle boğuşuyordu.

“Sadece... Boş ver. Ben doydum, kalkalım mı?” İştahım kaçtı diyemiyordum elbet. Kirli geçmişimi yâd ederek eskiye dönmek istemiyordum, zamanı gelince her şeyi zaten ona anlatacaktım.

“Kalkalım,” dedi olanları anlamadığını belli edercesine kaşlarını çatıp. Bu belirsizlik hoşuna gitmemiş gibiydi. Ayağa kalktı ve hesabı ödemek amacıyla yanımdan uzaklaştı aynı şekilde ben de ayaklandım ve peşinden gittim. Kimseyle göz göze gelmemeye dikkat ederek dışarı çıktıktan sonra kollarımı göğsümde birleştirip kafamı gökyüzüne kaldırdım. Bu aralar favorim gökyüzüydü. Gündüzü değil gecesi büyülüyordu beni...

Hiç beklemediğim bir anda belime dolanan ellerden korkarak uzaklaşmaya çalıştım ancak burnuma gelen tanıdık koku ile duraksayarak omzumun üzerinden ona baktım. Mavi gözleri yıldızları utandıracak derecede parlıyordu. Gözlerinde bir gökyüzü görmüştüm, benim olmalıydı.

“Eve mi gidiyoruz?” dedim bilinçsizce fısıldayarak. Gözlerini etrafta dolaştırıp tekrar bana sabitledi. Bakışları koyuydu, nedenini bilmiyordum.

“Hayır, biraz dolaşacağız.” İtiraz etmedim, şu an eve gitmek istemiyordum. Kafamı dinleyeceğim bir yer olsa güzel olabilirdi... Üst üste gelen her şey vücudumdan çok zihnimi, ruhumu yormuştu. Toparlanmak zaman alabilirdi.

Adımlarımız arabaya yöneldi, yerimize yerleştik ve asfalt zeminde yağ gibi kaymaya başladık. Kucağıma bıraktığım elimde hissettiğim iri ve sıcak ellerle irkilerek başımı sol tarafıma çevirdim ve mavi gözlerin çukuruna düştüm hızla. Düşmemek imkânsızdı.

Onun gözleri ise elimdeydi, başparmağı elimin üzerinde ne zaman oluştuğunu bilmediğim yarada dolaştı.

“Buraya ne oldu?” Bu sefer bakışları yukarı tırmanmış ve gözlerime çıkmıştı. Omuz silktilim.

“Bilmiyorum.” Gözleri tekrar yaraya dönerken kaşları çoktan çatılmış, alışık olduğu hali almıştı.

“Canının yanmasına sebep olan herkesi döve döve öldürmek istiyorum...”

Telefonu ansızın çaldığında bulutlu bakışları hemen vitesin alt tarafında olan telefonuna kaydı. Simay arıyordu.

Telefonu eline alıp aramayı cevaplandırırken yola bakmaya devam ediyordu. Hava karanlıktı.

“Söyle.” Karşı tarafı dinledi.

“Tamam, bir saat sonra geleceğiz,” dedi ve başka bir şey demeden telefonu kapattı. “Ezel hastalanmış.”

Demek bugün onu ortalarda görmememin nedeni buydu. Son zamanlarda biraz bitkin ve durgundu, bunu fark etmiştim.

“İyi miymiş şu an?”

Bana bakmadan konuşmaya devam etti. “Ateşi yüksemiş, inmezse hastaneye gidecekler.”

“Yanına gidebiliriz.”

“Gideceğiz, biraz kafamızı boşalttıktan sonra.”

Onu reddedecek bir şey söylemedim ancak aklım Ezel’de kalmıştı. Sorunları var gibi görünüyordu.

Nereye gittiğimizi bilmiyor, seçimlerine güveniyordum. Boş ve karanlık yolda kısa süre ilerledikten sonra ağaçlık bir bölgeye girdik, arabayı kenara çekti.

“İn.”

Sözünü dinleyerek çakıllı yola ayak bastım. Ardından arabanın etrafından dolaşarak Arkın’ın yanına ilerledim. Elini bu sefer belime değil elime koydu. Bu daha güzeldi.

Sıcak ellerinin arasında yer eden soğuk ellerim güney ve

kuzeyi hatırlatıyordu bana. Zıt kutuplardık ancak birbirimizi çekiyorduk.

Elimi usulca çekiştirerek ormanın içinde ilerlerken içimde en ufak bir korku dahi yoktu. Onu tanıyordum, beni tehlikeye atacak bir harekette kolay kolay bulunmazdı. Birlikte tehlikeye atıldığımız anlar hariç tabii... Yeşil ve görkemli ağaçların arasında biraz yürüdükten sonra hayranlık uyandıracak bir yere gelmiştik. Derin bir nefes aldım.

Burası çok güzeldi.

Bir gölün yanında yaprakları yerlere serilmiş, sarmaşığı andıran bir ağaç vardı. Ağacın birkaç metre ilerisinde bulunan gölün üzerine bir dövme gibi işlenmiş ay ışığı, bütün ihtişamıyla ortamı aydınlatıyordu. Gölün etrafı renk renk çiçeklerle kaplıydı. Bu taraflarda ilk defa böyle bir manzara ile karşılaşmıştım.

Ağzım açık etrafa bakarken Arkın rotasını belirlemişçesine sarmaşıkların olduğu ağacın altına ilerledi ve sırtından çıkardığı ceketini yere sererek üzerine oturdu. Hiç beklemeksizin beni de yanına çektiğinde tamamen yapışık bir haldeydik. Vücut ısınısını hissediyordum.

Fazla takma, anı yaşa teorisine uyarak kafamı omzuna yasladım ve gözlerimi kapattım. Bu sırada bakışları üzerime bir iz gibi yapışmıştı. Bir süre ikimiz de sessiz kalarak etraf-taki böceklerin çıkardığı sesi dinledik.

Gün içinde olanlar aklıma gelince sormadan edemedim.

“Suçsuz olduğumuzu nasıl ispatladın?”

Yüzüme bakmaya devam etti. Her ayrıntıyı ezberlemeye çalışıyor gibiydi.

“Aptallar kendi kazdıkları kuyuya düştüler. Dış cepheye kamera yerleştirmişler ve kameranın odağı tamamen o odadaydı. Büyük ihtimalle seni ilk getirdiklerinde gözden kaybetmemek için önlem olsun diye yapılmış bir şeydi. Diğer kamera yerleri boştu ancak onu unutmuşlardı.” Dudağımı dışa doğru büktüm. Aptal değillerdi, dediğim gibi sadece

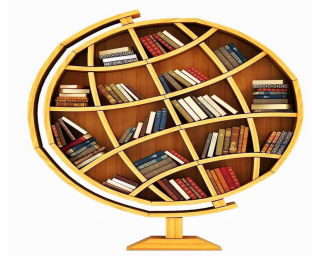
zaman kazanmak için yapmışlardı. Orada uzun süre kalmayacağımı onlar da biliyordu.

“Anladım.” Teşekkür etmedim. Biliyordum ki o, gözlerimden anlamıştı zaten bunu. Derin bir nefes aldım, kokusu muazzamdı.

Birbirimizin gözlerine uzun uzun baktık, ansızın gözleri dudaklarıma düştü. Tıpkı benim de onunkine düştüğü gibi. Biraz daha yaklaştığında heyecanlanmıştım. Bu sefer ayıktım, sarhoş değildim.

“Sen öpeceğim, sanma ki bu ikinci öpüşmemiz,” dedi ve burnumun ucuna ufak bir öpücük bıraktı.

“Bu bizim ilkimiz.”

28. BÖLÜM

Üryan bedenim etrafıma aşıladığım soğukluğa inat karşımdaki insandan aldığı ısı ile çoktan itaat eder hale gelmişti.

Avuç içlerim yanıyor olsa da bedenim buz tutmuştu, belki de alev almıştı emin değilim.

Nefesi yüzümü okşadı, bir eli boynuma tırmandı. Başparmağı usulca yanağımı okşamaya başladığında mayışarak gözümü kapattım ve kendimi onun ellerine bıraktım. Doğru muydu? Emin değilim ama yanlışlarla büyüdüğüm bir dünyada muhasebesini yapacak değildim. Bu nedenle kendimi anın akışına bırakmayı tercih ettim.

Ansızın dudaklarımın üzerinde hissettiğim dudaklar ile kalbim gümlercesine atmaya başlamıştı ama benim kulaklarım her şeye sağırlaşmıştı.

Yumuşak dudakları dudaklarımı talan ederken ellerim benden izinsiz ensesine tırmanmış ve onu kendime daha çok çekmiştim. Öpüşü gittikçe derinleşirken altdudağımı büyük bir iştahla emiyor, kimi zaman çekiştiriyor arada ısırıyordu. Bu, canımı kesinlikle yakmıyordu. Hoş, yaksa bile itiraz edecek bir durumda değildim. Mayışmıştım, erimeye yüz tutmuş bir buz kıvamındaydım.

Dili altdudağımda ufak bir tur attığında ikimiz hiç bek-

lemediğimiz anda inledik. Bu inilti ormanda yayılmış, ay ışığının aydınlattığı bedenlerimizde çağlamıştı. Bugün, ay ışığı bize şahitlik ediyordu.

Dili ağzımdan içeri sızarken içimden yükselen o iniltiyi engel olamadım, belki de olmak istemedim. Orman tekrar iniltimiz ile doldu, ellerini belime yerleştirerek zorlanmadan kaldırdı ve kucığına oturttu beni. Kollarımı ensesine sararak bedenlerimizin bir bütün olmasını sağladım.

Emdi, öptü, yaladı.

Bir süre daha aynı vaziyette durduktan sonra soluklanmak amacıyla geri çekildik. Gözlerimi hâlâ açmamıştım. Ilık nefesini şahdamarımda hissettim. Peşi sıra dudakları da yerini, evini bulmuştu. İçli bir nefesi ciğerlerime doldurup gözlerimi araladım ve elimi kirli sakalına götürerek başparmağımla usulca okşadım.

Bu an ikimiz için de çok özeldi.

Gür kirpiklerinin altından gözlerini gözlerime dikti. Şimdi orada da bir samanyolu vardı.

“Bu anı sakın unutma Küçük Mina’m. Ay bize şahitlik etti, ağaçlar saygıyla önümüzde eğildi ve bir göl kenarında,” dedikten hemen sonra derin bir nefes alarak, şahdamarıma öpücük bıraktı. “Ruhlarımızın nikâhı kıyıldı.”

Öyleydi.

Bedenim bakireydi ama ruhum ilk kez onunla sevişmişti.

Kuru bir yaprak, rüzgârın yelesine kapılıp uçuşurdu. Ancak uçuşma nedeni rüzgârın sertliği değildi belki de... Belki de yaprak, rüzgârına âşıktı.

Benim rüzgârım belliydi. Beni savurduğu yer ise bir uçurum kenarıydı. Tetikte bekliyordum, ansızın düşebilirdim. Terside de olabilirdi, ansızın geri uçabilirdim. Her şey onun tek-lifini kabul ettiğimde başlamıştı, sonu ne zamandı bilinmez...

Elimi Ezel'in alnına yaslarken düşmek yerine daha da artmış olan ateşiyle sıkıntılı bir nefes bıraktım. Simay uyuyakalmıştı. Aynı şekilde Eymen ve Yazel de. Arkın uzun zamandır içmediği viskisinin başına kurulmuş, yağan yağmuru büyük bir boşlukla izliyordu. Biz göl kenarındayken başlayan kuvvetli yağmur gecemizi bölmüş hemen yola koyulmamıza neden olmuştu. Arabaya varana kadar sıırıslıkla olsak da bunu ikimiz de önemsememiştik. Ne de olsa hasta olsak birbirimize bakardık.

Ezel'in öksürüğü ile düşüncelerimden sıyrılmış ve bakışlarımı ona dikmişim. Yüzü kıpkırmızıydı. Bu kaşlarımın daha çok çatılmasına neden oldu.

Elimi boynuna koyup baktığımda alev almış teni hiç de iyi bir haber vermemişti.

Odadan çıkıp merdivenlerden indikten sonra boydan boya cam olan bahçe kapısının önüne çektiği tekli koltukta oturan Arkın'a seslendim.

"Ezel'in durumu kötü, hastaneye götürmeliyiz."

Elindeki kadehi dudaklarına yaslarken gözünü aheste bir şekilde açıp kapadı.

"Gidelim."

Yeniden yukarı çıkarken kimseyi uyandırmamaya dikkat ediyordum. Meyra bebek derin bir uykundaydı, geldiğimizde çok fazla huysuzluk edip bizi peşinde koştursa da nihayet uyuyabilmişti.

Ezel'in yanına yaklaşıp güç bela onu kaldırdıktan sonra kolunu omzuma atıp yürümesini söyleyerek biraz benim zorumla biraz da onun gayretiyle aşağıya indik. Sonrasında Arkın onu kucaklayarak arabaya götürdü. Ben de şemsiyeyi üzerlerine tutarak ıslanmalarına engel oldum.

On beş dakika sonra acil kapısından içeri girip Ezel'i sedyeye yatırdık. Birkaç hemşire onunla ilgilenirken biz bekleme koltuklarına yerleşip biraz soluklandık. Umarım iyi olurdu, onlara değer verdiğimi göstermesem de hissettirmeye çalış-

şıyordum. Ne kadar başarılıydım orası muammaydı ancak onları ailem gibi görmeye başlamıştım.

Melih ve benden ibaret olan minik ailem yavaş yavaş büyüyordu.

Yirmi dakika kadar o şekilde bekledik, Ezel'e serum takılmıştı, bu akşam hastanede kalacaktı. Tam zamanında yetiştirmiştik, havale geçirmesi an meselesiydi. Ben dalgınca etrafıma bakarken gözlerimin çakıştığı kişi ile yüzümü buluşturmak istedim.

Patron?

Burada ne arıyordu? Lanet olsun bu adamı peş peşe görmek zorunda mıydım? Şansıma...

Birkaç saniye dikkatle yüzüme baktıktan sonra yanımıza yaklaştı. İstenmeyen ot dibinde bitirmiş diye boşa demiyorlarmış.

“Hayırdır sizi hangi rüzgâr attı buraya?” dedi tüm iticiliği ile ya da sadece bana öyle geliyordu. Sonuçta adamdan nefret ediyordum.

Arkın yaslandığı yerden doğruldu. Mavi gözleri kısıldı, kemikli çenesi seğirdi. Anlaşılan o da pek sevmiyordu bu adamı.

“Bir arkadaş hastalandı, onu getirdik. Sen neden buradasın?”

“Tekin'i getirdim.” Durumunu sormadık, merak ettiğimiz de söylenemezdi. Arkın kısa bir baş eğme ile onu onayladı. Patron'un bakışları bana değdiğinde gözleri parlıyordu. Ya da ben her şeyden nem kapar olmuştum.

“Anlaşılan Arkın ile oldukça yakınsınız.” Ona dik dik bakmayı sürdürdüm, lanet adam.

“Bunun sizi ilgilendirdiğini sanmıyorum.” Arkın rahatça arkasına yaslandı. Onunla başa çıkabileceğimi biliyordu lakin buğulu geçmişimde ona karşı koyamadığımı bilmiyordu.

Ne ben eski Mina'ydım ne de o eski Patron. İkimiz de güçlenmiştik.

Kaşları hayretle yukarı kalktı.

“Kötü bir şey dediğimi sanmıyorum, bu çıkışınızı anlamlandıramadım.” Ona cevap vermedim, benim yerime Arkın devreye girdi.

“Sana özel değil baba, herkese böyle.” Arkın her baba dediğinde tüylerim âdeta şaha kalkıyordu. Bu tıpkı... Tekdüze yanan bir mumun rüzgâr ile fırtınaya uğramışçasına sallanması gibiydi.

“Anladım,” dedi yüzüne ufak bir gülümseme yerleştirerek. “Neyse, ben Tekin’in yanına gideyim. Size de geçmiş olsun.” Ben tekrar cevap vermemeyi seçerken Arkın bir mırıldanma eşliğinde *sağ ol* dedi. Bakışlarım Arkın’a döndü, aynı şekilde o da bana baktı. Dudaklarına bakmamak için üstün bir çaba sarf ettim, öpüşmemizden sonra daha ilgi çekici bir hal almaya başlamıştı.

“Sen bana böyle baktıkça ne yapmak istiyorum biliyor musun Küçük Mina?” Ansızın konuşması ile gözlerimi kırpiştırdım.

“Ne yapmak istiyorsun?” Neden fısıldıyorduk?

“Seni duvara yaslayarak dudaklarını dilediğimce öpmek istiyorum.”

Gözlerim benden bağımsız irileşti. Bazen tabularımı bu kadar kolay yıkmaya şaşıırıyordum. Hele bu söyledikleri... Üstelik bakışlarından anladığım kadarıyla o anları hayal ediyordu.

“Hastanedeyiz farkındaysan, şu edepsiz düşünceleri kaffandan çıkar.”

Omuz silkti. “Umurumda değil.”

Bu kadar rahat bir adam olmasına sevinsem mi üzülssem mi bilmiyordum.

Parmak uçlarımda hissettiğim akım bir elektrik kadar çarpıcıydı.

Ona cevap vermeden ayaklandım.

“Ben tuvalete gidiyorum,” diyerek sıvışıp ikimizi de o ruh halinden uzaklaştırdım.

Döndüğümde yanına oturup başımı omzuna yasladıktan hemen sonra gözlerimi kapattım. Artık düşünmek istemiyordum. Günlerin verdiği yorgunlukla kendimi onun kokusuna ve uykunun huzurlu kollarına bıraktım.

* * *

Yürüyordum, ancak nerede yürüdüğümü bilmiyordum.

Bir sokaktaydım, yıkık dökük ve izbe. Harabelerin arasında gibiydim, terk edilmiş bir yere benziyordu.

Göğsüm daralmıştı, neden böyle hissediyordum?

İçimi basan sıkıntıya engel olabilecekmiş gibi derin bir nefes aldım. Ancak bu ciğerlerime daha da büyük bir baskı yaptı. İstemediğim kokular burnuma doluştu. Sigara, alkol, esrar... Bu kokuların nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu fakat korkmaya başlamıştım.

Nereye düşmüştüm böyle?

Biraz daha ilerledim, kokular daha keskin bir hal almaya başladı.

Sonra bir çığlık duydum, peşine başka çığlıklar...

Bu çığlıkların tek ortak noktası, çocuk çığlıkları olmasıydı.

Korkuyla yutkunup koşmaya başladım. Nereye koştuğumu bilmiyordum, ayaklarım beni nereye götürüyorsa oraya gidiyordum. Sokağın başını döndüm ve durdum.

Dehşetten dondum.

Önümde bir katliam duruyordu.

Ruhları şeytana emanet edilen çocukların, bedenlerine aşılana zehirde bir cinayet yatıyordu.

Bu...

Acıydı.

Çöküştü.

Bitişti.

Onlarca çocuk, bir duvar dibinde kaderine boyun eğmiş damarlarına enjekte edilen zehre karşı çıkmaksızın, ölümü bekliyordu.

Koştum.

Hepsine yardım etmek istedim ama olmadı. Çığlıklar sustu, gözler kapandı. Bağıra çağıra hepsini uyandırmaya çalıştım ama olmadı. Pes edeceğim sırada birini gördüm, gözleri yarı açıktı.

Siyah uzun saçlar, kirli bir yüz ve soluk bakışlar...

Tanıdıkı.

Bir duvarın dibine sinmiş, kafası sağ omzuna düşmüştü. Gözü kapandı kapanacak gibi duruyordu, yanına ilerledim. Diz çöktüm ve kafasını avuçlarımın arasına aldım. Kollarında yer yer morluklar vardı.

Bu uyuşturucunun emareleriydi.

Dudağıımı ısırdım, içimden ağlamak geliyordu.

“Lütfen,” dedim bilinçsizce. “Lütfen sen de ölme.”

Baygın bakışlarını yüzüme çıkardı, yeşil gözleri bitikti. Hayattan hiçbir beklentisi yok gibiydi.

“Ölmemi istemiyorsan,” dedi minik bedeninden beklenmeyecek şekilde buz gibi konuşurken, “ona teslim olma.”

Ne dediğini anlamadım.

“Ona teslim olduğun anda öleceğim, bana bunu yapma.” Sesi kulaklarımda çınladı.

Bana bunu yapma.

Gözlerimi kırptıştırdım, kafası elime düştü. Gözleri kapandı. Bağırdım ama gözlerini açmadı.

Hatırlıyordum.

Olanların hepsini hatırlıyordum.

Çünkü ben bu anı yaşamıştım.

İrkilerek gördüğüm rüyadan uyandığım sırada etrafımı saran kollara, körüklenen göğsümü sakinleştirmek istercesine tutundum.

Nasıl bir rüyaydı öyle?

Rüya mı demiştim?

Unutun gitsin...

Gözlerim dolmuştu, neden eskiden yaşananları yıllar sonra rüyamda görüyordum ki? Neden uyuşturucu katliamında ölen çocuklardan hayatta kalan üç çocuktan biriydim?

Bunun bir nedeni var mıydı?

Demek ki ecelim gelmemiş.

Terleyen alnımı avuç içimle sildikten sonra kafamı kaldırıp nerede olduğuma baktım. Hâlâ oturduğumuz yerdeydik ancak pozisyonumuz değişmişti. Bedenimi kollarının arasına hapsetmiş, kafasını duvara yaslamıştı Arkın. Benim kollarım onun göğsüne tutunuyordu.

Sabah olmuştu.

Kollarını aralamamla gözlerini açması bir oldu. Elimle gözlerimi ovalayıp yüzüne baktım.

“Artık gidebilir miyiz? Doktor ile bir konuş istersen.”

“Tamam güzelim, burada bekle.” Ben onun arkasında melül melül bakarken o heybetli vücuduyla yanımdan uzaklaştı. Bana iyelik ekleriyle hitap etmesi hoşuma gidiyordu.

Biraz sonra Arkın, koluna tutunan Ezel ile koridorun başında göründü. Yerimden doğrulup Ezel’in diğer koluna girdim.

“İyi misin?” Halsizce beni başıyla onayladı. En azından dünden daha iyi gözüküyordu.

Hastaneden çıkıp arabaya bindik, Ezel arka koltuğa geçer geçmez uyuyakalmıştı. Yağmur durmuştu ama hava hâlâ kasvetliydi. Bulutlar etrafımızı esir almış, tüm kasvetiyle bizi takip ediyordu. Kafamı cama yasladım, nefesim camı buğulandırıyordu.

Sessiz geçen bir yolculuğun ardından eve gelmiştik. Arkın,

Ezel'i misafir odasında onun için hazırlanmış yatağa yatırdı. Simay çoktan kalkmış kahvaltı hazırlamıştı, Eymen ise Meyra ile salondaki koltukta oynuyordu. Yazel...

O ne yapıyordu öyle?

Merdiven korkuluğunun üzerine bir koala gibi yapışmış uyukluyordu.

Erkekler ve bir türlü vazgeçemedikleri uykuları...

Arkın ile hızlı bir düşün ardından kahvaltı masasına yerleştik. Yanlış anlaşılma olmasın, ayrı yerlerde duş aldık. Islak saçlarımı henüz kurulamamıştım ve Arkın şu an ters ters ıslak saçlarıma bakıyordu. Meyra dâhil hepimiz masadaydık. Ona mama sandalyesi almıştık.

“Yemekten sonra saçlarını kurut.” Boş boş yüzüne baktım.

“Bana ne.”

“O zaman ben kurularım.” Omuz silktim. İşime gelirdi, üşendiğim için saçlarımı kurutamamıştım. Sanki çok güzel bir şey varmış gibi Meyra ellerini mama sandalyesine vurup cıvıldayarak güldü ve ayaklarını heyecanla sallamaya başladı.

Meyra'nın dişleri çıkmak üzereydi. Ateşlenmesi yakındı, şu aralar bundan dolayı huzursuzluk yaratıyordu.

Hepimiz şefkatle ona baktık, kimimizin yüzünde ufak bir gülümseme peyda olmuştu.

Arkın her ne kadar belli etmemeye çalışsa da içi giderek baktığının farkında değildi. Ona babalık yakışırdı.

Önce Meyra'ya mamasını verdim, ardından kendim kahvaltı ettim. Sonrasında ise bebeği Eymen'e emanet ederek Arkın'ın zoruyla onun odasına yöneldik.

Somurtarak beni oturttuğu yataktan ona bakmaya başladım, saç kurutma makinasını aldı ve hemen çekmecenin üzerinde bulunan prize takarak saçlarımı oldukça nazik bir şekilde kurutmaya başladı. Bu beni mayıştırmıştı.

Gözlerimi kapayıp kendimi onun ellerine bıraktım, işi bittikten hemen sonra saçlarıma ufak bir buse bıraktı.

“Tark ettim de...” dedi dalgın bir şekilde. “Seninle ilgili her şeyi seviyorum.”

* * *

Patron’un bizi davet ettiği yemeğin günü gelmişti. En son haşımdan geçen davet günü meselesinden sonra gergin olsam da bu sefer yanımda Arkın da olacaktı. Hem de kaval-yem olarak.

Üzerime geçirdiğim çürük vişne rengindeki taşlı, uzun elbise hoşuma gitmişti. Sırtımı biraz açıkta bırakıyordu, göğüs dekoltesi vardı. Aynı zamanda yırtmacı... Belinde dantelli küçük bir detay vardı. Elbise oldukça hoştu.

Altına geçirdiğim krem rengi stiletto ve krem rengi çantam ile sonunda hazırdım.

Saçlarımı salık bırakmayı tercih ettim, böylesini seviyordum.

Bu sefer ne hikmetse ben Arkın’ı bekliyordum. Makyaj yapıyor olmalıydı yoksa bu kadar gecikmesinin başka bir açıklaması olamazdı!

Homurdanarak geçirdiğim bir bekleyişin ardından beyefendi nihayet inebilmişti. Gecikmesini şimdi anlamıştım, bu kadar yakışıklı olmak için üstün bir çaba sarf etmiş olmalıydı.

Üzerine geçirdiği takım elbisenin içinde göz doyurucu ve iştah açıcı gözüküyordu. Neden bu kadar yakışıklıydı ki...

“Şükür gelebildin,” dedim açık bir imayla. Kravatını düzeltip yüzüme baktı.

“Kravat işimi zorlaştırdı.” Ve hâlâ daha doğru düzgün yapamamıştı. Yanına yaklaşp elimi kravatına attım ve düzelttikten sonra geri çekildim. Bu sırada bakışları üzerimde turladı, en çok da göğüs dekoltemde duraksadı.

Tam ağzını açıp bir şey söyleyecekti ki, “Sakin!” diyerek döndüm. “Gidelim.” Birkaç homurtudan sonra evden dışarı çıktık ve Arkın’ın rahat arabasına yerleşerek Baba denilen adamın mekânına gittik.

Altın renklerin hâkim olduğu mekân güzel gözüküyordu, tasarım harikaydı. En ortada oluşturulmuş büyük masaya ilerledik, Patron bizi masa başında karşıladı. Arkın ile el sıkıştı benim elimi ise nazikçe öperek gözlerime baktı. Eve gidince elimi tel ile ovmalıyım.

“Az kaldı...”

Bunu sadece benim duyabileceğim bir tonda söyledi. Neye az kalmıştı?

Yeniden gerildim.

Elimi avuçlarının arasından kurtarıp bizim için ayırttığı sandalyeye yerleştim. Arkın da tam karşıma oturdu.

Herkes geldi, tanımadığım insanlardan ağız dolusu iltifat aldım. Bazı tipler korkunçtu. Yeraltı liderleri olmalıydı. Bazı kıskanç bakışları üzerimde hissetsem de ifadesiz durmaya devam ettim, sorulan soruları ise kısa cevaplarla geçiştirdim. Böyle ortamları oldum olası sevmemiştim.

Yemeklerin servis edilmesine yakın Patron masa başında oturduğu koltuktan ayaklandı. Takım elbisesinin düğmesini ilikledi.

“Öncelikle hepinize geldiğiniz için teşekkür ediyorum. Bana onur verdiniz. Şimdi ise sizi biriyle tanıştırmak istiyorum, benim için oldukça önemli bir kişi,” dedi ve kafasını yan tarafa çevirdi, aynı şekilde biz de o tarafa baktık. Siyahlar içinde oldukça asil ve güzel bir kadın içeri girdi.

Yüzü tanıdıkta.

Masaya yaklaştı, elini Patron’un avucunun içine bıraktı. Dudağında nazik bir tebessüm oluştu.

“Tanıştırayım; eşim, Hera.” Ardından kadın ile göz göze geldik.

Beynimde bir şimşek çaktı.

29. BÖLÜM

Bir kuyu, karanlık ve boş...

Bir kadın, gözleri boş ama sisli...

Bazen uzak bir ülkede, insanlardan uzak bir yerde ve tek başıma, yapayalnız olmak istiyordum. İçimde ukde kalan yerlerimi yalnızlığım ile doldurmak belki de sessizliğimle doyurmak istiyordum.

Ama her şey gibi bunda da istemekle yetiniyordum.

Sonu gelmeyen sözler, ele avuca sığmayan düşünceler...

Bedenim soğuktu, zihnim kış ayazı gibiydi. Üşümüştü.

Ya da karşımdaki kadın üşütmüştü. Gördüğüm gözlerin yaptığı en büyük şey zihnim gibi bedenimi de buza çevirmektir.

Bu gözler çok tanıdıktı.

Çünkü aynısı bende de vardı.

Bu gerçeği reddetmek istiyordum ama karşımdaki kadına bunca benzemem normal miydi?

Elimi boğazıma götürerek ovalamak istiyordum ama bedenim kaskatı kesilmişti, hareket edemiyordum. Ne gözlerimi onun gözlerinden çekebiliyordum ne de bir tepki verebiliyordum. Arafta sıkışmış gibiydim. Damarlarıma sızan öfke, kanımın içinde çağlıyordu. Bu olamazdı.

Sadece benziyorduk, o kadar.

İnsan insana benzerdi.

Böyle düşünerek kendimi rahatlatmaya çalışıyordum, ne kadar başarılı oldum orası muammaydı.

Kadınla kesişen gözlerimizin ardından büyük bir kıvılcım kendini ortaya atmış gibiydi, gergindik. Ara ara bana bakıyordu, nedenini bilmiyordum. Herkesle selamlaştıktan sonra onun için ayrılmış sandalyeye oturdu ve çakmak çakmak olmuş yeşil gözleriyle herkesi taradı. Gözleri üzerimde fazla dolansa da aklımdaki şüpheyi uzaklaştırmaya çalıştım.

“Herkes afiyet olsun,” dedi ince ve naif sesiyle. Fazlasıyla asil ve kendinden emin bir görüntüsü vardı. Simsiyah saçları onu ayrı bir güzel göstermişti.

Kaçan iştahım yüzünden bir iki lokma zar zor yedim. Arkın durgunluğumu fark etmiş olmalı ki elini dizime koydu, bakışlarım ona döndü.

Mavi gözleri kısılmış, şüpheyle bakıyordu.

“Ne oldu?” dedi bir şeyleri öğrenmenin umuduyla ancak cevap alması imkânsız gibiydi, ben de bilmiyordum ki...

“Bir şey olmadı.” Bunu derken bile sesim durgundu, farkındaydım.

Eli sıkılaştı, bakışları Hera adındaki kadına uğradı.

“Kadının sana benzediğini düşünmem aptalca mı?”

Gerildim. “Neden aptalca olsun ki? İnsan insana benzer.” Mavi gözleri tekrar bana döndü, gözlerinde bir bataklık vardı.

“Çünkü senin gibi bir lütfun, ikincisi olabileceğini düşünmüyorum.” Gözlerimi birkaç saniye kırıştırdıktan sonra etkisinden sıyrıldığım sözlerin yükü ile omuzlarımı dikleştirdim.

“Bir gün...” dedim içli bir nefes eşliğinde. “Bir lütuf değil de ceza olduğumu anlayacaksın.” Ne dediğimi anlamadı, ben de anlatmadım. Hoş, ne dediğimi ben de bilmiyordum.

Sağ çaprazımdan gelen hırıltılı ve tanımadığım erkek sesiyle kafamı o yöne çevirdim.

“Kısa sürede camiaya adını nasıl duyurmayı başardın bilmiyorum ama... Tebrikler.” Adam belki bana samimiyet-

le yaklaşmıştı ancak ben samimi bir insan olmadığım için sadece düz bir ifadeyle durdum.

“Teşekkürler.”

“Neleri seversin?” dedi başka bir kadın sesi. Sahi, neleri severdim? Ancak kadını sevmemiştim, fazla kibirli gözüküyordu. Esrarengiz bir tonla onu cevapladım.

“Ölümü severim, herkesin kurtuluş yolu olduğuna inandığım için.” Doğruydum. Kimine göre ölüm bir kaçış, kimine göre kurtuluş, kimine göre ise pes etmektir. Ben kurtuluş olduğunu düşünenlerden yanaydım. Kadın bir süre aval aval yüzüme baksa da manyak olduğuma kanaat getirmiş olmalı ki gözlerini belerterek yanındaki adama döndü.

Sonrası da tuhaftı.

Ara sıra Hera ile göz göze gelmiş, bazen Patron’un sorularına maruz kalmış, kimi zaman da Arkın’ın rahat durmayan eliyle uğraşmışım.

Bu tuhaflıkla devam eden yemeğin ardından misafirler yavaş yavaş dağılmaya başlamıştı. En son masadan biz kalkacağımız sırada duyduğum naif kadın sesiyle duraksadık. Arkın’ın bakışları atmaca gibi kadına dönerken aynı şekilde ben de baktım.

Hera.

“Bir şey sormak istiyorum.” Bunu söylerken oldukça kibardı. Arkın ise sahiplenircesine elini belime attı ve beni kendine çektiikten sonra onu cevapladı.

“Sorun.”

“Adın ne?” dedi bana hitaben. Bakışları kuşkuluydu. Yeşil gözleri zehir salgılıyordu.

İsmimi duymamıştı, masada bana genel olarak Ateş ya da Ateş Parçası olarak seslenmişlerdi.

“Mina,” dedim düz, stabil bir sesle. “Mina Karacan.”

İrkildi.

Yüzü bembeyaz oldu, nedenini anlayamadım ama hissettirdim.

Ona tanıdık gelmiştim.

“T-tamam,” dedi kekeler vaziyette. Ardından, “İyi akşamlar,” diyerek yanımdan hızlı bir şekilde uzaklaştı. Bu benden daha çok Arkin’in şüphelenmesine neden olmuştu, farkındaydım.

“Bu kadında bir şeyler var,” dedi ve bana baktı. “Seni tanıyor.”

Umursamaz olmaya dikkat ederek omuz silktim, aslında fazlasıyla umursuyordum.

“Bilmem,” diyerek kestirip attım. Üstelemedi ama şüpheli tavrını yok etmedi de.

Arkin’in belime uyguladığı baskı ile yürümeye başladım ve mekânı kısa süre içerisinde terk ettik.

Bu gece yıldız yoktu.

Araba çalıştı, son sürat eve ilerledik. Her zamanki gibi yolculuk sessiz geçmişti.

Eve vardıktan hemen sonra odalarımıza çekilmiş, üstlerimizi değiştirmiştik. Ardından kısa bir süre Melih’le görüntülü konuştuktan sonra Meyra ile oynadım. Bu sırada Arkin elindeki viski bardağı ile evin içinde tur atıyordu. Amacı neydi bilmiyorum ama taktığım söylenemezdi.

Meyra uyudu.

Bedenim yorgundu.

Meyra ile oynarken üstüme kustuğu için kıyafetlerimi değiştirmek amacıyla odama yöneldim. Tam Arkin’in kapısının önünden geçecekken duyduğum cümleyle duraksadım.

“Tamam, birazdan geliyorum.”

Nereye gidecekti ki? Kaşlarım çatıldı. Kalbim ansızın gümbürdedi ama nedenini ben de bilmiyordum. Kapının önünde daha fazla durmaya son verip hızla odama girdim ve kapıyı sessizce arkamdan kapattıktan sonra tam karşımdaki dolabıma ilerledim. Aynadan gördüğüm yansımam bana yabancı değildi, çatık kaşlar boş bakan gözler...

Dolabı aralayıp biraz karıştırdıktan sonra hızlı bir şekilde üzerime koyu yeşil, göbek üstü, kolları uzun, ince bir penye geçirdim, altımda siyah tayt vardı, değiştirmedim.

Hızlı adımlarla aşağı indim, Arkın birkaç saniye önce çıkmıştı.

Onu takip etme duygusuyla yanıp tutuşan içimi susturmayıp ben de dışarı çıktım. Arkın'ın arabasının kırmızı arka farlarını kapıdan çıkarken gördüm. Hızla garaja girip üstü örtülü motoru çıkardım. Arkın'ın peşine takılırken aklımda tek bir şüphe yoktu, sadece soru işaretleri vardı.

İlerledik, ilerledik ve ilerledik. Sonunda araba yavaşladığında aynı şekilde yavaşlayıp motoru kenara çektim ve rüzgâr nedeniyle donmuş olan bedenimi kontrol altına almaya çalıştım. Motoru düzgün bir yere sakladıktan sonra geldiğimiz yere baktım. Hastaneydi.

Sessiz sedasız onu takip etmeye devam ettim.

Arkın asansörü tercih ederken ben hızla merdivenleri tırmandım ve ona yetiştim, her ne kadar çok yorulsam da.

Sonra o koridordan döndü, biraz bekledim. Ardından ben de döndüm ve koridorun sonundaki odaya girdiğini gördüm. Yaklaştım, odanın penceresine baktım.

Kalbim gümledi.

İçeride, yatakta, makinalara bağlı uyuyan, güzeller güzeli bir kız vardı.

Ve o an ilk defa ruhumun ilmeklerinin zehrimle çözüldüğünü hissettim.

Elimi başıma götürerek ağrıyan şakaklarımı kısa süreli ovuşturdum.

Daha fazla bu görüntüye bakmaya dayanamayacağımı anlamamın hemen ardından hastaneden uzaklaştım, motora binerek eve geldim. Motoru yerine yerleştirdikten sonra seri adımlarla içeri girdim, üşüyen uzuvlarımı evin ılıkılığı ile rahatlattım. Merdivenleri yavaşça çıkmaya başladım, gidişimin aksine gelişim telaşsızdı.

Bu sefer kendi odam yerine Arkın'ın odasına ilerledim. Onun odasında, onun kokusuyla uyumak istiyordum. O kız kimdi, neydi bilmiyorum ama büyük ihtimal kardeşiydi. Kardeşi için Pusula yoluna çıktığını söylemişti. Peki, ya o değil de başkasıysa?

Kahretsin beynim savaş alanı gibiydi.

Zihnimde dönen bir sürü soru vardı ama hiçbirinin cevabı yoktu.

Cevapları alabileceğim tek kişi Arkın'ken, sormaya yüzü olmayan kişi bendim. Hangi sıfatla onu soru yağmuruna tutabilirdim?

Tabii ya: *Öptüğü kız.*

Kendi kendime aptalca homurdandıktan sonra mis gibi kokan odaya girerek derin bir soluk aldım. Ardından hiç düşünmeden kendimi onun yatağına bırakarak uykunun kollarına kendimi bıraktım.

Durgun bir geceye ev sahipliği yapan gözkapaklarımı yeni bir güne araladığımda sağıma doğru yan bir şekilde yatmış bedenimin üzerinde hissettiğim minik ayak ve elleri henüz yeni algılıyordum. Gözlerimi kırıştırtarak ne olduğunu anlamaya çalıştığım sırada Meyra'nın minik ve gülen yüzüyle karşılaşmam benim için beklenmedik bir şeydi.

Bir eli ile bir ayağını tutup ağzına götürmeye çalışırken diğer eli ve ayağı üzerimdeydi. Diğer beklenilmedik şey ise Arkın'ın, Meyra'nın hemen arkasında uyuyan suratıydı. Sabah sabah bu denli şaşkınlık... Bünyeme fazlaydı.

Kısa bir yutkunmanın ardından Meyra'nın küçük suratında bulunan tombul yanaklarına sulu birer öpücük bıraktım. Ardından yatakta doğrulup Arkın'ın uyurken oldukça huzurlu görünen yüz ifadesini seyre daldım.

Kimi zaman kendimi büyük bir okyanusun ortasında küçük kalmış kayak gibi hissetsem de, her daim tam dibimde olan ve her geçtiğim yerde bana eşlik eden bir balığının olduğunu biliyordum.

Bildiğim diğer şey ise balıklar unuttukandı.

Umarım beni unutmazdı.

Yataktan kalktığımda Meyra yanımda ağzından tükürükler saçarak sesler çıkarmış olsa da çoktan Arkın'ın tarafına dönerek minik elleriyle bu kez ona yetişmeye çalışıyordu. Şu an gördüğüm görüntü gözüme o kadar muazzam gelmişti ki ne zaman komodinin üzerine bıraktığımı bilmediğim telefonumu alarak onların bu anını ölümsüzleştirdim.

Bazen kötü günlerin üzerine açan bir çiçek gibi, iyi anlar eklemeliydik.

Telefonumu aldığım yere bırakarak lavaboya yöneldim ve kendime gelmek amacıyla elimi yüzümü yıkadım. Rahatlamıştım.

Aynada kendi yansımama bakarken boş bakışlarımın arasından sızan saf duyguyu görmemek imkânsızdı. Bu tıpkı... Aralık bir perdeden sızan tatlı bir güneş huzmesi gibiydi.

Nedeni ise açık ve netti. Gece boyunca Arkın ile aynı yatakta uyumuştum. O da yetmiyormuş gibi minik bir sürpriz de yanımdaydı. Bu hal gözlerimin önüne hayatım boyunca hiç resmetmediğim bir portre çizmişti. Böyle düşünmemeliydim, ben ne yersiz umutlara kapılacak bir kızdım ne de hayal kurabilecek kadar mutlu...

Aslında mutsuzken hayal kurulurdu. Mutluluğun hayali...

Güzel günler, sonu gelmeyen istekler...

Hiçbir zaman anlayamadım, neden olmayacak şeyler için hep umut ederdik ki? Önceden de söylediğim gibi; Umut fakirin ekmeği, hayal mutsuzun eviydi.

Kendime bakmaya bir son verip yüzümü kuruladıktan sonra odaya tekrar girip yatağa ilerledim. Ancak gördüğüm görüntü nefesimi tutmama neden oldu.

Meyra ne ara uykuya daldı bilmiyorum ama Arkin'in sıcaklığı ile mayışmış olmalı ki yüzüstü yattığı yerde uyumuştur. Arkin ise sağ kolunu onun üzerinden atarak baskı uygulamayacak derecede kafeslemişti. Arkin'in üst tarafı çıplaktı. Tam anlamıyla, iç çekmelik bir görüntüydü.

Bunu da fotoğrafladım.

Hoşuma gitmişti.

Onları o şekilde bırakarak odadan çıktım ve merdivenleri inip seslerin geldiği mutfağa yöneldim. En baskın sesin sahibi kuşkusuz Simay'dı.

“Sana yedirdiğim kadar yemeği kendim yeseydim şimdiye obez olmuştum. Hâlâ iyileşemedin kızım, nasıl bir bün-yen var senin ya?” dedi ve biraz duraksayarak devam etti... “Ulan her gün bir saat soğuk zemine oturarak kendimi hasta edeyim de gör sen, eğer aynı şekilde bana bakmazsan yollarım valla seni, Ezel. Ciddiyim, yaparım. Kafamın altına koyduğum yastık bile altından olacak.” Aklına bir şey gelmiş olmalı ki tekrar duraksadı. “Ya da vazgeçtim ya altın kafamı acıtır.”

İçli bir nefesin ardından mutfağa girdim ve sarı kafalı Simay'a boş boş baktım.

“Ay benim hatun gelmiş, günaydın!”

“Ne ara senin hatun oldum ya? Daha Arkin bana hatun demedi...” Dediğim şeyin farkına vardığımda çok geçti. Bütün gözler üzerimdeyken masada uyuklayan Yazel dahi kafasını kaldırarak bu sözü benim deyip demediğimi kontrol etti.

Hoş, ben de kendimden bu sözleri beklemiyordum ya... İyice değişmeye başlamıştım.

Tamamen buz küpü olduğum zamanları özlemiyor değildim.

“Oo, bakıyorum da kendimizi bayağı aşmışsınız Mina Hanım? Kız, bence evlenin siz. Meyra'yı da evlatlık alırsınız.”

“Kapa çeneni Simay yoksa ben kapayacağım.” Ağzına kilit vurur gibi yapıp demlediği çaydan bir bardak da bana

doldurdu. Yanına oturduğumda Eymen yanağımdan makas alarak ağzına bir tane salatalık sıkıştırdı.

“Günaydın balım.”

“Günaydın.” Fazla konuşmazdık ama samimiyetimiz de hiç bozulmazdı, garip bir ilişkimiz vardı.

“Arkın nerede?” dedi Ezel ağzına bir tane zeytin atarak hana hakmayı sürdürürken.

“Uyuyor,” diyerek kısaca kestirip atsam da bizimkiler benim gibi kestirip atmaya meyilli değil gibiydi. Yazel yüzüne şeytani bir sırıtma ekledi,

“Çok yorulmuştur akşam, ondan uyuyordur.”

“Zevzekliğe devam edersen ben de seni yoracağım. Kum torbası olarak...” Tatlı atışmamız böyle devam ederken en sonunda ikimiz de susmuş ve yemeklere gömülmüştük.

Karnımız doyunca kızlara yardım ederek masayı toparladım ve bulaşıkları makinaya dizdim. Salona geçmek amacıyla attığım adımlar Meyra’nın ağlayan sesini duymam ile sekteye uğrayınca hızla yukarı tırmandım. Arkın’ın odasına girdim ancak görmeyi beklediğim görüntü kesinlikle bu değildi.

Arkın, Meyra’yı kucığına almış uykulu bir şekilde susması için sallıyordu. Bu görüntü... çok güzeldi.

Beni görünce, “Ağlıyordu,” diye açıklamaya kalktı. Gölge’nin çocuğu olduğu için Meyra’dan uzak durmaya çalışıyordu, farkındaydım ama onun bir suçu yoktu ki...

Günahsız, masum bir bebektir.

“Anladım,” diyerek yanına yaklaştım. Meyra sızlansa da artık ağlamıyordu. Her ne kadar ona, *senin kucığında daha güzel duruyor*, demek istesem de sessizce Meyra’yı kucakladım. Maviş gözleriyle bana bakıp elini göğsüme yerleştirerek sıkıldığında dudağımla ısırardım, anlaşılan acıkmıştı.

Arkın bir Meyra’ya bir bana bir de Meyra’nın sıkıldığı yere bakıyordu.

Bana yaklaşıp hiç beklemediğim bir anda, dudaklarını

dudaklarına bastırarak küçük ama telaşlı ıslak bir öpücük bıraktı.

Kesinlikle bunu beklemiyordum.

Donup kalmış bir vaziyette ona bakarken o sıradan bir şey yapmışçasına, “Günaydın,” dedi ve yataktan çıkarak kendini banyoya attı.

Ben de kendimi camdan atabilir miyim?

Zira kalp krizinden ölebilirdim.

Her daim kendini telkin eden sakın bir kız olsam da, Arkın’ın yaptığı ani şeyler bedenimde sarsıcı bir deprem etkisi yaratıyordu.

Dalgınca kapattığı banyo kapısının ardına bakmaya bir son verip bakışlarımı tişörtümün yakasını çekeleyen Meyra’ya çevirdim. Bu sefer gülümsüyordu, anlaşılan biraz önceki gösteri hoşuna gitmişti.

Bakıcı bugün izinliydi ve ona bakmak bize düşüyordu. Kapının önünde duyduğum Ezel’in sesiyle ayaklandım. Mamasını o verebilirdi, en ayarında o yapıyordu. Koridora çıkıp Simay’la bana doğru gelen Ezel’e baktım. Simay anında yanıma gelip kucağında mızmızlanan Meyra’yı kucaklamış ve oynamaya başlamıştı.

“Ay ay ay, ablasının pörtlek gözlüsü. Acıktın mı sen? Agubugucu,” diyerek en sonunda saçmalamasına Ezel ile tuhaf gözlerle baktık ama kesinlikle garipsemedik. Simay’dı bu.

Ezel benim dememe gerek kalmadan kendisi aklımdan geçeni okumuşçasına konuştu. “Ben Meyra’nın karnını doyurayım.” Onu başımla onayladım ve odaya geri dönmek amacıyla bir adım attım. O sırada Arkın üzeri çıplak altında ise bir havlu ile kapının önünden geçtiğinde dudağımı ısırdım.

Kızlar kesinlikle yanlış anlayacaktı.

“Pü reziller çocuğun önünde neler yaptınız siz? Ben de diyorum niye ağlıyor tabii ağlar.” Simay’ın boş ve gereksiz yorumuna cevap vereceğim anda Arkın benden önce davranıp, “Kapa çenenin Simay,” dediğinde Simay bizi takmadığını

belli edercesine arkasını döndü, sarı saçlarını savurdu ve kıvırtı kıvırtı yanımdan uzaklaştı. Ezel de sabır dilenircesine arkasından ilerledi.

Ben mi?

Ben de yaşadığım ikilemle boğuşuyordum.

Acaba içeri girsem mi? Girmesem mi?

Tabii beni bu ikilemden kurtaran Arkın oldu.

“Mina, yanıma gel.”

Tedirgin bir şekilde içeriyi girip kapıyı arkamdan kapattıktan sonra bakışlarımı altında sadece boxer'ı olan Arkın'a çevirdim, yatakta uzanıyordu.

Ona bakmaya devam ettiğimde tekrar konuştu.

“Senin yerin, benim yarım. Hadi gel.”

Gittim. Söyledikleri hoşuma gitmişti, dediği gibi o benim yarımdı. Açtığı koluna kafamı yaslayıp yan dönerek ona baktım, aynı şekilde beni izliyordu. Kolunu yukarı kaldırdıktan sonra bükerek beni tamamen kısıkağı altına aldı, bu hareketi ile ona daha çok yaklaşmışım.

Heyecanlandığımı belli etmemek amacıyla farklı bir konuya değindim,

“Meyra'nın yanında beni öpmemeliydin, örnek bir davranış değil.” Elini kaldırıp başparmağını dudacağımın üzerine koyarak kuş tüyü kadar hafif bir şekilde altdudacağımı okşadı. Mavi gözleri dudaklarımda geziniyordu, bu kalbimi gümletti.

Elimi istemsizce göğsüne koydum, sıcak teni içimi bir hoş yapmıştı.

“Yani, Meyra yokken seni öpebilirim? Hım, bunu sevdim.” *Ne yalan söyleyeyim ben de sevdim*, dememek için kendimi zor tutuyordum.

Kesinlikle iyi değildim, regl dönemim mi yaklaşıyordu? Bunun başka açıklaması olamazdı. Hormonlarım şu aralar fazla depreşiyordu. Şu aralar dediğim, Arkın'ın yanında ol-

duğum her saniyeden bahsediyorum. Yutkunmamın hemen ardından kaşlarımı sahte bir sinirle çattım.

“Ne saçmalıyorsun sen? Öyle bir şey demedim.” Dudağının köşesi hafif bir açıyla kıvrıldı, bu görüntü güzeldi.

“Evet, demedin ama ima ettin.” Beni sinir etmeye çalıştığının farkındaydım. O da beni tek sinir edebilecek insan olduğunun farkındaydı. Bunu kullanmaktan çekinmiyor, durumu kendi lehine kullanıyordu.

Homurdanarak sesli bir soluk aldım ve göğsüne baskı uygulayarak onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştım ama çok güçlüydü. Sıcak teninin avuç içlerime uyguladığı baskı iyi hissettirmişti.

“Bırak beni, gideceğim.”

Gözlerime baktı, gözleri mavinin en koyu tonuyla bezenmişti.

Birbirimize kenetlenmişçesine bakmaya devam ettik. İlk konuşan o oldu.

“Senden tek istediğim sana git dediğimde bile gitmemen Mina,” dedi ve devam etti. “Çünkü bilesin, sana git desem de hep kalmam isteyeceğim.”

Oysa bilmiyordu, gitsem de ruhum ebediyen ona mahkûmdu.

Birlikte vakit geçirdiğimiz bir saatin ardından çocuklarla oturmuş, Meyra’yla oynamış ve bahçede biraz sohbet etmiştik.

Olduğum yere yayılmayı düşünüyordum ki, Simay’ın hedefi olmuşum.

“Bebğim, hadi yüzelim!” Bir anda bağırması her ne kadar beni korkutsa da ona ters ters bakmaktan kendimi alamadım. Bu kızın hiç bitmeyen enerjisine ne demeliydi? Bazen insan olup olmadığından şüpheleniyordum.

“Hayır,” dedim kesin bir dille. Yüzmek istemiyordum. Zaten pek yüzebildiğim söylenemezdi. Bir kere yüzmüştüm o da mecburiyetten... Yakalanmamak için.

“Of, sen de mi soğuk nevalem ya? Niye kimse benimle bir şey yapmak istemiyor.” Üzgün bir ifadeyle kollarını göğsünde birleştirdi.

“Sorun sen değilsin Simay, bizim canımız yapmak istemiyor,” diyerek konuya açıklık getirdi Yazel.

Doğru söylemişti.

Bedenim halsiz ve bitkin düşmüş gibiydi, peş peşe yaşanan olaylar beni çok yormuş olmalıydı. Başımın içinde bir koro var da durmadan bağılıyor hissine kapılıyordum.

“Haklı,” dedi Ezel de mayışmış biçimde pufta yayılırken.

“Aman be, size mi kaldım? Ben tek de yüzerim,” dedikten sonra ayaklarını yere vura vura içeri girdi.

“Bu kız normal değil.” Eymen’in garip bakışları ile karşı karşıya geldiğimde kaşlarım aheste bir şekilde havalandı. “Ama bu tatlı olduğu gerçeğini değiştirmiyor,” diye de devam etti. Şaşırmadım desem yalan olur, Eymen ve tatlı bulmak? İnanılacak gibi değildi.

“Evet, tatlı... Bence yakışsınız.” Ne dediğimi veyahut neden dediğimi bilmiyordum lakin içimden bir ses bunu yapmamı istemişti ve yapmıştım. Tabii sonucunu bilemeden yaptığım bu şeyin başımda patlayacağını bilmiyordum.

“Onların yakıştığını düşünmek yerine, bizim yakıştığımız gerçeğine kafa yormalısın.”

Arkın.

İçime çektiğim nefesiyle koynumda büyüttüğüm umutlarıma vesile olan yegâne insan.

“Bir ara düşünürüm,” diyerek ilk defa cevap verdim. Bu benim için de onun için de beklenmedik bir durumdu. Diğerleri ne olduğunu anlamamıştı. Hoş, anlayamazlardı da. Çünkü bu anlar sadece bize özeldi.

Tek kaşı aheste bir şekilde havalandı. Tek kaşı kalkık olduğunda her zaman onu çekici bulmuşumdur. Gerçi ben onu her haliyle çekici buluyorum ama olsun.

Kafamı iki yana salladıktan sonra bahçe kapısından içeri bikiniyle giren Simay'a baktım. Yalnız kız felaket taşı. Bunu Simay için söyleyeceğimi düşünmezdim ama öyleydi.

“Vay arkadaş,” diyen Eymen'in sesini duymamla dudağımın köşesini ısırmaktan kendimi alıkoyamadım. Ben bir kız olarak beğendiysen onu düşünemiyordum.

Peki ya Arkın? O da etkilenmiş miydi? Kaşlarım çatık bir vaziyette Arkın'a döndüğüm an göz göze gelmemiz ile tüm vücudum gerim gerim gerildi.

Beni izliyordu.

Eh, ona değil bana bakıyor olması hoşuma gitmişti. İnkâr etmeyecektim.

Bakışlarımı ondan kaçırıp tekrar Simay'a baktım. Bize kindar bir bakış atıp kalçasını sallaya sallaya havuza ilerledi ve ayağıyla kontrol ettikten hemen sonra balıklama atladı. Dalışı güzeldi.

Ezel ile aramızda kısa bir bakışma geçti, ardından ikimiz de omuz silkerek önümüze döndük.

Arkın yanıma biraz daha yaklaşıp dudağını kulak hizama getirdi.

“Duş alacağım, benimle duş almak ister misin?” Gözlerim irice açıldı.

Tanrım...

İlk defa Arkın'dan böyle bir şey duyuyordum.

Ne yaptığımı bilmeden ensesine bir tane geçirdim, evet bunu yaptım. Bu sefer şaşırın taraf o olmuştu ama size yemin ederim ters bir hareket ne yaptı, ne de söyledi. Bu şaşılacak bir durum olsa da şaşırmadım. O genelde benimle polemige girmeyi sevmezdi.

“Nereye gidiyorsan git Arkın.” Gözleri koyulaştı.

“Olmak istediğim tek yer senin yanın.”

Aldığım soluğun, soluk boruma takılarak beni çıkmaza sürüklediğinin farkındaydım fakat elimden bir şey gelmiyordu.
“Olman gereken tek yer benim yanımdır.”

“Bunu sevdim,” derken dudağının köşesi usulca kıvrıldı.

Ben de sevdim. Ama tam olarak neyi sevdim bilmiyorum. Belki de seni sevdim demeye dilim varmıyordu. Sahi onu seviyor muydum? Bu büyük bir merak konusuydu.

Belki.

“Artık git ve duş al, ter kokunu alabiliyorum.”

Hâlâ kıvrık olan dudakları biraz daha gerildi.

“İğrenmediğini biliyorum.”

Gözlerimi kaçırdım. Gariptir ki iğrenmiyordum. Bu normal miydi?

“Gidecek misin artık?” Cevap vermeden ayağa kalktı, gitmeden önce dudağını ısırarak yüzüme baktı ve beni boğazıma oturan heyecan yumrusuyla baş başa bıraktı.

O cidden tehlikeli bir adamdı.

Geçen dakikaların ardından duyduğum çığlık sesiyle başımı kurcalamakta olduğum telefondan kaldırdım.

Simay?

“Y-yardım edin! Bacağıma kramp girdi,” dedi ve hemen sonra başı suyun altında kalarak cümlesi boğuk bir hal aldı. Korkuyla fırladığım yerden ne yaptığımı bilmeksizin ileri atıldım. Hızla üzerimdeki tişörtü çıkarıp kısa yarım atletimle kalırken içeriden koşan ayak seslerini duysam da bakmadım.

Bahçede sadece ben vardım. Diğerleri içeri girmişti.

Hızla havuza atlayıp az çok bildiğim, gördüğüm yüzme tekniklerim ile Simay’ın yanına gidip onu belinden tutarak suyun üzerine çıkardım.

Nefes nefese bir şekilde omuzlarıma tutunduktan sonra

önce kısa bir bakışma yaşadık, sonra kahkahalarla gülmeye başladı.

“İyi misin?” dedim sesime sinmiş korkuyu gizleme gereği duymadan. Daha önce de dediğim gibi onlar benim için çok değerliydi.

“Ya, nasıl da korktu. Kıyamam ben sana. Sadece küçük bir şaka yapmak istemiştım,” diyerek yeşil gözlerini kırptırdı.

Şaka mı? Asıl bu dediği şaka olmalıydı.

Ne dediğinin farkında mıydı?

Bana kaybetme korkusunu yaşattırma gibi bir lüksü yoktu. Ben zaten kayıplarla büyümüş bir insandım.

“Şaka, öyle mi?” dedim sakince. Normal bir şey yapmış gibi başıyla beni onayladı. Belki ona göre normaldi lakin bana göre değildi.

“Siktir git Simay.”

Ağzı şaşkınlıkla aralandı. Evet, ona küfür etmişim.

Onu kendimden uzaklaştırıp havuzun kenarına ilerlediğimde Arkın, Eymen, Yazel ve Ezel’in de havuzun başında dikildiğini fark ettim. Ezel’in kucağında Meyra vardı. Ağzından köpükler saçarak bana bakıyor ve ellerini çırpıyordu.

Eymen’in gözlerinde gördüğüm korku, Yazel’in gözlerinde gördüğüm telaş, Ezel’in gözlerinde gördüğüm endişe ve Arkın’ın gözlerinde gördüğüm kararsızlık birer buz kütlesi gibi sırtımda ağırlık oluşturmuştu.

Havuzdan çıkıp bana dolu gözleriyle bakan Simay’a baktım. Saçları ıslandığından dolayı koyu sarı bir hal almıştı.

“Bu insanların gözündeki duygulara iyi bak Simay. Böyle şeyler çocuk oyuncağı değil, şaka yap ama düzgün şaka yap. Senin, bizi canınla korkutmaya hakkın yok. Buradaki herkes verdiği kayıplar nedeniyle şu an burada. Umarım ne demek istediğimi anlamışsındır,” dedim, arkamı döndüm, telefonu mu aldım ve içeri girdim. Sinirlenmişim.

Odama gelir gelmez kapıyı hızla çarptım ve hiç beklemeden kendimi banyoya atarak duşa girdim.

Banyodan çıkıp hazırlandım. Evet, gün boyu yattıktan sonra şimdi dışarı çıkacaktım. Kendimi çok dolu hissediyor, boğuluyordum.

Saçımı kurutacağım sırada telefonuma gelen bildirim sesiyle şaşırdım. Bana yalnızca Arkin mesaj atardı, o da evde olduğuna göre... Mesaj atan kimdi?

Tanımadığım bir numaraydı.

Gönderen: 05511*****

Ben Hera, seninle konuşmam gereken konular var.

Hera? Bana benzeyen kadın.

Kaşlarım çatılırken parmaklarım benden bağımsız hareket etti. Acaba benimle ne konuşacaktı?

Gönderilen: 05511*****

Ne konuşacağız?

Cevap saniyesinde geldi.

Gönderen: 05511*****

Önemli.

Aslında beni ayağına çağırdığı için gitmezdim fakat içimden bir ses gitmemi söylüyordu. İlk defa o sesi dinledim ve mesajı *tamam* diyerek cevapladım. Hemen ardından buluşacağımız yerin adresi gelmişti.

İçimde yeşeren duyguların nedenini bilmiyordum. Garip bir şekilde heyecanlanmışım sanırım. Emin değildim.

Ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum. Düşünecek birçok konu vardı. Bir çıkmazın içindeydim, yolun sonu gözükmüyordu.

Önce odadan, ardından da kimseye haber vermeden evden çıktım.

Kimse bana giderken haber vermiyordu sonuçta.

Bir taksi durdurarak bindim. Umarım her şey yolunda giderdi.

* * *

Yirmi dakikalık bir yolculuğun ardından oldukça elit bir mekânın önünde durduk.

Kapıya ulaşır ulaşmaz içeride onu gördüm.

Üzerinde siyah bir havuç pantolon, beyaz şifon gömlek ve siyah stiletto vardı. Saçlarını sıkı bir atkuyruğu yapmıştı, kusursuz makyajı ile oldukça güzel görünüyordu.

“Hoş geldin.” Soğuktu.

“Hoş buldum.” Soğuktum.

Sandalyeye yerleşerek bakışlarımı tedirginlikle harmanlanmış bakışlarına sabitledim. Neden tedirgindi?

“Benimle ne konuşacaksın?”

Çevreye alakasız bir bakış attı. Sorudan kaçmak istiyor ama kaçamayacağını biliyor gibiydi.

“Bak, hemen pat diye söylemek istemiyorum. Ciddi bir konu ve hemen söylenecek bir şey değil.” Bu sırada ellerini önünde birleştirmiş, parmaklarıyla oynuyordu.

“Bak,” dedim tıpkı onun gibi yaparak, öne eğildim. “Fazla vaktim yok, olanı da boşa harcama. Ne söyleyeceksen söyle, uzatmanın âlemi yok.”

Derin bir nefes aldı.

İsteyip de söyleyemeyecek kadar zorlandığı çok belliydi. Merak etmiştim.

“Ben...” dedi dudaklarını yalayıp tekrar soluklanırken ve bu sefer hiç durmadan devam etti.

“Senin annenim.”

Düzenleme

Ny.Ozlem

30. BÖLÜM

Boğazıma dayanmış, ucu sivri, zehir saçan bir bıçak vardı. Uçurumun kenarındaydım, düşmeme ramak kalmıştı lakin gerçekleri görüp yaşamaktansa ölmeyi istiyordu bedenim. Zihnim ise inatla yaşamaktan bahsediyordu.

Ben senin annenim.

Hayır. Hiç olmadı ki.

Ben senin annenim.

Benim annem ruhuma bağladığım dilek çaputlarını ko-parıp gitti.

Ben senin annenim.

Sarsak bir adım attım... Gerçekleri zikrettim.

Benim annem öldü.

İliklerime kadar buz kesmiş kanım, soğukluğu ile yaktığı yerlere asit damlatıyordu.

Titrek bir soluk aldım, soluğum gibi ellerim de titrekti.

Attığım sarsak adımlar kimi zaman sekteye uğrasa da pes etmedim, yürüdüm. Eve kadar yürüdüm. Ayaklarım yorulsa da yürüdüm. Telefonum çaldı, bakamadım bile.

Eve vardığım an, kapı ben daha çalmadan açıldı.

“Neredesin sen?”

Donuk bakışlarımı hiddetle bana bağırarak Arkin'a çevirdim. Gözleri birer ateş topu gibiydi. Sinirli gözüküyordu.

Cevap vermedim.

“Neden haber vermiyorsun?” Bunu dedikten sonra elini saçlarına daldırdı. Sonra beni tutup kendine çekti, bunu beklemiyordum.

“Çok endişelendim.” Titrek bir soluk çektim içime. Gözlerimi kapatıp açtım ama ona sarılmak adına hiçbir eylemde bulunmadım, bulunamadım. Bütün gücüm emilmiş gibiydi.

Geri çekildi, kolumdan tutarak beni içeri çekti. Gözlerimi etrafta gezdirdim.

“Meyra nerede?”

“Ezgi ve Yazel parka götürdü.”

Salon boştu. Simay ve Eymen bahçedeydiler, seslerini duyabiliyordum.

Kafamın içinde patlayan bombaların haddi hesabı yoktu.

Bir kadın ansızın geldi, annem olduğunu söyledi ve beni paramparça etti. Ben çocukken benim yanımda annem olmadı. Aksine, terk edilmiş çocuklar ve işkenceyi aratmayan Çocuk Kampı ile geçmişti çocukluğum. Daha o yaşta hayatın en zifiri halini görmüş, kendi pençelerimle savaşmışım karanlıkla. Bunları yaparken bana *yanımdayım kızım* diyen bir annem olmamıştı. Mesela kimse saçlarımı okşamamıştı benim. Onun yerine, *defol git evimin önünden, çocuklarıma kötü örnek olacaksın*, diyen anneler tarafından kovulmuştum.

Önce mutluluk arkasını döndü bana, sonra hayaller. Beni kucaklayan tek şey, acı ve hüzüdü.

Titreyen ellerimde ağırlık yapan telefonumu koltuğun üzerine fırlatırken Arkin durgunluğumu hâlâ fark etmemiş olmalı ki konuştu:

“Yeraltı'nın ileri gelenlerinden teklif geldi, bu hafta sonu Yeraltı'na inmemiz isteniyor. Ayrıca iki gün sonra Pusula'nın diğer aşaması için bir plan yapıp harekete geçilecek.”

“Gelmeyeceğim.”

İlk defa beni yanında tutma seheplerinden birine karşı koyuyordum. Bunu o da fark etmiş olmalı ki konuşması sekteye uğradı, şaşkınlığı elle tutulur cinstendi. Mavi gözleri kısıldı, tehlikeli bir hal aldı.

“Gelmeyeceğim diye bir söze yer yok, geleceksin!”

Ona arkamı döndüm, keşke işleri düşündüğü kadar benim bu halimi düşünseydi. Gerçi o da fazla stresli ve yorgun gözüküyordu. Ben onu fark ettim, o beni fark etti mi?

İlgiye aç, ruhu büyük ama zihni çocuk bir kızdım.

Artık tüm dirayetini yitiren bacaklarımla merdivenleri tırmanmaya başladım.

“Konuşmam bitmedi,” diye bağırdı arkamdan.

“Ama benim bitti.”

Odamın kapısına geldiğim sırada arkamdaydı. Elini koluma koydu, beni kendine çevirdi.

Başım ağrıyordu.

Ruhum bağımsızlığını ilan etmişti, hiçbir şeyi kaldıramıyordum.

Zihnimdeki meyus, katran karası gibiydi.

Elimi başıma koydum.

Biliyordum, bir krizin eşiğindeydim.

“Kendine gel Mina, şu an çocukça davranıyorsun. Oraya gideceğiz, itiraz yok.”

Bu, sabrımı taşıran son nokta olmuştu. Hayatımda atmadığım kadar büyük bir çılgılık koyverdikten hemen sonra şok ile bana bakan Arkın’ı nereden geldiğini bilmediğim büyük bir kuvvetle itekledim ve odadan dışarı fırlayıp koridorun duvarına çarpmasına sebebiyet verdim.

“Yeter be, emirlerden, kullanılmaktan, kullanmaktan ve yaşamaktan bıktım. Her şeyden, herkesten bıktım.” Ardından kapıyı içeriden kilitleyip gözümünden damlayan yaşa mani olamadan her şeyi yakıp yıktım.

Ne yaptığımı bilmiyordum ama gözüm dönmüştü.

En kötüsü ise elimdeki cam parçasıyla ne yapacağımı bilmiyor olmamdı.

Cam parçasını sıkıca kavradım.

Yanaklarımda yol çizen gözyaşlarımla hıçkırdım. Ağlıyordum, titreye titreye; haykıra, haykıra ağlıyordum. Bedenim gibi umudum da tükenmişti. Ben neydim ki? En başından beri, çıkarlar doğrultusunda piyasaya sürülen bir maldan farksızdım.

Kıvrak zekâsı, iyi eğitimi, herkesi alt eden yetenekleri olan aptal bir kızdım.

Buzlar kraliçesi.

Soğuk nevale.

Donuk insan.

Ateş Parçası.

Daha birçok boş tantana...

Beni ben olduğum için kimse kabullenmedi, gücümü sevdiler, belki de bedenimi. Değişmemi istediler, değiştim. Değiştiğim için sevildim.

“Bıktım!” diye bağırdım cam parçasını avuçlarımdan içine hapsedip hızla yumruğumu duvara vururken.

Hıçkırdım.

Köhne bir harabenin köşesinde değil de lüks bir odada ağlıyordum. Değişen tek şey, paraydı. Ama yine mutsuzdum yine bitiktim.

Tanrım, isyan ediyorum, affet beni!

Hıçkırıklarla sarsılan göğsüme aldırmadan tekrar vurdum avucumu duvara. Birkaç damla kan avucumdan süzülüp yere düştü.

“Mina, Mina aç şu kapıyı!” Gürültülü bir bağırış, ayak sesleri, telaşlı konuşmalar.

Korkmayın, kendimi öldürmeyeceğim.

Zihni ölü bir kızın ruhu intihara meyillidir ama bedeni her zaman diridir.

İntihara meyilli hastalıklı ruhum bile sessizdi.

Ben senin annenim.

Ses bir kez daha dolandı zihnimde, çığlık attım. Ne oluyordu? Deliriyor muydum?

“Çabuk yedek anahtarı bul Eymen, çabuk.”

Koşma sesleri. Kapıya atılan bir yumruk.

Yere attığım üçüncü yumruk.

“Güzelim, hadi bana kapıyı aç. Hiçbir yere gitmeyeceğiz tamam mı? Korkutma beni. Aç ve konuşalım, sana söz veriyorum yanında olacağım.”

Yanında olacağım.

Hep yanımdaydın ama şimdi bile yanımdayken neden kendimi senden kilometrelerce uzakta hissediyordum? Aramızda bir kapı vardı...

Ölmek istiyorsun.

Korkuyla geriye sıçradım. Ne oluyordu? Bütün düşüncelerimi zihnimden kovdum.

“Eymen çabuk olsana lan!”

Boşta kalan elimle saçlarımı çekiştirip zihnimi tamamen susturmayı hedefledim, başım ağrıyordu. Dayanamıyordum. Gürültüyle yere düşerken makyaj masasına çarpmıştım, üzeri camdı.

Acımişti.

Melih ve Meyra için ayakta durmalıyım, dayanmalıyım. Hıçkırıklarım iç çekişlere dönüştü, zihnimdeki sesler sustu. Gözyaşlarım dindi.

Boş boş duvara bakmaya başladım.

“Mina?” Arkın’ın sesi korku dolu geliyordu.

Korkmuş muydu?

Neden korkmuştu?

Bana değer verdiği için...

“Mina, bebeğim lütfen ses ver!” Simay’ın hıçkırık sesini duydum.

Konuşamıyordum, dilim lâl olmuş gibiydi. Biliyordum

bir çeşit krizin içerisindeydim ama bu da geçerdi. Her şey geçerdi lakin izi kalırdı.

“N-neden sustu Arkın? Kendine bir şey mi yaptı?” Sımay’ın çaresiz sesi kulaklarıma ilişti, ardından kapıya atılan bir yumruk ya da tekme. Her neyse.

“Kapa çeneni!” Bu düşünce onu çıldırtıyormuş gibi bağırdı Arkın, belki de öyleydi.

Ben iyiyim Arkın, sadece ruhum yetim. Yine iyileşirim.

“Buldum!” Eymen’in nefes nefese kalmış ve heyecanlı sesini duydum. Anahtarı bulmuş olmalıydı. Aslında kalkıp kilidi açmak istiyordum ama hareket edemiyordum.

Neden?

Önce kapıdaki anahtarı yere düşürdüler, ardından yedek anahtarı deliğe soktular. Sonra kapının kilidi açıldı. Kapı gürültüyle açılarak duvara vurdu.

Bana şokla bakan gözleri görebiliyordum.

Simay çığlık attı. Arkın donup kaldı. Eymen koşarak yanıma geldi. O sırada ağzımdan sıcak bir sıvının süzüldüğünü hissettim, gözlerim hâlâ açıktı ama korkuyordum.

Eymen’in bağırışını duydum.

Gözlerim bir çift mavi göze kilitlendi.

Kapandı...

31. BÖLÜM

“İstemiyorum.” Yüzümü buruşturarak söylediğim cümleye al-dırış etmeden kendi yaptığı tavuk çorbasını zorla ağzıma tıktı.

“Arkın, bu iğrenç.”

“Sus, nimete iğrenç denmez.”

Bunu beklemediğimden olsa gerek birkaç saniye durak-sadım. Bir an cidden onun söyleyip söylemediğini kafamda tartmıştım.

“Ama tadı kötü... Yalan mı söyleyeyim?”

Yüzüme baygın ve sinirli bir bakış attı. Yaptığı çorba-yı beğenmediğimden olsa gerek kaşları çatık, yüz ifadesi huysuzdu.

“İnsan nezaketen bir iki yudum alır sen hemen saydırı-yorsun.”

“Yemek istemiyorum, zorla mı?”

Sabrının taşığını belirtircesine soluklandı. Yaralanmamın üzerinden üç gün geçse de ilk günkü gibi üzerime titriyor-du. Son yaşanan olay onu sarsmış olmalıydı ki ilgisini bir dakika dahi üzerimden eksik etmiyordu. Bu, güzel olduğu kadar sıkıcıydı da. Bilirsiniz... İnsan bazen fazla ilgi nede-niyle boğulurdu. Hele ki buna alışık olmayan ben, daha çok boğuluyordum.

“İnsan sevdiğinin elinden zehir olsa yer derler, senin sevdiğin eline şeker verse yine yemezsin.” Aval aval suratına baktım.

Öyle miydi? Öyle miydim?

“Şeker sevmiyorum, tabii yemem. Ayrıca neden zehir yemek gibi bir salaklık yapayım ki? Beni seviyorsa bir kere zehir yedirmez anlatabiliyor muyum? Ve ben ortada *sevdiğim* birini göremiyorum. Yoksa var mı?” dedim. Bir yanımda şiddetle var demesini istiyordu. Diğer yanımda ise... O da var demesini istiyordu.

Sevdiğim biri var mıydı cidden? Ne kesinlikle evet diyebiliyordum ne de net bir şekilde hayır. Ucu açık soruydu.

Ama yalan söyleyemem, kalbimi ansızın çarptıran bir adam vardı.

“Yani benden nefret ediyorsun öyle mi?” Kaşları çatıktı, kaşlarım çatıldı.

“Ben öyle bir şey mi dedim?”

“O zaman beni seviyorsun.”

“Öyle bir şey de demedim.” Kaçamak cevaplarım onu daha çok sinir etmişti olmalı ki elindeki kaşığı sertçe kâsenin içine bıraktı ve gözlerini, gözlerime sabitledi.

“Dalga mı geçiyorsun sen benimle?”

Boş boş baktım. Durdum, durdum. En sonunda benden hiç beklenmeyen bir şey yapıp kıkırdadım. Önce ağzı şaşkınlıkla aralandı, bakışları yanaklarıma ve gülüşüme düştü. Ardından elindeki kâse yerçekimine meydan okuyarak üzerine döküldü.

“Hay...”

Sıcak çorbanın üzerine dökülmesi ile verdiği tepki daha çok kıkırdamama sebep olsa da yandığını fark ettiğim anda gülüşüm solmuş, telaşla ona atılmıştı. Ama bunun iyi bir hamle olmadığını sızlayan dikişlerim sayesinde anlamam uzun sürmemişti.

İnleyerek eski konumuma geldim. Bakışlarımı üzerinden çekip üzerime dikti.

“İyi misin?” Kendi yanıyorken beni düşünmesi... Tuhaf hissettirmişti.

“Beni boş ver, asıl sen iyi misin?” Bakışları yüzümde huy suzca dolandı.

“Gülümsemiğin zaman daha iyiydim.”

Yüzüm ansızın kızardı, bunu beklemiyordum. Çok nadir kızarırdım. Bunu sağlayabilen tek insansa karşımdaydı.

Gerçekten garip bir ilişkimiz vardı. Tam olarak ilişki diyebilir miydim bilmiyorum ama her daim birbirimizin için aralık bıraktığımız kapılardan yine birbirimizi dikizliyorduk. Ara ara bağımlısı oluyordum kokusunun. Aslında yanlış, ben onun kokusuna hep bağımlıyım. Bu tıpkı şey gibiydi... Sigara ya da uyuşturucuya muhtaç bağımlı... Bırakmak isteyip de bırakılamayan şeyler gibi...

“Gülümseten sen olduğun sürece gülümseyebilirim.”

Durdu, durdum.

İkimiz de kaskatı kesildik.

Bu cümleyi ne ben söylemeyi bekliyordum ne de o duymayı. Duyduğu cümlenin ağırlığı altında ezildi, büzüldü. Bunu hissetmişim.

“Var olduğum sürece, gülümseteceğim,” dedi ve parmakları okşarcasına elimin üzerinde dolaştı. “Yanlış anlama bu bir söz değil,” dedi ve kararmış bakışlarını büyülenmiş gözlerime sabitledi. “Yemin.”

Ben de sana en büyük yeminimi ediyordum Sancar.

Yemin ediyorum senden gitsem de yine sana geleceğim.

“Bence hareket etmemelisin,” diyen Simay hiç beklemeden devam etti. “Bence yaptığım kurabiyeleri yemelisin.”

Artık delirecek düzeye gelmiştim. Şu an için Allah'tan tek isteğim beni yaralanacak bir vaziye getirmemesiydi. Böyle ilgi göreceksam, sapasağlam durmak her hâlükarda daha iyiydi. Simay, geldiğinden beri *bence* kelimesi altında durmadan bir şeyleri yapmam konusunda diretiyordu. Emir verir gibi konuştuğu zaman onu takmadığımı bildiğinden böyle bir şeye başvurmuştu ve ben delirmek üzereydim.

“Simay, yemin ediyorum şu an kafanı duvarlara sürterek evi ateşe vermek istiyorum,” dediğimde dudaklarını büzerek sarı saçlarını geriye doğru savurdu.

“Kıyamazsın sen bana.”

“Ya bi' git,” demekten kendimi alıkoyamadım.

“Kalbimi kırıyorsun.”

“Yamyam mısın nesin, beni bir sal ya.” Cümlem komiğine gitmiş olmalı ki kıkırdadı. Ama bu kıkırdayış kısa sürmüştü. Eymen arkasından gelip onun saçını çektiğinde kim olduğuna bakmadan cırlamıştı.

“Lan!” Büyük ihtimal bunu yapanın Ezel olduğunu sanmıştı ama Ezel mutfakta sütlaç yapmakla meşguldü. Arkın ise karşımdaki tekli koltukta oturmuş telefonuyla uğraşıyordu. Önemli bir konu olmalıydı ki kafasını kaldırıp bir kez bile bana bakmamıştı.

Simay kafasını arkaya çevirip bunu kimin yaptığına baktığında sinirli bakışları bir anda silindi ve yüzü kıpkırmızı oldu. Buna anlam veremedim. Gözlerim pinpon topu gibi ikisinin arasında sekiyordu. Eymen'in gözlerinde haylaz pırıltılar varken Simay'ın yüzünde utanç mevcuttu. Aralarında bir şey mi olmuştu?

“Bir şey mi dedin?” Eymen'in cümlesi üzerine Simay ayaklandı ve koşar adım kapıya doğru ilerledi.

“Ben bir Ezel'e bakayım.”

Ben şaşkınca, Eymen ise sırtarak arkasından bakıyorduk. Aralarında bir şeyler geçtiği belliydi.

Eymen yanıma oturup elimi avuçlarının arasına aldı. Benim soğuk ellerimin aksine onunkiler sıcacıktı.

“Nasılsın bebeğim?” Bunu oldukça şefkatli bir tonda sormuştu. Dudaklarımı araladım.

“Sana ne? Çek o ellerini...” Hayır, bunu kesinlikle ben söylememiştim. Sesin sahibine, yani Arkın’a döndüm. Huysuz bir şekilde birleşmiş olan ellerimize bakıyordu.

“Hayda...”

“Ne hayda... Kalk oradan.” Kıskaç bir Arkın kesinlikle çok huysuz oluyordu, şu an anlamıştım. Eymen homurdanarak ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi. Çıkarken bana göz kırpmayı da ihmal etmemişti.

“Bak hâlâ göz kırıyor, yürü git delirtme beni.”

Telefonu oturduğu koltuğa atıp üzerime doğru geldi ve hiç beklemediğim bir şekilde sağ bacağını iki bacağımın arasına atarak üzerime doğru eğildi. Dudakları dudaklarımın hemen üzerindeydi.

Ben hipnotize olmuş bir şekilde ona bakarken konuştu.

“Sonunda yalnız kaldık. Artık bazı duvarları yıkmanın vakti gelmedi mi?” Yutkundum. Gözlerim dudaklarındayken ona kısık sesle cevap verdim.

“Ne istiyorsun?” Ne istiyordu? Ne istiyordum? Kısa süreli bir sessizlik yaşandı aramızda.

“Seviş benimle,” dedi dudaklarıma yapışmadan hemen önce. “Güneş doğana dek, seviş benimle.”

Ve sonra...

Kokusundan sarhoş oldum, kendimi kaybettim, bilincimi yitirdim.

Tıpkı, gerçekliğini itiraf edemediğim sevgim gibi, bundan da haberi yoktu.

Zihnini duvarlarına attığım oklarım her zaman tam ortasını bulmuş, bana tam puan kazandırmıştı. Lakin şöyle bir gerçeklik vardı ki nefesimi kesen adam hem zihnimi yönetiyor hem alacağım tam puanları sekteye uğratiyordu.

Bana açık açık sevişmeyi teklif etmişti.

Hiçbir sansür olmadan...

Beni beğendiğini ve çoğu zaman yoğun arzuyla istediğinin farkındaydım ama bu kadar açık olabileceğini kesinlikle tahmin etmemiştim.

Kesilen soluğum bana kesinlikle yardımcı olmuyordu.

“A-arkın, delirdin mi?” Dudaklarından nefes nefese ayrıldığım o kısa sürede ilk söylediğim cümle bu olmuştu. Daha ne diyebilirdim ki?

“Delirdim, delirttin.”

Sadece iki kelime.

Neden bu kadar heyecanlanmama sebep olmuştu? Çünkü sözün sahibi Arkın Sancar’dı.

“Yaralıyım,” dedim onun üzerimde bıraktığı baskı nedeniyle sızlayan dikişlerimi hatırlayarak. Yüzünde manidar bir gülümseme oluştu.

“Yani yaralı olmasan, benimle sevişecektin?” Bu sefer gülümseyen taraf ben oldum.

“Neden olmasın?” Gülümsemesi soldu, dudakları şaşkınlıkla aralandı.

“Çabuk... Hemen... Bir an önce iyileşmelisin.”

“Ah, acıttın. Yavaş olsana.”

“Bence gayet yavaşım,” dedi Arkın kollarını iki yana açıp terli göğsünün ışıktaki parlamasına neden olurken.

Ellerimi dizlerime yerleştirdim. Bunu yaparken Arkın’a göz ziyafeti verdiğimin farkındaydım ama ciddi anlamda yorulmuştum.

“Henüz yeni yeni iyileşiyorum, sence de hızlı gitmiyor muyuz?”

Mavi gözleri iyi olup olmadığını anlamak istercesine üzerimde gezindi.

“Bir yerin mi ağrıyor?”

“Hayır ama paslanmışım, çabuk yoruluyorum.” Bu benim açımdan herbat bir durumdu. Yaralanmamın üzerinden üç haftaya yakın bir süre geçmişti. Arkın’la antrenmanlara yeniden başlamıştık. Önce ısınma hareketleri yapmış, şimdi ise savunmalara geçmiştik. Reflekslerim biraz sekteye uğramıştı, bu sinir bozucu bir durumdu. Bunun yanı sıra yumruklarım eskisi kadar kuvvetli değildi. Bunu biraz daha geliştirmek adına çokça uğraşırken ara sıra Arkın’dan aldığım darbeler nevrimi döndürmüyor değildi.

Düşmana vurur gibi vuruyordu.

Neymiş, öldürmeyen acı güçlendirirmiş.

“Durmak yok, tamamen eski haline döndüğüne emin olana kadar devam.”

Ya farkında mısın bilmiyorum ama ben insanım. Senin lakabın Demir Adam olabilir lakin benimki Ateş. Ateş çabuk söner, anlatabiliyor muyum?”

“Pekâlâ kaptan, o zaman devam,” dedim ve doğrularak olduğum yerde birkaç kez sekip omuzlarımı silktim. Başımı sağa sola çevirdikten sonra nihayet hazırdım.

“Göster bakalım marifetlerini.”

Olduğu yerde gerinip savunma pozisyonuna geçti. Yumruklarını yüz hizasına getirirken sağ ayağı önde, sol ayağı arkada, olduğu yerde sekmeye başladı. Bakışları ürkütücüydü. Onun öğrencisi olmak hiç kolay değildi. Bunu bizzat, uygulamalı şekilde görüyordum.

Sağ kroşeyi burnuna geçirmek amacıyla ileri savurduğumda kolumu geriye doğru büküp sırtımı göğsüne yasladı, pes etmedim. Pes etmek lüğatimde yoktu.

Bu sefer şansımı sol kolumdan yana deneyip dirseğimi hızlı bir manevrayla ona savurduğumda hamlemi boşa çıkararak sol kolumu da etkisiz hale getirdi. Kollarım şu an acıyor olsa da bunu ona belli etmeye niyetim yoktu.

“Yapabileceklerin bu kadar mı Küçük Mina?”

Alaylı söyleyiş tarzı eğer beni çileden çıkarmak içinse haşarıyordu.

“Bence susmayı dene Demir Adam. Aksi takdirde demirliğinden eser kalmayacak.” Öfkeliydim. Ona değil kendime, nasıl ağzına laf verebilirdim?

“Boş tehditleri sevmem güzelim.”

Benden günah gitti diyerek kafamı sertçe, tam olarak burnuna geçirdim. İnleyerek tutuşunu gevşettiğinde elinde olan kollarımı yukarı kaldırıp etrafımda döndüm. Ardından sağ kolunu tutup tekrar sırtımı göğsüne yasladım ve hızlı bir manevrayla onu sırtımdan atarak sırtüstü yere yapışmasını sağladım. Eli burnuna giderken ben bacaklarına oturup galibiyetimi kutladım.

“Bir şey mi diyordun tatlım? Duyamadım?” Yüzünde sinir bozucu bir gülümseme oluştu.

Ağzını açtı, bir şey daha diyecekti ki kapı telaşlı bir şekilde açıldı.

“Affedersiniz, bölüyorum ama büyük bir problemimiz var.” Eymen gelmişti.

Arkın’ın gözlerinin içine bakarak üzerinden kalktım ve ona elimi uzattım. Dudağı hafif kıvrılırken elimi tuttu ve kalktı. Ardından ise beklemediğim bir şey yaparak parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. Nutkum tutuldu.

Şu an resmen elimi tutuyordu.

Kalbim, ilk defa duyduğum şekilde gümbürtüyle attı. Genelde o beni öptüğünde böyle atardı ama bu sahiplenici tavrı oldukça hoşuma gitmişti. Ne oluyordu bize? Birbirimize her geçen gün daha çok çekiliyorduk. Garip ama güzeldi.

Odadan dışarı çıktık, ikimiz de terliydik ama bunu umursadığımız söylenemezdi.

“Sorun ne?”

Eymen hemen yanımda bizimle beraber yürüyordu. Normalde bu halimizle ilgili imalarda bulunan adam şu an fazla ciddi duruyordu. Konu önemli olmalıydı.

“Gölge... Son pusulanın yerini öğrenmiş. Biz de bir şekilde onun sayesinde öğrendik. En önemli ipucu biliyorsun ki son pusulada. Diğerlerini boş ver, buna yoğunlaşmalıyız. Gölge'den önce o pusulayı almalıyız.”

Ne yani, Pusula oyunu sona mı eriyordu?

“Neredeymiş?” Arkin'in sesi ölümcül derecede soğuktu. Eymen ikimize de tedirgince baktı.

“Yeraltı'nda.”

“Hayır Mina, daha yeni iyileştin. Bunu yapmayacaksın!”

Olduğum yerde rahatça gerindim. Söyledikleri bir kulağımdan giriyor diğerinden çıkıyordu.

“Ee, ne zaman gidiyoruz?”

“Bu çok tehlikeli bebeğim, anlıyor musun?” Dibime girdi, üzerime eğilerek ciddi bir tonda konuştu ama ben de çok ciddiydim. Bunu yapacaktım.

Plan şuydu; Yeraltı'nda, Tilki denen adamın mekânına girecektik. Mesele nasıl gireceğimizdi. O mekâna kadınlar hariç kimse giremiyordu. O zaman iş, ben Simay ve Ezel'e düşüyordu. Simay, Ezel'e göre daha iyi dövüştüğünden Ezel'i evde Meyra'ya bakmak üzere bu plandan elemiştik.

Ben, sis bombaları ile ortalığı karıştıracak ve birkaç adamı etkisiz hale getirecektim. Simay da içeri girerek elimizde bulunan kroki yardımıyla pusulanın bulunduğu odaya girecek ve pusulayı alacaktı.

Plan basit gibi duruyordu ama püf noktaları vardı. Etrafta nişancılar olduğuna emindim, eh onları indirmek de erkeklere düşüyordu.

“Tehlikeli olabilir. Ben senin teklifini, tehlikeli olabileceğini bilerek kabul ettim.”

Sinirle saçlarını tekrar çekeledi.

“Neden bu kadar abartıyorsun abi? Yapacağız ve bitecek. Halledebiliriz,” dedi Simay bana destek çıkarcasına.

“Hay ben böyle işin!” diye homurdanarak koltuğa bir tekme atıp yukarı çıktı Arkin. Sanki ilk defa tehlikeye atılıyormuşuz gibi, verdiği tepkiyi anlayamıyordum.

Ayağa kalktım ve peşinden gidip odasının önüne geldim. Kapıyı çalmadan açıp içeri girdim ve sakın bir şekilde kapattım. Tişörtünü çıkarmıştı. Camın önünde sağ kolunu pervaza dayamış, henüz parmaklarının arasına yeni aldığı sigarayı yakmak için hareketleniyordu. Çok nadir anlarda sigara içerdi ve düşünceli olduğu bariz belliydi. Yanına gidip sigarayı elinden aldım ve yere atıp ayağımla ezdim.

Sigara içmesini istemiyordum.

Kaşları daha çok çatıldı.

“Ne yapıyorsun sen?”

“Sadece sigara içmeni istemiyorum.”

“Ben de bu planın içinde olmanı istemiyorum.”

“Ama olacağım.”

“O zaman ben de içeceğim,” diyerek paketine uzandığında aynı şekilde paketi alıp arkama doğru fırlattım. Tam bir çocuk gibi davranıyordu. Kaşları çatık, yüzümü incelerken ellerimi çıplak omuzlarından yukarı okşayarak çıkardım ve ensesinde birleştirdim. Onu nasıl ikna edeceğimi biliyordum. Buna bedenimi kullanmak değil de onu rahatlatmak diyebilirdik, gerildiğini biliyordum.

Çatık kaşları gevşedi, yüz ifadesi ne yaptığımı anlamaya çalışırcasına suratında turladı. İlk defa böyle bir şey yapacaktım ama her adımı ondan beklememeliydim öyle değil mi?

Parmak uçlarımda yükselip yüzümü yüzüne yaklaştırdım ve dudaklarımı dudaklarına sürttüm. Bedeni elimin altında kasıldı. Bir eli, beklemeden belimi buldu, beni kendine daha çok çekerek tek vücut olmamızı sağladı. Dilimi önce alt dudagında sonra üst dudagında gezdirdim. Solukları hızlandı, göğsü kasıldı.

Ardından beklemeden dudağına dudağım ile baskı uyguladım. Anında bana karşılık verirken ikimiz de kendimizden geçmiş vaziyette birbirimizin tadına bakıyorduk. İşin içine dillerimiz girdi, bir savaşa girmiştik ve kimin galip geleceği belli değildi. Onu geri geri ilerletip yatağa yönlendirdim. Sonrasında geri doğru iterek yatağa düşmesine neden oldum. Koyu gözleriyle bana ve vücuduma sanki çıplakmışım gibi baktı, baktığı yerleri bir bir yaktı.

“Gerçekten Yeraltı’na gelmeyecek miyim?” diyerek tırnağımı köprücük kemiğinin üzerinde dolaştırdım.

Daha çok kasıldı.

“Yapma,” dedi fısıltıyla karışık isyankâr bir şekilde. Bu sefer yüzünün her bir zerresine minik öpücükler bıraktım.

“Emin misin?”

“Tamam dur tamam...” dedi büyük telaşla ve benden uzaklaştı. “Yeraltı’na geleceksin.” Ardından ise odadan hızlıca çıktı.

Bense arkasından genişçe gülümsedim.

Sonunda, Yeraltı’na gidiyordum.

Girişim bomba gibi olacaktı, hissediyordum.

32. BÖLÜM

Soğuk esen rüzgârın suratımı okşayışıyla kapattım gözlerimi. Herkesin aksine ben soğuğu severdim canımı yakmadığı sürece.

Tam içeri girecekken arkamdan uzanan kollar yüzünden duraksadım. Damarlı kolların güzelliği beni mest ederken onun eşsiz kokusu burnuma doldu. Kollarını iki yanımda korkuluğa yaslamıştı, göğsünden süzülen sıcaklık sırtıma yayıldı. Güzel hissettirmişti.

“Üşüteceksin.” Mırıldanışı şefkatli bir babanın ılık ses tonuna benziyordu.

“Bir şey olmaz.”

“Üşütürsen görevi tamamlayamazsın. Gerçi bu benim işime yarar. Malum, o görevde bulunmanı istemiyorum.” Gözlerimi kapatıp tekrar açtım, bu sinirlenmemek için yaptığım bir eylemdi.

“İlk olarak, üşütsem dahi o görevi yapardım. İkincisi neden burada olduğumu unutuyorsun sanırım. Bir anlaşma yapmıştık ve ben sözümü tutuyorum. Son olarak ise, bu kadar endişelenme. Bana benden başka kimse zarar veremez.”

Ve senden başka da...

Ama onun bunu bilmesine gerek yoktu. Mavi gözleri sinirle kısılrken bir elini korkuluklardan çekip burun kemerini sıktı.

“Bana durmadan anlaşmayı hatırlatıp durma!” Sesi kısık ama sertti.

Elimi kaldırıp işaretparmağımla göğsünü dürttüm.

“Hatırlatmak zorundayım çünkü gerçekler böyle!”

Parmağımlı tuttu aşağı indirdi ve beni kendi çekti. Bu sefer o işaretparmağını tam kalbimin üzerine yerleştirdi.

“Bizim anlaşmamız, nikâhımız kıyılana dek. Nikâh kıyıldı, ay şahidimiz oldu. Anlaşma bozuldu. Sen kabul etsen de etmesen de.” Geri çekildi, yüzüme sinirli bir bakış atıp balkondan çıktı. Arkasından dalgın dalgın baktım. Ne ara bu duruma gelmiştik inanın hiçbir fikrim yoktu. Kafam öyle allak bullaktı ki, ne yapacağımı çoğu zaman şaşıırıyordum.

Kollarımı göğsümde birleştirip balkondan çıktım ve mutfığa geçtim. Birkaç şey atıştırırsam iyi olacaktı, gün boyu hiçbir şey yememiştım. Kendime bir sandviç hazırlayıp afiyetle yedikten sonra kısa bir süre televizyon karşısında boş boş oturdum, Meyra ile oynadım ve onu uyuttuktan sonra odama geçtim. Biraz dinlensem iyi olacaktı. Yarın, gitmem gereken bir Yeraltı vardı.

Kot şortumun altına giydiğim fileli çoraplarla birlikte giydiğim kalın topuklu botlarım ile fiziğim güzel gözükse de kesinlikle donuyordum. Bir de o yetmezmiş gibi yarım atlet ve kısa kot ceket giymiştım. Evet, çok zeki ydim.

“Ee, ne zaman gidiyoruz? Ve nereden gidiyoruz?”

“Mina Hanım, üzerine üşümeyeceği bir şeyler giyerse hemen gidebiliriz.” Arkın’ın isyanını umursamadan etrafa bir göz attım. Yazel burada kalıp bilgisayar üzerinden, yapacağım her şeyi kameraya kaydedecekti. Ardından bu eylemi Yeraltı kurucularına canlı canlı izletecekti. Biz istediğimizi alacaktık, evet ama bunu yaparken onlara da hatalarını gös-

terecektik. Aramızda bir düşmanlık yoktu. Biz sadece yapmamız gerekeni yapacaktık o kadar.

Yeraltı bütün camia için önemli bir bölge, en önemlisi sığınaktı. Olacak herhangi bir şeyde oraya sığınabilirdik.

“Ben böyle iyiyim.”

Sesim oldukça düz çıkmıştı. Arkın, eliyle yüzünü sıvazlayıp sinirini yatıştırmaya çalıştı.

“Herkes beni delirtmeye çalışıyor. Delirtin bakalım, delirtin.” Ona herhangi bir karşılık vermeden bizi Yeraltı’na götürmesini beklemeye koyuldum. Heyecandan çok merak vardı. Yeraltı’nın nasıl bir yer olduğunu çoğu zaman zihnimde oluşturmaya çalışsam da sonuç başarısızdı.

“Beni takip edin,” diyen Arkın’a kısa bir bakış atıp peşinden yürümeye başladım. Aynı şekilde Simay ve Eymen de beni takip ediyordu. Arkada didiştiklerini duysam da pek fazla önemsemedim. Her zamanki halleriydi.

Ben dışarı çıkmasını beklerken o antrenman yaptığımız bodrum katına yöneldi ve daha önce gördüğüm ama girmeye gerek duymadığım kapıyı elindeki anahtarla açarak içeri girdi. Kutuların bulunduğu bir yerdi. Eymen’le birlikte kutuları arka kısma çekip, altlarında kalan kapağa doğru eğildi. Açıkçası aklıma dahi gelmemişti.

Kapağı kaldırdı, sessizce aşağı indi. Sırayla ben, Simay ve Eymen onu takip ederek inmeye başladık. Demir merdiven sona erdiğinde vardığımız karanlık koridoru küçük sarı ışık huzmeleri aydınlatıyordu. Koridor bitince Arkın sola döndü ve kapıyı açtı. Ben de arkasından çıktığımda aniden suratıma vuran soğuk havayla derin bir nefes aldım.

Buradan başka bir yere çıkıldığını hiç düşünmemiştim.

Geldiğimiz yer eve çok uzak olmamalıydı ama hiç görmemişim. Boşuna, *bulunmasını istemiyorsan göz önünde tut*, dememişler anlaşılan.

Sırt çantasını Simay’dan aldım ve vakit kaybetmeden kendi sırtıma yerleştirdim. Arkın’la göz göze geldik. Sanki bana

sınırlıymışçasına arkasını dönüp yürümeye başlayınca gerçekten sinirlendiğini fark ettim. Nedenini bilmesem de şu an için düşüncecek değildim. Bir süre ilerlemeye devam ettik, ara sokaklara girdik. Planı kafamda tekrar edip duruyordum.

“Bu arada, kurucunun lakabı neydi?” Aklımdan çıkma-
dan sorsam iyi olurdu.

“Mezarıcı.” Daha fazla konuşmadan sustum.

Ara sokaklardan geçip gösterişli üç katlı villanın bulunduğu site gibi bir yerin önünde durduğumuzda buranın Yeraltı denen yer olduğunu anlamıştım. Anlamama yardımcı olan en büyük etken dışarıda bekleyen izbandutlar ve içeriden çıkan kadınlardı. Görev anlaşılan şimdi başlıyordu.

Arkın ve Eymen ile bakışıp başımı aşağı eğerek hazır olduğumu belirttim. Arkın ve Eymen yanımdan uzaklaşıp arka tarafa yöneldiler. Ben de çantanın içinden, siyah üzerinde desenler olan peçeyi ağzıma bağlayıp kafama siyah bir bere geçirdim. Berenin önünde beyaz amblem vardı, bu sırada kot ceketimi çıkarıp çantanın içine yerleştirmiştim. Ardından neden koyulduğunu bilmediğim kırmızı kareli gömleği belime bağlayıp sis bombalarını elime aldım. İşte şimdi hazırdım.

Sis bombalarından birini açıp hiç beklemeden kapıdaki korumaların olduğu yere hızla fırlattığımda birbirleriyle konuşan adamlar ellerindeki telsizlere hararetle bir şeyler söylediler.

Kendimi hiç kasmadan iki elime de açtığım renkli sis bombalarını alıp adamlara doğru ilerledim. Adamlar bana doğru geldiği için kapı önü boşalmıştı, geçmesi için işaret verdiğimde Simay’ın haddinden fazla hızlı hareket etmesi beni epey şaşırtmıştı.

Elimdeki sis bombalarını yere yuvarlayıp silahıyla bana yaklaşarak ne olduğunu anlamaya çalışan adamın eline bedenimi yan çevirip güzel bir tekme attım. Silah yere düştü.

“Kimsin lan sen?” diyen adama cevap olarak yakalarından tuttum ve kendime çekerek gözlerinin tam içine baktım.

Dehşetle bana baktı. Büyük ihtimal bu şaşkınlığı kız olmamdan kaynaklıydı.

“Canım ben Ateş, memnun oldum,” dedim kafamı yüzüne gömmeden hemen önce. Tamam, benim de kafam acımadı değil ama başa çıkılmayacak bir acı değildi. Adam bağıarak yere düştüğünde diğeri sesimize gelmiş silahını bana doğrultmuştu silahı tutan bileğini yakalayıp sırtımı göğsüne getirecek şekilde arkamı ona döndüm ve dirseğimi bükerek burnuna geçirdim. O iki büküm olduğunda beklemeden silahı elinden aldım ve belime yerleştirdim. Görmeden bana attığı yumruktan sıyrılıp saçlarını tuttuğum gibi kafasını dizime gömdüm ve bağıarak yere düşmesini izledim. Arkın ile yaptığım antrenman gayet iyi gelmişti, bunu daha net anlayabiliyordum.

Villanın arkasından gelen adamlara dudaklarımı büzerek baktım. Üç kişiydiler. Sadece bekledim, yapmam gerekeni biliyordum. İki adam yanıma gelip sertçe gözüme baktı ve kollarıma girdiler.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen? Çocuk musun?” dedi gelen üçüncü adam.

“Hmm, bir düşüneyim... Belki,” dedikten hemen sonra destek aldığım adamlara güvenerek ayaklarımı havalandırdım ve adamın boynuna bacaklarımı dolayıp büyük bir kuvvetle yana savurdum. Adam afallayarak yere düştü. Bu sırada olduğum yerde ters dönüp adamlardan kurtulurken hemen sağımdakine sağ kroşe aparkat ve tekrar sağ kroşe vurduğum adam sersemleyerek yere düştü. Solumdaki adam saçlarımı tutup geriye çektiğinde yüzümde aptal bir sırıtış oluştu. Yerden kalkan üçüncü adam karnıma yumruk attığında hâlâ gülümsüyordum. Tabii onlar bunu göremiyordu.

“Şu an bana ben istediğim için vurdun. Ve hatırlatayım dedim,” diyerek bacak arasına kuvvetli bir tekme attım. “Ben istediğim sürece karşımda durabilirsin.”

Beklemeden son darbeyi yaptım; boyun kısmına, dikkat edilmediği sürece öldürücü olabilecek bir tekme attım. Bayılmıştı. Bu sırada saçlarını tutan adam bir kolunu boynuma dolayıp sıkmaya başladı.

“Seni küçük kahpe...”

Çırpınmak yerine önce dirseğimi karnına geçirdim, ardından gevşeyen sağ kolunu tutup sırtına doğru çevirdikten sonra dizkapağının arkasına vurarak önümde diz çöktürdüm. Bu sefer onun saçlarını tutan bendim.

“Nesin lan sen? Ölüm makinesi mi?”

“Ölüm makinası he? Ateş bunu beğendi.”

Belimdeki silahın kabzasıyla kafasına vurarak bayılttığım adamdan sonra ayık kalanların yerde inlediğini göz ucuyla görmüştüm. Rahat hareketlerle çantama eğilip kalan son sis bombasını elime aldım ve kapağını açtıktan sonra sağ elimi havaya kaldırarak kameraya doğru ilerledim. Tam önüne gelip beni izlediğine adım kadar emin olduğum adama, yani Mezarıcı’ya bakar gibi kameraya baktım.

“Hoş buldum Mezarıcı. Şimdi...” dedim yerde yığılı adamlara kısa bir bakış atarken. “Benden sana küçük bir tavsiye, etrafında sağlam adam bulundur.”

Hiç beklemeden renkli sis bombasını kameranın önünde gezdirerek sessizce kayboldum.

Şimdi sıra, pusulanın ne olduğuna bakmaktı.

Bereyi, peçeyi, belime sardığım kırmızı gömleği çıkarak, ortalığı karıştıran kızdan mekânın alışık olduğu kızlara döndüm. Olduğum yerden ayrılıp buluşma noktasına doğru oldukça rahat adımlarla ilerledim. Bu sırada birkaç kişinin bakışlarını üzerimde hissetsem de ses etmedim.

Kısa bir an sonra onu ve mavi gözlerini gördüğümde derin bir soluk aldım.

Hava hafiften soğumaya başladığında üşüdüğümü daha çok hissederek olmuştum. İliklerime kadar sızan soğuk bütün bedenimi hâkimiyeti altına almış, kendini daha da hissedilir kılmıştı.

Kot ceketimi çantamdan çıkarıp üzerime geçirsem de pek bir faydası olduğu söylenemezdi. Bunu fark eden Arkın, *ben sana demiştim* bakışları eşliğinde yanıma gelip deri ceketini üzerinden çıkardı ve özenle sırtıma yerleştirdi. Elbette itiraz etmemiştim, sonuçta üşüyordum ve onun kokusunu almak güzel bir fikirdi. Kolunu omzuma atıp beni göğsüne yaslandığında kendi kendime düşündüm.

Burada bir ömür kalabilirdim.

Şu an Mezarcı denen adamın mekânına gidiyorduk. Orası da restoran tarzı bir yermiş Arkın'ın anlattığı kadarıyla. Kapısına yaklaşıncaya fark ettim ki herkes çok şık giyinmişti. Bir de kendime baktım... Sanırım şu dakikadan itibaren şık olmama zaten gerek yoktu.

Tabelasında Dark yazan mekâna girdiğimizde kapıdaki adamlar önce bakiştılar, ardından sorgusuz sualsiz bize yol verdiler. Kim olduğumuzu anlamış olmalıydılar. Ya da en basitinden Arkın'ı tanıyorlardı.

Eymen ve Simay da arkamızdan yetişmişler içeriye birlikte girmiştik. Altın renginin hakim olduğu mekânda gümüş grisi masalar oldukça güzel ve naif duruyordu. Yuvarlak masaların etrafında insanlar kendi aralarında eğleniyor, gülüşüyordu. Tavandan sarkıtılmış devasa avize sanırım salonu güzel gösteren en etkileyici unsurdu. En ortada çok yüksek olmayan sahne gibi bir platform vardı.

Ben etrafı izlemeye dalmışken yanımıza gelen takım elbise li kişiyle irkildim. Bu adam bana tanıdık gelmişti. Baba'nın düzenlediği yemekte benimle konuşan adamdı. Ürpertici bir yapısı vardı, inkâr edemeyecektim.

“Hoş geldiniz.” Önümde reverans yapıp elimi nazikçe elinin arasına alarak “Matmazel,” dedi ve elimin üstüne bir öpücük bıraktı.

Arkın'ın +18 küförlü homurdanmasını duyan Mezarcı ona soğukça gülümsedi.

“Sana da selam, Sancar.”

Arkın adamı takmaksızın elini belime attı ve beni kendine çekti.

“Buyurun, sizin için ayırttığım masaya geçelim.”

Sessiz sedasız Mezarcı'yı takip etmeye koyulduk. Arkın'ın belimdeki elinin gücünden, adamdan hiç hoşlanmadığını anlamıştım.

Üzerinde ikramlıkların bulunduğı güzel bir masaya buyur edildik.

Mezarcı, Arkın ile bir şeyler konuşup bana selam verdikten sonra platforma ilerledi ve eline bir mikrofon aldı.

“Merhaba değerli konuklarımız, hoş geldiniz. Biliyorsunuz ki bu organizasyonu yapmamın amacı; bugün sizi Ateş'le tanıştıracak olmam. Büyük ihtimal onu hepiniz erkek sanıyordunuz ama yanılıyorsunuz, o çok güçlü bir kız.” Uğultular oluşmaya başladı. Ne yani, beni erkek mi sanıyorlardı?

“Sizi onunla tanıştırmadan önce, minik bir gösterisini izletmek isterim. Bu kendisinin teşekkür ederim ve hoş bulduk deme şekli olsa gerek,” dedi ve hırıltıyla güldü. Işıklar karanınca dev bir projeksiyon ekranı belirdi sahnenin arkasında.

Ağzım açılırken cidden bunun için uğraştığına inanamıyordum. İşsizin teki olmalıydı. Herkes fısıldaşırken bizim gözlerimiz ekrandaydı.

İçeri girişimiz, sis bombası ile yaptıklarım, dövüş kısımları her şey birebir kaydedilmişti. En son dediklerim ise ortamda uğultu oluşturmuştu.

Kalbim hızlı hızlı atarken insanların ne düşündüklerini merak ettim. Bu merak benim için öyle tuhaftı ki ilk kez böyle bir şey hissettiğimi fark edince değiştiğimi anladım. Eskisi gibi buz küpü değildim, hissedebiliyordum. Bu iyi mi kötü mü bilemesem de...

Video bitti, ışıklar açıldı. İnsanların bakışları etrafta beni bulmak istercesine dolaştı. Çok geçmeden Mezarıcı tekrar sahneye yönelip herkesi susturdu.

“Şimdi,” dedi ve beklentiyle bana baktı. “Karşınızda Ateş.”

Arkın’ın homurdanmaları eşliğinde sahneye ilerledim ve platforma çıktım. Mezarıcı’nın takdiminin hemen ardından salonda bir alkış tufanı koptu. Ne diyeceğimi bilemez şekilde etrafa boş boş baktım.

Mezarıcı elime mikrofonu tutuşturdu.

Hayır, önce bana sor bakalım konuşmak istiyor muyum?

“Aslında şu an neden buradayım bir fikrim yok. Sadece Mezarıcı’nın isteğini kırmak istemedim.” Nefeslendim. “Herkes iyi eğlenceler.”

Hemen sahneden inmek ve uzaklaşmak istiyordum.

Alkışlar eşliğinde hızlıca Arkın’ın yanma ilerledim. Masaya birileri geldi, gitti ve yine birileri geldi.

Bu böyle devam ederken o kadar bunalmıştım ki geldiğime bin pişman olmuştum.

“Gitme vaktimiz geldi, parçalarını birleştirmem gereken bir pusula var ve son parça eksik. Büyük ihtimal Gölge piçinde...”

Dudaklarım kendinden emin bir şekilde kıvrıldı. Sanırım kendimle ilk defa gurur duyuyordum. Belki de sevincimin ve gururumun sebebi onu mutlu edecek olmamdı.

“Hayır, bende.” Üçünün de gözleri bana döndü. Hepsi şaşkındı.

“Nasıl?”

“Eve gidelim, anlatacağım.”

Bunu dememin hemen ardından apar topar Mezarıcı ile vedalaşıp oradan ayrılmıştık. Geldiğimiz yollardan dönerek eve ulaştığımızda kimsenin çıtı çıkmıyordu.

Simay ve Eymen sessizce bizden uzaklaşıp odalarına çekildiler.

“Biraz konuşalım.”

Arkın'ı başımla onaylayıp salona yöneldim ve koltuğa kendimi atıp kot ceketimi çıkardım. Yorulmuştum.

Arkın bir süre sonra yanıma geldi, oturdu. Gözlerine baktım. Bir şey söylemek ister gibiydi.

“Demek son parça sende... Onu getirir misin?”

Bir şey demeden ayaklandım. Bu sessizlik, bu uzatılmayan laflar, törensel bir şey gibiydi.

Odama çıkıp bazayı kaldırdım ve çantamın içinden küpü aldım. Elimde tutup gözlerimi kapattım. Sebep olacağı şeylere hazırdım artık. Ayak seslerim koridorda çınladı. Merdivenlerde inerken Arkın ifadesiz bir şekilde beni izliyordu.

Tam dibine gidip elimdeki küpü ona uzattım. Aldı, evirip çevirdi, dikkatlice inceledi.

“İstersen diğer parçaları beraber birleştirelim?”

“Gerek yok. Şimdi dinlenmek istiyorum. Yarın bana bu küpün hikâyesini anlatırsın,” dedi ve kaçarcasına yanımdan uzaklaştı.

33. BÖLÜM

Gece, şiddetle çalan telefonumun sesiyle uyanmıştım. Önce saate baktım, 04.16 idi. Bu saatte kim neden arardı ki? Gözüm yarı açık esneyerek arayana baktım.

Simay?

Şaşkınca etrafa baktım. Simay evde değil miydi? Bir şey mi olmuştu? Telaşla telefonu açtım.

“Simay?”

“Mina!” dedi büyük bir haykırıyla. Gözlerim irice açıldı, bütün uykum dağıldı. “Lütfen gel, yardım et. Arkın çok kötü...” Kalbim korkuyla kasıldı. Bunlar neredeydi, ne karıştırıyorlardı?

“N-neredesiniz?” Lanet olsun ne oluyordu? Çıldıracaktım. Yataktan kalkıp ışığı açtım ve ileri doğru sarsak bir iki adım attım.

“B-bilgin Hastanesi’nde.”

Hastane mi?

Telefonu kapattım. Dolaba koşturdum hızlıca. Ne giydiğime bile bakmadan giyinmişim. Koşarak aşağı indim ve kapıyı açıp arkamdan kapattıktan sonra garaja yöneldim. Daha önce kullandığım motoru garajdan çıkarıp tanıdık gelen yolları bir bir aştım.

Kısa süre sonra hastaneye gelebilmişim. Bu hastaneyi biliyordum, Arkın'ın bizden gizli geldiği ve bir kızı ziyaret ettiği hastaneydi.

Çatılan kaşlarım, kasılan bedenim ve kuruyan boğazım ile benden beklenmeyecek bir hızla hastaneye girdim.

Hastane neden boştu?

Daralan göğsüme inat o kızın odası olarak hatırladığım kapının önüne geldim. Camlar kapalıydı, içerisi gözükmüyordu. Korkuyla yutkundum.

Ne oluyordu? Neden kendimi kötü hissediyordum?

Elimi kapıya uzattım, içeri girdim.

Ne olduğunu anlamadan etkisiz hale getirildim. Kurtulmaya çalışsam da nafileydi, kurtulamıyordum.

“Şş, bebeğim sakın ol.” Bu sesin sahibini tanıyordum. Arkın'dı. Sesi, sarhoş ve acılı çıkıyordu.

“Arkın ne oluyor? Ne yapıyorsun burada? Neden beni korkutuyorsun?”

“Özür dilerim.”

Her şeyi demesini beklerdim ama bunu beklemiyordum. Neden özür diliyordu ki?

“Neden?” dedim korkuyla. İlk defa bu kadar çok korkuyordum. Belki de nedeni içimdeki kötü histi.

“Yaptıklarım ve yapacaklarım için,” dedi ve ardından emir verircesine konuştu.

“Yatırın.”

Kollarımdan sertçe çekiştirildim, debelendim ama kurtulamadım. Önce zorla yatağa yatırdılar, ardından ellerim, kollarım ve bacaklarım bağlandı.

Allah'ım yardım et.

“Arkın! Arkın ne yapıyorsun sen kendine gel!”

Arkın yatağa yaklaştı, oturdu. Elini dağılmış olduğunu düşündüğüm saçlarıma atıp okşadı ve kırmızı gözlerini üzerime sabitledi.

“Sana bir hikâye anlatacağım, iyi dinle. Bu benim hayat hikâyem.”

Sadece sustum. Korkuyordum.

“Bir gün, kötü bir sabaha uyandım. İğrenç bir hayatın ortasıydım. Pis işlerde kullanılan sıradan bir elemandım. Babam cezaevindeydi, annem kardeşimi doğururken ölmüştü. Benim tek tesellim, küçük kız kardeşimdi, Mina.”

Gözünden bir yaş düştü yüzüme.

“O gün, bana pis işlerini yaptıran adama rest çektim. Çok kötü bir iş vermişti, yapmak istemedim. Kaçtım. Kardeşimi arkamda bırakıp bir korkak gibi kaçtım. Sonra ne oldu biliyor musun?”

Soluklandı.

“İki gün sonra eve geldim, kardeşim baygındı, yüzü bembeyazdı. Öldü sandım, nabzına dokundum, düşüktü. Yanında siyah zarfta bir not vardı. Korka korka açtım, okudum. Başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Bana söylenen tek şey kardeşimin kanma bir zehir karıştırıldığı, eğer onu kurtarmak istiyorsam panzehiri bulmam gerektiği idi. O adamı çok aradım, öldürmek için. Bulamadım. O benim her adımımı biliyordu.”

Gözlerindeki yaşı sildi. Benim gözlerim doldu.

“Kardeşim komaya girdi, zehirin onu hemen öldüreceğini düşündüm ama iki yıldır komada. Nasıl oldu hiçbir fikrim yok. Sonra bana panzehiri bulmam için ipuçları bıraktı. Bu ipuçlarının çıktığı yer,” dedi ve gözlerime baktı, “pusulaydı.”

Konunun varacağı yeri tahmin ediyor ama etmek de istemiyordum.

“Ve o pusula sendin.”

Haykırmak istedim.

Ağlamak istedim. Ama kilitlendim. Sesim soluğum çıkmadı.

“Panzehir ise...” diyerek elini dikiş izimin olduğu bölgeye koydu. “Burada.”

“Arkın...” dedim gözümünden bir yaş damlarken. “Yapma.”

“Özür dilerim.”

“N’olur yapma. Bunu bana, bize yapma.”

“Özür dilerim.”

Robotik bir sesle aynı şeyi tekrarlıyordu.

Korkuyordum.

Yaram tekrar açılırsa ölüm riskim yüksekti. Ama korktuğum nokta kesinlikle ölüm değildi.

Melih vardı.

Özlerdi beni. Ablası olmadan ne yapardı ki? Nasıl hayata tutunurdu?

Meyra vardı. Bırakmazlardı onu bir köşelerde değil mi?

Melih’ime sarılmadan ölmek istemiyordum. Aylardır onun kokusunu almamışken bunun olmasını istemiyordum.

Sana seni seviyorum demeden ölmek istemiyorum Arkın. Yapma bunu bize.

Hıçkırdım.

“Şş, ağlama. Geçecek.”

Geçmeyecek, hep izi kalacak. Yanımdan kalktı, karşımdaki duvara yaslanıp buz gibi bakışlarla bana baktı. Gözleri kıpkırmızı, mavinin en koyu tonuydu. Ölüme davetti.

“Arkın yapma, yalvarırım yapma.”

Evet, ilk defa yalvarıyordum. Kaybetmek ve kaybedilmek kötü bir histi.

Başıma birileri toplandı, çırpındım, bağırdım, çağırdım. Nafileydi. Kimse duymadı, duysa bile duymazdan geldi.

Önce minik bir acı, ardından uyuşmaya başlayan bednim, gözlerim yavaş yavaş kayıyordu.

10

9

8

7

6

5

4

3

2

Ortada karışık bir şeyler var çözemiyorum. Kaçmak istiyorum, sonuç başarısız kaçamıyorum. Çünkü biliyorum bunun adı kördüğüm.

1

Ortada bir pusula.

Bulunması gereken panzehir...

Şimdi soruyorum size

Açılan bir göz, kapanan gözlere bedel mi?

“Seni seviyorum.”

“Özür dilerim.”

Yıldızların gözükmmediği ancak ayın tüm ihtişamıyla yerli yerinde olduğu bir gecede, omuzları düşük ancak dik durmaya çalışan bir kız çocuğu vardı dışarıda. İçine ilmek ilmek işlettiği nefreti kaburgalarına gömmüş, yerini büyük bir boşluğa bırakmayı yeğlemişti.

Kollarımı etrafıma sardım, gece paha biçilmezdi.

Bu nedenle gece gibi olmayı seçmiştim.

Karanlık ama naif...

“Çok fazla düşünüyorsun.”

Kafamı sesin sahibine çevirdim. Bana tıpatıp benzeyen gözleriyle hiçliğime bakan kadın annemdi. Gözlerimin odağını ondan çekip tekrar geceye diktim. Bizi sarıp sarmalayan ve her şeyi yutan geceye...

“Çözmem gereken sorular var.”

“Fazla kinlisin, bu sana zarar verebilir.”

Alayın yuva kurduğu bakışlarını ona çevirip göğsümde topladığım kollarımı indirdim ve dalga geçercesine güldüm.

“Canımdan can aldılar benim. Ne yapmamı bekliyorsun? Olanları gülerek izlememi falan mı?” Annem gülümsedi. Şeytanın gülüşünden nasibini almış gibiydi.

“Hayır, sadece doğru zamanın gelmesini bekle. Senin canından can aldılar, benim ise canımı.” Boş boş yüzüne bakmaktan kendimi alıkoyamadım. İçimde kopan fırtınaların yönünü ona doğrultmamak için kendimle o kadar büyük savaş veriyordum ki bunu bir ben bir de Allah bilirdi.

“Düşünceli anne rolü sana hiç yakışmıyor. Çocuğunu terk edip giden ve sonra da dağılmış parçalarını bir araya getirmen seni bir anne yapmaz.”

Bu sefer ben onun gözlerindeki boşluğa yuvarlandım.

“İstemedен yaptığım şeyler nedeniyle beni suçlayamazsın. Her gün şiddet gören, ayakta durmakta güçlük çeken kadın nasıl olur da sizi o hayata sürükleyebilirdi ki? Hamileyken onca tekmeler yedim, aç susuz kaldım ama yine de çocuğumdan, senden vazgeçmedim. Şu an burada olman da vazgeçmediğimin bir diğer kanıtı.”

Şiddet... Allah’ın verdiği gücü kadını korumak yerine dövmek için kullanan bir takım ahmağın işiydi. Hiçbir kadın şiddeti, tecavüzü ve hakareti hak etmezdi.

Tırnaklarımı avuç içlerime geçirip dikkatle yüzünü izledim. Güzel bir yüzü vardı, ona benzediğim aşikârdı. Gözleri yıllanmış, yıpranmış ve bitap düşmüştü lakin her şeye rağmen ayakta durmaya çalıştığı belliydi. Hoş, sefaletten ve şiddetten kurtulmak isteyen bir kadın neden Baba gibi bir adam ile evlenirdi ki?

“Şiddetten kaçmak istedin ancak psikopat bir adamla evlisin.” Bunu aşağılamaktan çok merak ettiğim için sormuştum. Onun gözlerine birer kıymık gibi batan geçmişi benim içimdeki geçmişime mızraklar saplıyordu. Yüzünde acı bir gülümseme oluştu.

“O, herkese kötü olsa da bana değil. Onun beni yıllardır sevdiğini söylesem? Peşimi asla bırakmadığını ve her düşüşümde koşup kaldırdığını? Sizin gözünüzde canavar olabilir ama benim gözümde büyük bir kurtarıcı.” Sesinden akan hüznün geçmişinin derin ve acımasız olduğunu bangır bangır bağırır gibiydi. Neler yaşadığını, neler yaşattığını daha doğrusu hikâyesini aşırı merak ediyordum olsam da sormadım. Belki bir gün gerçekten bir anne kız olduğumuzda oturup konuşabilirdik.

Ona cevap vermeyi es geçerek çardağa ilerledim. Biraz soğuktan nasibimi almak istiyordum beni kendime getirmesi için.

Çardağa gelip oturduktan sonra ayaklarımı kendime çekerek kollarımı dizlerimin etrafına sardım ve kafamı da dizlerime yasladım. Bu sırada annem tam karşıma oturmuş, büyük bir dikkatle beni izliyordu. Biliyordum, benimle doya doya konuşmak, belki de sarılmak istiyordu ancak bunun için daha erkendi zannımca.

“Çok güçlü bir kız olmuşsun.”

Hayır anne, fazlasıyla kırılan bir kız oldum ama bunu asla dile getiremedim.

“Bazen hayatta kalmak için güçlü olman gerekir.” Çünkü benim yaşadığım hayatta iyiler yoktu. Birbirini ezmeye çalışan kötüler ve fırsatçılar vardı. Mesela en çok sessiz sakin ve huzurlu bir yaşamımın olmasını isterdim. Annemle babamın tatlı tartışmalarından keyif almak, aileme şımarık ama dışarıda yardımsever ve iyi bir insan olmaktan güzel ne vardı ki?

Ya da tatlı bir sokak kedisini sahiplenmek, ona bir isim vermek –ki bunun için hâlâ geç değil– arkadaşlarımla birlikte sırf sevdiğim çocukla göz göze geldim diye attığım naralara gülmek isterdim.

Evet, evet. En çok da doya doya gülmek...

Bu kadar karamsar olma; yine gülebilirsin, ne olmuş yani daha kötülerini yaşayanlar var diyebilirsiniz elbet, ancak öyle olmuyordu. Denedim, gerçekten olmuyordu. İçten gül-

medikçe gülmenin bir anlamı yoktu. Gülmek için bir sebep gerekirdi ve benim hiç sebebim yoktu.

Sebeğim olacak birine ihtiyacım vardı.

“Seni doğurduğumda güçlü olacağını biliyordum.”

“Nasıl?”

“Çünkü sen benim kıızımsın.” Sessizleştım, durgunlaştım.

Sessizliği odaya giren Baba bozdu.

“İki güzel hanımefendi ne yapıyorlar bakalım burada?”

Annem ayağa kalktı, ona sarılıp öptü. Kendimi tutmasam öğürecektim.

“Ben çıkıyorum canım, istediğin bir şey var mı?”

“Yok hayatım, ama Mina’nın sana söylemek istediği bir şey var.”

Annemin yüzüne baktım. Söylemek istediklerim için zaman vardı elbette. Şimdi sadece söylemem gerekenleri duyacaktı.

“Melih’i getirdiğiniz için çok teşekkür ederim.”

Baba taklidi yapan bir canavar gibi gülümsedi karşımda. Gülümseyişini kulaklarına kadar yırtmak istedim.

“Ne demek canım, onun yürüyebildiğini ve yeniden bir arada olduğunuzu görmek çok güzel.” Anneme dönüp yanağından öptü. “Güzel sevgilim mutluysa ben de mutluyum. Hadi bana bir kahve yap ellerinle de bahçede birlikte içelim. Sonra giderim.”

El ele çıktılar odadan. Annemle babamı böyle görmeyi ne çok isterdim. Babam işe giderken hep birlikte onu uğurlamayı. Annemle mutfağa girip yemek yapmayı. Kardeşime kitap okumayı, birlikte oyun oynamayı...

Bir de en çok annemin saçlarımı okşamasını isterdim.

Bir gün okşar mıydı?

Sever miydi beni?

Ya da ben izin verebilecek kadar yıkar mıydım tabularımı?

Artık yorulmuştum.

Kapüşonumun cebindeki sigara paketini avuçlarımın arasına aldım. Son zamanlarda çokça ona ihtiyaç duyar olmuş-

tum sinirimi aldığını düşündüğüm için. Gerçekten yapıyor muydu bunu?

Yoksa o da bir kandırmaca mıydı?

* * *

Evden çıkarken annemle kısa bir an göz göze geldim, ardından bakışlarımı ondan çekip Baba'ya çevirdim. Dikkatle beni izliyordu.

Gözlerimi onlardan aldım, omuzlarımı dikleştirerek benim için hazırlanmış arabaya bindim.

Ona gidiyordum.

Arkamızda üç, önümüzde üç araba daha vardı. Yaklaşık otuz adam var diye tahmin ediyordum. Daha azının onu durdurabileceğini düşünmüyordum.

Dakikalar sonra durduk.

Onu gördüm.

Bakışları durgun, omuzları düşüktü.

Başı yerde, elleri cebinde ilerlerken üzerindeki tişörtü silkeleyerek yoluna devam etti. Oldukça dağılmıştı, saçları karmakarışık, gözlerinin altı buradan dahi seçebileceğim ölçüde çöküktü.

Adamlar arabadan indi, hepsi etrafını sardı. Başta ne olduğunu anlamadı, karşı koymaya çalıştı ancak o kadar adama karşı koyması imkânsızdı. Birkaç tanesine sağlam bir şekilde vursa da işe yaramayacağını fark etmiş olmalıydı. Gram eksilmeyen siniriyle hepsine baktı tek tek, bağırarak bir şeyler sordu ama kimse cevaplamadı. İki adam koluna girip dizlerinin üstüne çökerttiler onu.

Arabadan indim, sakince ona doğru yürüdüm. Benim geldiğimi anlayan adamlar kâğıt gibi ayrıldı ikiye. Kafasını kaldırdı, ağzını açtı, diyeceği ne varsa yuttu, kalakaldı.

Kapüşonumun şapkası altından ona baktım, başımı yana eğdim.

Biliyordum, gözlerimde büyük bir boşluk vardı.

O beni izledi özlemle ama ben ona buz gibi baktım.

“Yaşıyorsun...” Diyebildiği tek şey bu muydu?

“Sevdiğini ölüme terk eden birine göre fazla mutlusun.”

“M-mina, ben...”

Zihnim o kadar dolu, o kadar karışık ki kurşun girse ucu bükülürdü. Yüzüme damlayan iri damlayla bakışlarımı gökyüzüne diktim, hava bozmaya başlamıştı.

“Bak hava bozuyor...” diyerek ona daha çok yaklaştım ve bacaklarımın üzerinde çökerek ellerimi dizlerime yerleştirdim. “Ama benim kafam kadar bozuk değil.”

“Belki de bugün sana ve bana ağlıyordur.” Nefeslendim. “Çünkü o da biliyor artık *biz* diye bir şey yok.”

“Yapma.”

“Ben de sana yapma demiştim ama yaptın. Ve biliyor musun Sancar, yaşadığımı sana da yaşatacağım. Öyle bir gün gelecek ki kendi ölümünü kendi ellerinle gerçekleştireceksin ve ben sadece üzerine toprak atacağım.”

Gözlerini açıp gözlerimdeki kararlılığa baktı, bir an bocaladı.

“Beni seviyorsun, seni seviyorum.”

“Seviyordum.” Yüzümü yüzüne yaklaştırdım. “Ancak şu an senden nefret edemeyecek kadar tiksiniyorum.”

Ayağa kalktım, arkamı döndüm. Bugün bu kadarlık yeterdi. Kendimi göstermişim, intikamımı alacağımı belirtmiştim. Bu ona uykusuz geceleri getirecekti.

“Mina, hayır gitme!” Duraksadım, omzumun üstünden ona baktım. Birkaç adamı heba etmişti bana ulaşabilmek için. Sonra tekrar göz göze geldik.

“Sana sen git desen de senden asla gitmeyeceğimi söylemiştim.” Bir uçurum vardı, ikimizin de ayağı kaymak üzereydi.

“Senden hiç gitmedim lakin gitmem için yalvaracaksın.”

Arkamı dönüp yürürken, koluna giren adamların onu

çekiştirerek arabaya bindirdiklerini gördüm. Hâlâ bana seslenmeye çalışıyordu.

* * *

Acısını sırtlandığımız geçmiş, omuzlarımı düşürmekten ziyade ayakta kalabilmemi sağlıyordu. Geçmişimden nefret ettiğim kadar minnettardım da. Çoğu zaman tökezlememi sağlasa da bana kattığı en büyük şey ayağıma takılan taşlardan nasıl kurtulacağımı öğrenmemdi.

Ayağıma takılacak taş yoktu artık.

Kahvem bitmek üzereyken geldi Gölge.

“Bitti mi dedim?” Kısa bir sessizliğin ardından kafasıyla onayladı. Olduğum yere yayılıp derin bir nefes aldım.

“Az kaldı, bu gece her şey bitecek,” dedi yatıştırıcı bir sesle.

Ciddi anlamda heyecanlıydım. Şimdi önümde taş yoktu ama bir kaya parçası vardı ve ben yolumu değiştirmek yerine o kaya parçasını patlamayı tercih ediyordum. Bomba büyüktü, kozlar hazırды. Gereken tek şey saatti.

Tam bir saat sonra bütün emeklerimizin karşılığını alacağımıza inanıyordum.

“Arkın nerede?”

“Olması gereken yerde...”

Ellerimi önümde birleştirerek boş gözlerle Gölge’ye baktım.

“Gidelim,” dediğimde sırtarak ayağa kalktı. Mutluluğu yüzünden okunuyordu.

“Olur, seve seve. Artık bu iş sıkmaya başlamıştı.”

Gölge ile her şeyin ayarlandığı mekâna giderken plan basitti. Sahneye en son ben çıkacaktım.

En büyük bombayı ben patlatacaktım.

Mekâna geldiğimizde içimde filizlenen heyecan bedenimi parçalayarak çıkmak istiyor gibiydi.

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım.

Patron oradaydı; Arkın ile karşılıklı oturmuşlardı, sırtı dönüktü, bizi görmüyordu.

Arka taraftaki tezgâhların olduğu bölmeye geçerek oturdum.

Bulunduğumuz yer elit bir mekândı. Fazla müşteri yoktu. Masalarda oturan beş on kişi de müşteri değildi zaten.

“Tak bunu,” dedi Gölge elindeki özel tasarım kulaklığı bana uzatırken. Hiç düşünmeden elinden alarak kulağıma yerleştirdim.

Şimdi kulağıma Arkın’ın ve Patron’un sesi geliyordu.

“Kimsin sen?” dedi Arkın dişlerinin arasından.

“Sence kimim ben?” diyordu çocukluğumun katili. Bu adamdan nefret ettiğim kadar kimseden nefret etmiyordum.

“Patron mu demeliyim yoksa Baba mı? Bizi bu zamana kadar ayakta uyuttun!”

Arkın takdire şayan bir performans sergiliyordu.

“Kes laga lugayı. Öğrendin işte, ne yapabilirsin ki?”

“Hadi,” dedim Gölge’ye bakarak. Beni başıyla onayladıktan sonra üzerine çekidüzen vererek onlara doğru yürüdü.

“Kambersiz düğün mü olur ya? Baba, teessüf ederim... Her şeyi benimle yapmışken şimdi benden ayrı cemiyet kurmuşsun.”

“Sağ kolum da geldiğine göre, asıl meseleye gelelim Arkın Bey,” diyerek arkasına yaslandı Patron.

“Mina’yı güya benden aldın, eğittin, namını duyurdun ama sana bir şey söyleyeyim mi? Bunlar benim için bir engel olmadı hiç. Sizin haberiniz yok tabii... Sizi hep izledim, hep dinledim. Her yerde dinleme cihazları ve kameralar vardı. Yaptığınız planların hepsinden haberdardım. Telefonlarınız dinlendi; mesajlarınıza, günlüklerinize varıncaya kadar her şey okundu. Bu kadar aptal olabildiğine inanamıyorum... Yeni yetme çocuklar sizi! Sizler, gerçekleştirme hayali kurduğunuz planlar yaparken biz sizin planlarınızı sekteye uğratmak için hep bir adım öndeydik. Ne oldu yüzün düştü sanki?” dedikten sonra tiksindirici bir kahkaha attı.

“Ama üzölme. Bak şimdi bir babalık yapıp sana yarın da olabilmen için bir şans daha vereceğim. Bu pusula için her kim çıkardıysa biraz vicdansız sanırım. Her anlamda bozdu seni. Mina'yı öldürdün. Gerçi orada biraz parmağın var, sahte bir ölüm tasarladım ama seni mahvetmeye, karımı mutlu etmeye yetti. Kardeşin için üzüldüm ama. Ciddetle bak. Keşke gerçekten bir panzehir olsaydı. Arkadaşların da haklı seni terk etmekte... Sevgilisini ölüme terk eden insan arkadaşlarına ne yapmaz değil mi? Neyse, giden gider ne yapalım. Bak, şimdi sana bir babalık yapacağım. Bana çalışmaya devam etmen için fırsat vereceğim. Seni severim evlat, elimde büyüdün.”

Arkın derin bir nefes aldı.

“Ama neyse ki ben seni sevmiyorum.”

Artık benim de çıkma vaktim gelmişti.

Oturduğum tezgâhın arkasından çıkıp ağır adımlarla onlara doğru yürüdüm. Arkın ile göz göze geldik. Yanındaki sandalyeye oturdum.

“N’aber babacım?” dedim sahte bir samimiyetle ve önündeki yemekten bir lokma alıp ağzıma attım.

Patron, yani Baba, yani Sinan Uysal, kaşlarını çatarak bana baktı. “Mina, senin ne işin var burada?”

“Aslında... Uzun mesele ama seni mi kıracağım yahu. Anlatırım kısaca...”

13 Ekim 2016, İzmir

Kafamı, güvende hissettiğime ve hep güvende hissedeceğime inandığım kişinin göğsüne yaslarken bu anın ne kadar değerli olduğunu düşündüm.

Aylardır yapmak istediğimiz şeyi nihayet gerçekleştirmek için bir plan hazırlamış, detayları konuşarak üzerinden kısaca geçiyorduk. Heyecanlıydım.

Çocukluğumuzun katili olan cellatlardan intikamımızı alacak ve artık hiçbir çocuğu yarım bırakmayacaktık.

Saçımı okşayan el durdu, yerini sıcak dudaklara bıraktı.

“Uygun mu geldi bebeğim?” diyen Arkin’a baktım.

“Hayır, heyecanlı ve stresliyim.”

“Plan mükemmel olacak, kimsenin ruhu duymayacak,” dediğinde sadece başımla onayladım. Bu sırada annem, elimdeki kâğıtlara bakıyordu.

“Plan basit gibi görünse de çok zorlu ve emek isteyen bir süreç. Yıllarınız heba olacak, bunu göze almak istediğinize emin misiniz?” diyerek tek tek hepimize baktı.

Eymen, Arkin, Melek, Simay, Yazel, Ezel, Gölge, Melih ve bana.

Çocuk Kampi’ndan kurtulduktan kısa süre sonra hepisiyle sıkı bir dostluğumuz olmuştu. Zamanla, Arkin ile olan dostluğumuz yerini farklı duygulara bırakmış, nihayetinde sevgili olmuştuk.

“Sorman hata,” dedi Eymen arkasına yaslanarak. “Biz yandık ama diğer masum çocukların yanmasına göz yummayacağız. Her ne olursa olsun, isterse asırlar sürsün yine de bu pislikten kurtaracağız o çocukları. Patron şerefsizi hapse tıkılacak. Başka yolu yok.” Hepimiz onu onaylarcasına mırıldandık.

Annem, gururla gülümsedi.

Onu geç bulmuştum.

Aslında o beni bulmuştu.

Bir yıl kadar bana dil dökmesinin ardından yavaş yavaş iyi olmaya başlamıştık. Hâlâ aramız tamamen düzelmiş sayılmazdı fakat gerekçeleri beni az çok tatmin etmişti.

Annem, Patron denen o adam tarafından çok küçük yaşlarda tecavüze uğramıştı. Ondan kaçıp babamla evlenmiş, bana hamile kalmıştı. Mutluluk hayalleri kurarken hevesi kursağında kalmış ve babam öldürülmüştü. Tabii ki bunu yapan da burnu sürterse kendisine döneceğini düşünen Patron’dan başkası değildi. Onu ve beni yanına aldıracağı gece annem kaçmayı başarmış ama beni istemedi de olsa orada, o adama bırakmıştı.

Tabii kaçarken beni de yanında götürebilirdi ama olan olmuştu. Beni o şerefsizin pençelerine bıraktıktan sonra onu tahtından indirmek için dişini tırnağına takmış, sonunda bizleri toparlayacak planın temelini atmıştı.

“Son kez anlatıyorum. Melih’i sakatmış gibi göstereceğiz. Her ne kadar Melih sizinle yaşıt olsa da rahatsızlığından dolayı küçük gözüküyor. Bunu avantaja çevireceğiz, Melih’e manevi kardeşin gibi davranacaksın, unutma Melih yürüme engelli.”

“Bu gidişle aptal da olacağım,” diye homurdanan Melih’e gülümseyerek baktık. Yüzü gerçekten tıpkı çocuk gibiydi. En fazla on dört yaşlarında gözüküyordu.

“Arkın, uzun bir süre sevgiliden ayrı kalacaksın ama sonunda en güzel şekilde birleşeceksiniz. Sen Mina’yı tanıyor olacaksın fakat Mina seni tanımayacak. Gölge senin abin, neyse ki gözleriniz benziyor. Melek öz kardeşin olarak kalacak.”

“Ulan herkes Arkın’ın sevgilisinden uzak kalmasını düşünüyor. Ben nişanlımdan ayrı kalacağım nişanlımdan! Kimse bana fikrimi sormuyor.” Bu isyankâr ses elbette ki Gölge’den geliyordu.

“Sen sus,” dedi Ezel somurtarak.

Ezel ve Gölge nişanlıydı. Yaklaşık altı aydır durum böyleydi. Eh, ikisi de bizden büyük olsa da yapacak bir şey yoktu.

“Simay, sen her zamanki yaptığın şeyi yapacaksın. Mina’nın dibinden ayrılmayacaksın.”

“Süper! En sevdiğim.”

“Sen Yazel, kızlara ve kardeşine sahip çık yeter. Amaç, bir arada olmak,” diyerek nefeslendi annem ve dudaklarını ısırıldı.

“Bu kadar şeye ne gerek var diye düşünüyor olabilirsiniz ama tüm olaylar birbiriyle bağlantılı olmalı. Acemice olmalı çünkü Sinan, zeki bir adam. Her şey mahvolabilir. Bu yüzden hepiniz kendinizi sahte hayatınıza alıştırmaya, gerçek hayatlarınızı aklınızdan dahi geçirmeyin. Sinan zaten deli

gibi sizleri arıyor, biz de karşısına çıkaracağız ama kendi istediğimiz şekilde. Neden sonuç ilişkisi en önemli konumuz. Her şey, aslında Pusula adı koyduğumuz panzehiri bulmak ve Melih'in tedavisi üzerine kurulu. Melekciğim, sen pek olayların içinde olamayacaksın ama..." dedikten sonra Arkın'ın kardeşi Melek, genişçe gülümsedi.

"Hiç sorun değil, katkım olsun yeter."

"Mina, kızım. Burada aslında bütün yük senin omuzlarına biniyor çünkü Sinan sana saplantılı. Benim kızım olduğundan dolayı belki de bu takıntısı, fakat inanıyorum ki sen üstesinden geleceksin."

Tıpkı benimki gibi olan yeşil gözleri buğuluydu.

"Başaracağım. Ne olursa olsun."

"Karnındaki dikiş izinin nedeni, panzehirin oraya yerleştirilmesi, kendini buna inandır. Hepiniz, rollerinize inanın. Bundan sonra asıl olduğunuz kişiler olmayacaksınız. Dediğim gibi, gerçek kimliğinizi aklınızdan dahi geçirmeyin, önce kendinizi inandırın."

"Peki ya sen ne yapacaksın?" diyen kişi Yazel'di. Bunu sorarken biraz tedirgin gibiydi.

"Onunla evleneceğim." Ortamda büyük bir itiraz fırtınası oluştu, bense donup kalmıştım.

"Sakin olun, bu sayede bir adım değil yüz adım önde olmalıyız. Orasını bana bırakın, her şeyi halledeceğim. Size inanıyorum."

Sesinde gizleyemediği bir güven duygusu vardı.

"Yapacağız!" dedik hep bir ağızdan.

Çünkü çocuk unutmaz,

Çocuk unutturmazdı.

"Bizi izlediğini, dinlediğini, takip ettirdiğini biliyorduk. Bütün hareketlerimiz, konuşmalarımız hatta neredeyse düşün-

celerimiz bile kurduğumuz plana göreymiş. Durum böyleyken sen ne yapabiliydin ki? Yıllarımızı bu uğurda heba ettik. Ama artık bitti. Artık tahtından inme zamanı geldi Patron,” diyerek ayağa kalktım ve nutku tutulmuş, korku dolu gözlerle beni izleyen Sinan Uysal’ın arkasına geçtim. “Sen yıllarca zafer kazanacağını sanarak bizim peşimize dolanırken annem yasadışı yaptığın her şeyin kanıtlarını ele geçirdi. Tecavüz, uyuşturucu, gasp, aklına gelebilecek her şeyin...”

“Hayır!” diye bağırdı ama yerinden milim kıpırdıyamıyordu. Donmuştu.

“Yani Sinan Uysal... Sen beni bir piyon olarak gördün ama ben hep vezirdim. Şimdi...” diyerek kulağına eğildim. “Şah...”

Gözlerimi Gölge’ye diktim. Elini cebine atıp rozetini masaya bıraktı.

“İzmir Emniyet Müdürlüğü’nden Başkomiser Azat OBALI. Tecavüz, çocuk istismarı, uyuşturucu kaçakçılığı, yasadışı silah ticareti nedeniyle tutuklusunuz.”

“Ve mat.”

Bağırdı, çağırdı ama kelepçeler kollarına takıldı. Benim, başta küçük ama şimdi kocaman olan ailem tek tek etrafıma dolduğunda hepimizin yüzünde gurur vardı. Bir an önce eve gidip bize Tanrı’nın bir lütfu olarak gönderilen Meyra’yı sevmek istiyorduk. Onu Çocuk Kampı’nın kapısına bırakıp kaçan annesini bulana kadar tabii...

Ortalık karıştıktan sonra Arkin elimden tuttu, birlikte bahçeye çıktık.

Olan biten her şey ikimizi de çok yormuştu.

Sırtını duvara yaslayıp beni kendine çekti. Şahdamarıma dayadı dudaklarını.

“Demek, senden hiç gitmedim lakin gitmem için yalvaracaksın, ha.”

Ona söylediğim son söz buydu yanından ayrılırken. Gülümsedim. Anlamını bir tek ikimiz biliyorduk.

“Hadi yalvart beni.”

Her şeyi unutmaya, onu yalvartmaya hazırdım o anda. Gitmem için değil tabii, devam etmem için... Dudaklarımı dudaklarına yaklaştırmıştım ki...

Durdu.

Başını hızla yukarı kaldırdı.

“Mina.”

“N’oldu?” dedim heyecanla...

“Biri bize bakıyor, görmüyor musun?”

“Bize mi bakıyor? Kim?”

“Galiba bütün bu yazdıklarını okuyan kişi...”

Gülümsedim.

“Ona neden olup bitenlerden hiç bahsetmediğini, her şeyi Patron’a anlatır gibi anlattığını merak ediyor olmalı...”

“Haklı...” dedim.

Haklısın... Senden de sakladım ama biliyorsun günlüklerimizi bile okudu... Bunları da okuma ihtimali vardı yani... Hem dışarıda bir sürü Patron, bir sürü Baba var, onların da tesadüfen okumasını, gerçeği bilmesini, ona yetiştirmesini ve yine hiçbirinin kılına zarar gelmeden ellerini kollarını saklayarak dolaşmalarını göze alamazdım. Ha bir de kafamın içinde bir sürü Mina, bir sürü hayat var... Hangisini anlattım, hangisini yaşadım, kim bilebilir?

SON

